

Wilhelm Busch

JEŽIŠ

NÁŠ OSUD

Kniha, ktorú držíte v rukách mala veľký úspech v mnohých európskych krajinách. V Nemecku bola vydaná v 26 vydaniach vo vyše miliónovom náklade a tohto roku sa konečne dočkala prvého slovenského vydania.

Wilhelm Busch sa narodil vo Wuppertali-Elberfelde.

Študoval teológiu v Tübingene. Pôsobil ako mládežnícky farár v Bielefelde a neskôr v Essene. Počas fašizmu bol členom vyznávačskej cirkvi, ktorá sa postavila proti Hitlerovi, v dôsledku čoho bol viackrát uväznený. Zomrel v roku 1966 pri návrate z jednej z prednášok.

Táto kniha je zostavená z jeho evanjelizačných prednášok, ktoré mal po celom Nemecku i v Európe.

1.vydanie -1993.

Vydavateľ nemeckého originálu:

Aussaat - und Schriftenmissions - Verlag GmbH

Neukirchen Vluyn.

Vydavateľ slovenského prekladu -1993:

CLV * Christliche Literatur - Verbreitung

Postfach 110135 * D - 33661 Bielefeld

Prekladateľ: SACRA - 040 02 Košice, Rumanova 18

Jazyková úprava: Ing. Mikuláš Lipták

Tlač a väzba: Ebner Ulm

ISBN 3 - 89397 - 717 - 0

Wilhelm Busch

Ježiš
náš osud

clv

Christliche

Literatur-Verbreitung e.V.

Postfach 110135 • 33661 Bielefeld

ÚVOD

J E Ž I Š

N Á Š O S U D

"Ježiš náš osud" - to bola hlavná téma veľkej evanjelizácie v Essene roku 1938, na ktorej kázal farár Busch.

S veľkou radosťou pôsobil ako farár mládeže v Essene, ale ako vášnivý kazateľ evanjelia aj veľa cestoval. V nespočetných prednáškach volal ľudí k Ježišovi - v meste i na vidieku, na východe i na západe, v Európe i po celom svete.

Tešil sa, keď ľudia prichádzali, aby si vypočuli jeho posolstvo.

Bol presvedčený, že Ježišovo evanjelium je tým najúchvatnejším posolstvom všetkých čias.

Prichádzali tisíce a načúvali mu. A napriek tomu sa ako pravý duchovný pastier stále rozprával s jednotlivcami. To bola tá zvláštnosť na jeho zvestovaní. Vďaka magnetofónovým nahrávkam môže v tejto knihe aj naďalej viesť rozhovor s jednotlivcom ako posol ukrižovaného Ježiša Krista.

"Ježiš - náš osud" - to bola hlavná téma celého jeho posolstva. Chcete ho počuť aj vy? Môžete! Predstavte si v duchu, že sedíte pod jeho kazateľnicou a onedlho sa dozviete, že "Ježiš - náš osud" - to je hlavná téma pre svet, aj pre naše životy.

Karl-Heinz-Ehring

Boh áno, ale načo je *Ježiš*?

Pozrite: **Taký starý farár ako ja, ktorý celý život pôsobil vo veľkomeste, počúva v priebehu rokov stále tie isté ošúchané frázy.** Jedna z nich: **Ako môže Boh toto všetko dopustiť?** Iná zase znie: "Kain a Ábel boli bratia. Kain zabil Ábela. Odkiaľ mal Kain ženu?" A jedna z najobľúbenejších: "Pán farár, stále rozprávate o Ježišovi. To už je fanatizmus. Je predsa úplne jedno, akého je človek náboženstva. Hlavne, že má bázeň pred niekým vyšším, neviditeľným.""

Znie to vierohodne, však? To isté povedal už môj veľký krajan Goethe - je tiež z Frankfurtu: "Všetko je v pocitoch; meno je zvuk a prelud..." Je úplne jedno, či povieme Alah, Budha, osud alebo Vyššia bytosť. Hlavne, že vôbec máme nejakú vieru. A bolo by fanatické to nejako upresňovať. To si myslí aj 50 percent z vás, pravda? Stále vidím pred sebou starú pani, ktorá mi vysvetľovala: "Pán farár, tie vaše nekonečné reči o Ježišovi! Nepovedal predsa sám Ježiš: 'V dome môjho Otca je mnoho príbytkov?' Tam majú všetci miesto!" Priatelia, to všetko je však jeden veľký omyl!" □

Raz som bol v Berlíne na letisku Tempelhofer Feld. Skôr ako nás pustili k lietadlu, museli sme prejsť pasovou kontrolou. Predo mnou stojí taký veľký pán - vidím ho v duchu pred sebou: taký dvojposchodový s veľkou cestovnou dekou pod pazuchou - rýchlo podáva úradníkovi svoj pas. A tu ten úradník povie: "Moment! Máte už neplatný pas!." Pán odpovedá "Nebuďte

predsa taký malicherný! Hlavne, že nejaký pas mám!" "Nie," vysvetľuje úradník presne a s istotou, "hlavné je mať p l a t n ý pas!"

Takisto je to aj s vierou: Nejde o to, aby som vôbec mal nejakú vieru. Každý niečomu verí. Nedávno mi jeden človek povedal: "Ja verím, že z kila hovädzieho mäsa je dobrá polievka." Aj to je viera - hoci slabá! Nejde o to, aby ste mali nejakú vieru, ale ide o to, aby ste mali p r a v ú vieru - vieru, s ktorou sa dá žiť aj keď sa veľmi zotmie, ktorá je oporou vo veľkých pokušeniach, vieru, s ktorou sa dá aj zomrieť. Smrť je veľkou skúškou pravosti našej viery!

Je len jediná viera, s ktorou sa dá správne žiť a zomrieť: je to viera v Ježiša Krista, Božieho Syna. Sám Ježiš povedal: "V dome môjho Otca je mnoho príbytkov." Ale k Božím príbytkom sú len jedny dvere: "Ja som dvere. Ak niekto vojde cezo mňa, bude zachránený."

Ježiš predstavuje dvere! Viem: Ľudia to nechcú počuť. O Bohu sa dá hodiny diskutovať. Nieкто si predstavuje Boha tak a iný onak. Ale Ježiš nie je objektom diskusie. A poviem vám: len viera v Ježiša, Božieho Syna, je tou zachraňujúcou vierou, s ktorou sa dá žiť a zomrieť!

Malý zážitok, nad ktorým sa môžete spokojne zasmiať, ukazuje, aká smiešna sa zdá niekedy ľuďom viera. Pred viacerými rokmi som šiel v Essene cez mesto. Na kraji cesty stáli dvaja muži, zrejme baníci. Prechádzam popri nich a tu ma jeden pozdraví: "Dobrý deň, pán farár!" Pristupujem k nemu: "Poznáme sa?" Tu sa zasmieje a vysvetľuje druhému: "To je farár Busch! Celkom správny chlapík. "Ďakujem," hovorím. A on zrazu pokračuje: "Len - nanešťastie - má svoje muchy!" Dotknutý som sa ozval: "Čo mám? Muchy? Ako to, že mám muchy?" A tu on pokračuje: "Skutočne, farár je celkom správny chlapík! Ale: vždy hovorí o Ježišovi!" Človeče!", radostne volám. "To nie je mucha! Za sto rokov ste vo večnosti. Potom všetko závisí od toho, či ste sa spoznali s Ježišom. Na ňom sa rozhodne, či budete v pekle alebo v nebi. Povedzte mi, poznáte Ježiša?" "Vidíš?", smejúc sa obracia baník k druhému, "už zase začína!"

Aj teraz chcem týmto začať! V Biblii je slovo, ktoré chcem povedať hneď na začiatku. Znie takto: "Kto má Syna, má život." Možno ste sa niekedy niečo učili o Ježišovi - ale Ho nemáte. "Kto má Syna", počujete: "má!", "ten má život" - tu a vo večnosti. "Kto nemá Syna Božieho, nemá život." Hovorí to Božie Slovo! Poznáte príslovie: "Kto má, má!" Tak isto to myslí to biblické slovo. Rád by som vás prehovoril - a to vo vašom vlastnom záujme! - aby ste prijali Ježiša a dali Mu svoj život. Lebo: bez Neho je to predsa len biedny život.

Chcem vám teraz povedať, prečo je Ježiš tým jediným a všetkým a prečo jedine viera v Ježiša je správna. Alebo to vyjadrím radšej celkom osobne. Teraz vám chcem vysvetliť, prečo musím mať Ježiša a prečo musím v Neho veriť.

1. Ježiš je zjavením Božím

Keď mi niekto povie: **?Verím v Boha! Ale načo je tu Ježiš**", odpovedám: "To je hlúposť! Boh je skrytý Boh. Bez Ježiša nevieme o Bohu vôbec nič!"

Ľudia si môžu vytvoriť nejakého boha, napríklad milého "pánbožka", ktorý nenechá v hanbe čestného Nemca, keď vypije denne len päť pív. Ale to predsa nie je Boh! Alah, Budha- to sú projekcie našich prianí. Ale Boh" Bez Ježiša nevieme o Bohu nič. Ježiš však je Božím zjavením. V Ježišovi k nám prišiel Boh.

Chcem vám to objasniť na obraze: Predstavte si hustú stenu hmly. Za stenou hmly je skrytý Boh. Bez Neho ľudia nemôžu žiť. Začnú ho hľadať. Pokúšajú sa preniknúť cez hmlu. To sú snahy náboženstiev. Všetky náboženstvá sú ľudským hľadaním Boha. Všetky náboženstvá majú jedno spoločné: zblúdili v hmle a nenašli Boha.

Boh je skrytým bohom. To pochopil aj muž menom Izaiáš a volal z hĺbky srdca: "Pane, nemôžeme k Tebe prísť. Ach, pretrhni stenu hmly a príď k nám!" A predstavte si: Boh vypočul toto volanie. Pretrhol stenu hmly a prišiel k nám - v Ježišovi. Boh k nám prišiel vtedy, keď anjeli zborovo volali nad betlehemskými poliami: "Narodil sa vám dnes Spasiteľ! Sláva

na výsostiach Bohu!" A Ježiš vraví: "Kto mňa vidí, vidí Otca."

Bez Ježiša by som o Bohu nevedel nič. Je jediným miestom, kde môžem získať istotu o Bohu! Ako len môže niekto povedať: "Zaobídem sa bez Ježiša!"

Hovorím o tom len veľmi krátko a musím veľa vynechať. Pritom by som vám mohol povedať o Ježišovi tak veľa. Teraz vám však len v najhlavnejších bodoch môžem odpovedať na otázku "Načo je Ježiš?".

2. Ježiš je zachraňujúcou láskou Božou

Musím vám to vysvetliť. Pred časom som sa rozprával s novinárom, ktorý ma požiadal o rozhovor a pýtal sa: "Prečo vlastne mávate také prednášky?" Na to som mu odpovedal: **"Mám ich, lebo mám strach, že sa ľudia dostanú do pekla."** Na to sa zasmial a odvetil: "Peklo predsa neexistuje!" Tu som mu povedal: "Len vyčkajte! O sto rokov uvidíte, či máte pravdu vy alebo Slovo Božie. Povedzte," spýtal som sa ho, "báli ste sa už niekedy Boha?" "Nie", odpovedal. "Pred milým Bohom predsa netreba mať strach!" Tak som mu vysvetlil: "Ste vedľa! Každý, kto má čo len aké-také poňatie o Bohu, musí predsa vedieť, že neexistuje nič hrozivejšie, ako svätý a spravodlivý Boh, sudca našich hriechov. Myslíte, že by nič nepovedal na vaše hriechy? Hovoríte o "milom Bohu". Biblia tak nehovorí. Biblia skôr hovorí: "Strašné je upadnúť do rúk živého Boha."

Báli ste sa už Boha? Keď nie, tak ste ešte vôbec nezačali chápať celú skutočnosť svätého Boha a svojho hriešneho života. Keď sa však začnete báť Boha, potom sa budete pýtať: "Ako môžem pred Bohom obstáť?" Myslím, že je najväčšou hlúpostou našich čias, že sa ľudia už viac neboja Božieho hnevu. Áno, je to znak hrozného otupenia, keď národ už viac neberie vážne živého Boha a Jeho hnev nad hriechmi.

Profesor Karl Heim rozprával, ako na svojej ceste po Číne prišiel do Pekingu. Vyviedli ho na kopec, kde úplne na vrchu stál oltár - "oltár neba". Vysvetlili mu, že v "noci zmierenia" je tento kopec plný státisícov ľudí s lampiónmi. A potom tam

vystúpi cisár - vtedy vládli ešte v Číne cisári - a prináša pre svoj ľud obeť zmierenia. Keď nám o tom profesor Heim porozprával, pokračoval: "Títo pohania vedia niečo o Božom hneve, i o tom, že človek potrebuje odpustenie."

A vzdelaný Stredoeurópan si myslí, že môže hovoriť o "milom Bohu", ktorý by mal byť rád, keď vidí, že ľudia riadne platia cirkevnú daň! Začnime sa radšej opäť báť Boha! Všetci sme predsa zhrešili! Vy nie? Ale áno, celkom iste!

Keď sa opäť naučíme báť sa Boha, potom sa budeme pýtať: "Kde je nejaká záchrana pred Božím hnevom? Kde je záchrana?" A vtedy môžeme pochopiť: Ježiš je zachraňujúcou láskou Božou! "Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení." Ale nemôže byť nespravodlivý. Voči hriechu nemôže mlčať. A preto obetoval Svojho Syna - na záchranu, na zmierenie.

Podte so mnou do Jeruzalema. Pred mestom je vršok. Vidíme tam tisíce ľudí a nad hlavami ľudí sa týčia tri kríže. Muž na ľavom kríži je hriešnik ako my. Ten vpravo tiež. Ale ten v strede! Pozrite na Neho, na muža s trňovou korunou, na Syna živého Boha! "Ty tvár ušľachtilá, taká si strápená, že ríša celého sveta je zhrozená!" Prečo tam visíš? Tento kríž je Boží oltár. A Ježiš je Baránkom Božím, ktorý nesie hriechy sveta a zmieruje nás s Bohom.

Pozrite: pokiaľ ste nenašli Ježiša, stojíte ešte pod Božím hnevom, a to aj napriek tomu, že to nepozorujete alebo zapierate. Len ten, kto prišiel k Ježišovi, stojí pod Božím pokojom: "On znášal trest za náš pokoj."

Dovoľte, aby som použil úplne primitívny príklad: V 1. svetovej vojne som bol delostrelcom. Mali sme kanóny s ochrannými štítmami. Raz sme stáli vpredu bez pechoty. Zrazu na nás zaútočili s pancierovými vozmi - volali sme ich vtedy "tanky". Strely nepriateľských pešiakov ako krupobitie dopadali na naše ochranné štíty, ktoré však boli natoľko silné, že sme za nimi boli v bezpečí. A tu som si musel pomyslieť: "Keby som vystrčil spoza ochranného štítu iba ruku, určite by ju prederavili ako sito a ja by som bol stratený, biedne by som vykrvácal. Ale za ochranným štítom som v bezpečí!"

A pozrite sa: Tým ochranným štítom sa mi stal Ježiš!

Viem: Bez Ježiša zahyniem na Božom súde. Bez Ježiša nemám v srdci pokoj, nech robím, čo chcem. Bez Ježiša nemôžem zomrieť bez smrteľného strachu. Bez Ježiša putujem do večnej záhuby. Budte si istí, že existuje večná záhuby, len vyčkajte! Ale keď stojím za Ježišovým križom, som v bezpečí, ako za ochranným štítom. Môžem vedieť: On je mojím Spasiteľom! On je mojím záchrancom! Ježiš je zachraňujúcou láskou Božou!

Počujte: "Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení." Preto obetoval Svojho Syna - pre záchranu, na zmierenie. Aj pre vás! **Nemajte teda pokoja, dokiaľ nedosiahnete Boží pokoj, dokiaľ nebudete zachránení!**

Načo je Ježiš?

3. Ježiš je jediný, ktorý rozrieši najväčší problém nášho života

Viete, čo je najväčším problémom nášho života? Aha, starší si prirodzene spomenú na svoj žľčník, ľadviny alebo na to, čo ich práve trápi. To sú problémy! U mladších zasa "to dievča" alebo "ten chlapec". Každý má svoje problémy.

Verte: najväčším problémom nášho života je naša vina pred Bohom!

Desaťročia som bol farárom mládeže. Stále som hľadal nové prirovnania, aby som to svojej mládeži vysvetlil. Chcel by som tu použiť jedno z tých prirovnaní. Povedal som: "Predstavte si, že od prírody máme okolo krku železnú obruč. A stále, keď hreším, prikuje sa k nej jeden článok reťaze. Som drzý k mamke - pribudne jeden článok reťaze. Hovoril som zle o iných - ďalší článok reťaze. Deň bez modlitby, ako by Boha nebolo - tretí článok reťaze. Nečestnosť, klam - ďalší článok reťaze."

Len si predstavte, akú dlhú reťaz vlečieme za sebou - reťaz previnení. Vina pred Bohom je taká reálna - aj napriek tomu, že ju nevidieť. Ale je obrovská. A všade ju vláčime so sebou. Často sa pýtam, prečo ľudia nemôžu byť veselí a šťastní. Majú sa predsa vo všetkom tak dobre! Ale sú šťastní? Nemôžu

byť šťastní! Nemôžu byť - lebo všade za sebou vláčia reťaz vín! A túto im neodoberie ani farár ani kňaz ani anjel. Ani Boh ju nemôže odstrániť, lebo je spravodlivý: "Čo človek rozsieva, to bude i žať."

Ale teraz je tu Ježiš! Je jediný, kto vyrieši najväčší problém nášho života: Zomrel za moje viny. Zaplatil za ne, keď zomrel. Preto mi môže odobrať moju reťaz vín. Je jediný, kto to môže urobiť!

Poviem vám zo skúsenosti: Je to veľké oslobodenie, keď človek vie: - mám odpustené hriechy. Je to najväčšie vyslobodenie v živote - a aj v smrti. Vy starší, uvažujte: - zomrieť a mať odpustenie hriechov! Alebo: - ísť do večnosti a musieť všetku vinu brať so sebou! Hrozný!

Poznám ľudí, ktorí po celý život hovorili: "Som dobrý. Som spravodlivý." A potom zomierajú a musia pustiť aj poslednú ruku - a pochopia: Loďka môjho života ide po temnom prúde večnosti - oproti Bohu. Nič si nemôžu vziať so sebou: ani vilku, ani bankové konto či vkladnú knižku - len svoju vinu. A tak idú pred Boha. Hrozný! A ľudia takto zomierajú. A keď poviete: "Tak ale zomierajú všetci!", tak potom takto aj všetci zomriete! Ale takto zomierať nemusíte! Ježiš odpúšťa hriechy! To je už teraz najväčšie oslobodenie, aké vôbec existuje.

Ako asi 18-ročný chlapec som zažil, čo je odpustenie hriechov: Reťaz odpadla! V jednej piesni to znie takto: "V mene Ježiša, hriechy odpustené! To slovo k životu, pre duše strápené." Prajem vám, aby ste to tiež skúsili! Chodte k Ježišovi! Dnes. Čaká na vás. A povedzte Mu: "Pane, môj život je úplne temný a plný viny. Stále som to tajil a hovoril o sebe len dobre. Teraz všetko kladiem pred Teba. Teraz chcem veriť, že Tvoja krv zahladí moju vinu." Odpustenie hriechov je nádherne!

V 17. storočí žil v Anglicku muž menom Bunyan. Tento Bunyan bol dlhé roky zavretý vo väzení pre svoju vieru. Stáva sa to v každej dobe. Popri Božom Slove sú väznice tým najstabilnejším, čím ľudstvo disponuje. A tam, vo väzení, napísal Bunyan nádhernú knihu, ktorá je ešte aj dnes aktuálna. Zobrazuje v nej život kresťana ako nebezpečnú dobrodružnú púť. Začína takto: Nejaký človek žije v Meste Márnosti. Zrazu začína byť

nespokojný a hovorí voľačo v tom zmysle: "Niečo tu nesedí. Nemám pokoj. Som nešťastný. Musím odtiaľto vyjsť." Rozpráva sa so svojou ženou. Tá mu vysvetľuje: "Si nervózny. Potrebuješ poriadny oddych." Ale nič mu nepomáha. Nepokoj zostáva. Jedného dňa si uvedomí: "Nič nepomáha. Musím vyjsť z tohoto mesta", a tak uteká. Keď vychádza, zisťuje, že má na chrbte bremeno. Chce ho zložiť, ale nevie sa ho zbaviť. Čím ďalej putuje, tým je ťažšie. Doteraz to bremeno tak necítil. Bolo mu samozrejmé. Ale ako sa vzdaluje od toho mesta, stále sa mu to bremeno zväčšuje: Nakoniec už skoro ani nevládze ísť ďalej. Ťažko vystupuje cestičkou do kopca. Už ďalej tú tarchu ani nevládze uniesť. Vychádza spoza zákruty a pred ním sa vynára obraz kríža. Skoro v bezvedomí padá pod kríž, pevne sa ho chytí a vzhliadne k nemu. V tom okamihu cíti, ako sa bremeno uvoľňuje a s rachotom padá do priepasti.

Je to nádherný obraz toho, čo môže človek zažiť pri kríži Ježiša Krista: "Tu vzhliadam a vidím Baránka Božieho, jak za mňa krvácal, na kríži umieral. S hanbou tu vyznávam: vidím dva zázraky, zázrak Jeho veľkej lásky a môj veľký hriech." Odpustenie hriechov - Spasiteľ zaplatil za mňa. Moja retaz vín je preč. Som oslobodený od svojho bremena. Odpustenie hriechov - to nám môže darovať len Ježiš!

Načo je teda Ježiš? Musím vám povedať ešte niečo, prečo verím v Ježiša:

4. Ježiš je dobrý Pastier

Všetci ste už predsa vo svojom živote zažili, **aký môže byť človek nekonečne osamelý a aký je niekedy život prázdny.** Zrazu cítite: "**Niečo mi chýba! Ale čo?**" Chcel by som vám to povedať: **Chýba vám živý Spasiteľ!**

Hovoril som už, že Ježiš zomrel na kríži, aby zaplatil za naše viny. Zapamätajte si túto vetu: "On vzal na seba trest, aby sme mali pokoj." A potom Ho položili do hrobu, do skalného hrobu. Na otvor privalili ťažkú kamennú platňu. A aby celkom spokojne mohli odísť, dal tam rímsky miestodržiteľ umiestniť

pečať a postavil rímskych legionárov ako stráž. Predstavujem si riadnych chlapíkov, akí bojovali vo všetkých krajinách sveta. V Galii, v dnešnom Francúzsku, v Germánii - teda v Nemecku, v Ázii a v Afrike. Boli to mládenci posiatí jazvarmi. Tí tu teda stoja tretí deň na svitaní - so štítom na pleci, s oštepom v pravej ruke a prilbou na hlave. Čaká tu rímsky legionár. Naňho sa možno spoľahnúť. A zrazu sa rozjasnilo ako cez deň. Biblia hovorí: "Anjel Pánov zostúpiač z neba, odvalil kameň." A Ježiš vyšiel z hrobu! Je to také veľkolepé, že tí služobníci vojny bezmocne padajú. Oniekoľko hodín Ježiš stretáva chudobné dievča. Biblia o nej hovorí, že mala v sebe sedem démonov, ktorých Ježiš vyhnal. To dievča plače. Vtom k nej prichádza Ježiš. A toto dievča bezmocne nepadá. Naopak. Teší sa, keď spozná vzkrieseného Ježiša a vraví: "Učiteľu!" Je potešená, lebo vie: "Ježiš, ten dobrý pastier žije a je pri mne!"

Pozrite, aj preto chcem mať Ježiša, že potrebujem niekoho, koho ruky sa môžem držať! Život ma vrhol do veľmi temných hĺbok. Pre svoju vieru som bol v nacistických väzeniach. Boli hodiny, keď som si myslel: "Už ma len krôčik delí od temnej ríše šialenstva, odkiaľ niet návratu." A potom prišiel Ježiš! A všetko bolo opäť dobré! Môžem vám to dosvedčovať len takto.

Vo väzení som zažil večer, keď sa tam rozpútalo peklo. Umiestnili k nám prechádzajúci transport ľudí, ktorých viezli do vyhladzovacieho tábora - ľudí, ktorí už nemali nijakú nádej, časť z nich boli kriminálnici a časť nevinní ľudia, Židia. Jedného nedeľného večera podľahli títo ľudia zúfalstvu. Všetko sa rozkričalo. Neviete si to ani predstaviť. Budova so samými celami plnými zúfalstva, kde všetko kričí a búri sa proti stenám a dverám. Strážni sú nervózni a strieľajú revolvermi do stropu, pobejú a niekoho mlátia. A ja sedím v cele a myslím si: "Tak bude raz v pekle." Len ťažko sa to dá vykresliť. V tejto situácii mi zrazu prišlo na um: "Ježiš! On je predsa tu" Hovorím vám, čo som skutočne zažil. Potom som vo svojej cele povedal ticho - úplne ticho: "Ježiš! Ježiš!! Ježiš!!!" A o tri minúty bolo ticho. Pochopte ma: Volal som Ho, nikto z ľudí to nepočul, len On - a démoni museli ustúpiť! A potom som napriek prísnemu zákazu zaspieval úplne nahlas: "Ježišu môj milý, darca svetla,

sily, moja ozdoba! Keď sa srdce ľaká, dlho pomoc čaká, hľadá len Teba. Kriste, Boží Baránku, žiadna sila nevýslovná sa ti nevyrovná."

A všetci väzni to počuli. Strážcovia nepovedali ani slovo, keď som nahlas spieval: "Keď sa všetko otriasa, keď zlo tiahne v plnej zbroyi, Ježiš pri mne stojí."

Priatelia moji, vtedy som cítil, čo znamená mať živého Spasiteľa.

O tom som už hovoril, že všetci musíme raz prekonať ešte najväčšiu ťarchu - ťarchu smrti. Raz mi jeden človek predhodil: "Vy, farári, vždy len strašíte ľudí so smrťou." Odpovedal som: "Nepotrebujeme tým ľudí strašiť, lebo pred smrťou máme strach všetci!" A vtedy - vo chvíli smrti - môcť držať ruku dobrého Pastiera! Nieкто mi povie - a je to správne - : **"Dnešný človek má zo smrti menší strach ako zo života.** Život je strašný, horší ako smrť!" Priatelia moji, je však možné: **V živote mať Spasiteľa!**

Musím vám povedať ešte jednu príhodu, ktorú som často rozprával. Je neuveriteľná, ale pravdivá. V Essene som spoznal jedného priemyselníka, vždy dobre naladeného. Raz mi povedal: "Pán farár, je to od vás milé, že vediete deti k dobrému. Tu máte 100 mariek na svoju prácu." Na to mu vravím: "No, a čo vy sám?" "Nie, nie, pán farár, viete, už mám predsa svoj vlastný názor na svet..." Rozumejte: Bol to dobrý muž, ale vzdialený od Boha ako Mesiach od Sýria. A potom som jedného dňa odbavoval svadobný obrad. V ohromnom prázdnom kostole to niekedy vyzerá trochu bezútešne. Obyčajne príde svadobný pár a hádam zo desať ľudí. Sedia tak trochu stratení v ohromnom kostole. A môj vždy dobre naladený priemyselník tam bol za svedka! Bolo mi ho chudáka naozaj ľúto. Mal veľmi elegantný frak, v ruke cylinder. A teraz jednoducho nevedel, ako sa má v kostole správať. Videl som na ňom, ako sa sám seba pýta: "Musím si teraz kľaknúť? Mám sa prekrižovať? Alebo - čo mám robiť?" Pokúsil som sa mu trochu pomôcť, vzal som mu cylinder a odložil ho stranou. Potom sme spievali pieseň. Pieseň pochopiteľne nepoznal, ale aspoň sa robil, že spieva. Viete si ho predstaviť? Muž, ktorý sa dobre hodí do sveta! A potom sa udialo niečo zvláštneho:

Nevesta pomáhala v nedeľnej škole. A tak pri svadbe spievalo z chóru asi 30 malých dievčat. Svojimi sladkými hláskami spievali úplne jednoduchú detskú pesničku, ktorú možno poznáte aj vy: "Ovečkou že Božou som, tým sa teším nocou, dňom. On môj dobrý Pastier je ..." Vtom som si pomyslel: "Čo sa to len robí s týmto mužom? Nie je chorý?" Prepadáva sa do seba, tvár si prikrýva rukami, chveje sa. Hovorím si: "Niečo sa mu stalo! Musím privolať lekársku pomoc." Tu vidím: Ten muž plače úplne bez zábran. "... veď vždy starosť o mňa má, On ma i dľa mena zná. Vodí k pastvám zeleným, k vodám tichým, studeným, núdze pri ňom nemávam..." Deti spievajú a tu sedí veľký priemyselník a plače. Zrazu som pochopil, čo sa stalo v tomto nevľúdnom kostole. On pochopil: "Tieto deti majú niečo, čo ja nemám - majú dobrého Pastiera. Ja som však osamelý, stratený človek!"

Nikto z ľudí, ani nikto z vás - mužovia a ženy - to nemôže v živote doviest ďalej, než že si bude môcť povedať ako tie deti: "Radujem sa, že patríam k čriede Ježiša Krista a že mám dobrého pastiera." Nemôžete dosiahnuť viac! Snažte sa, aby ste to mohli povedať! Prečo verím v Ježiša? Preto, že je dobrý pastier, najlepší priateľ, môj živý Spasiteľ. Načo je Ježiš? Nakoniec vám ešte chcem povedať:

5. Ježiš je knieža života

Pred rokmi som bol na mládežníckom výlete na Šumave. Keď už chlapi odišli, musel som ešte jeden deň čakať. Mali pre mňa prísť autom. V ten večer som chcel navštíviť starý poľovnícky zámok, ktorý v minulosti patrilo nejakému kráľovi. Teraz tam už býval len lesník. Dom už bol napoly zborený. Nebolo tam elektrické svetlo. Bola tam však obývačka s krbom, v ktorom horel malý ohnák. Postavili mi tam petrolejovú lampu a zaželali mi: "Dobrá noc!" Vonku zavýjala víchrica. Dážď šľahal do jedlí stojacich okolo domu. Miesto ako stvorené pre riadnych zbojníkov. A ja som výnimočne nemal so sebou nič na čítanie. Tu som na rímse krbu našiel nejakú brožúrku. Pri petrolejovej

lampe som si v nej čítal. Niečo tak strašného som ešte v živote nečítal. Nejaký lekár nechal v tomto dielku vybušiť celú svoju zúrivosť voči smrti. Medzi iným tam bolo asi toto: "Ó, ty smrť, ty nepriateľka ľudstva! Celý tento týždeň som zápasil o ľudský život, a myslel som si, že som toho človeka vrátil na breh života. A potom si sa zdvihla, šklabiac sa za peľastou posteľou a uchopila si ho - a všetko bolo márne. Môžem liečiť ľudí a pritom viem, že aj tak je všetko márne - prichádzaš ty so svojou kostnatou rukou. Ó, ty klamárika, ty smrť, ty nepriateľ!" Na každej stránke len nenávisť k smrti! A potom prišlo to najstrašnejšie: "Ty smrť, ty bodka, ty výkričník!" A pokračoval doslovne takto: "Ó, prekliata, keby si bola len výkričníkom! Ale keď hľadím na teba, meníš sa v otáznik. A ja sa pýtam: Je smrť koniec všetkého alebo nie? Čo príde? Smrť, ty strašný otáznik pre všetkých!"

To je to! A musím vám povedať, že smrťou sa všetko nekončí. Ježiš, ktorý vie o všetkom, povedal: "Je široká cesta, ktorá vedie do záhuby a je úzka cesta, ktorá vedie k životu." Kocky sú už hodené! A ja sa teším, že mám Spasiteľa, ktorý už teraz dáva život, je životom a vedie k životu. Preto Ho tak rád zvestujem.

Pozrite: v prvej svetovej vojne som bol celé týždne pri Verdune, kde zúrili najväčšie boje. Medzi zákopmi ležali mŕtvoly na mŕtvolách. Za celý svoj život sa neviem zbaviť toho sladkastého pachu mŕtvol. A stále, keď vidím pomník s nápisom: "Padli za vlasť", cítim ten pach z Verdunu, pach mŕtvol. A keď si pomyslím: "Za sto rokov tu nikto z nás nebude", tak cítim na sebe tento strašný dych smrti. Necítite ho tiež?

A v tej ríši mŕtvych je Jeden, ktorý vstal z mŕtvych! Hovorí: "Žijem, aj vy budete žiť! Verte vo mňa! Poďte za mnou! Obráťte sa ku mne! Buďte mojím vlastníctvom! Viediem vás do života!" Nie je to zázračné? Ako je možné v tejto ríši mŕtvych žiť bez Spasiteľa, ktorý je životom a vedie k večnému životu?

V týchto dňoch som čítal starý list, ktorý nechal vytlačiť profesor Karol Heim. Je to list vojaka, kresťana, ktorý padol v Rusku počas druhej svetovej vojny. V liste je napísané približne toto: "Okolo nás je strašne! Keď Rusi strieľajú z kaľuší, vtedy prichádza na nás všetkých panika. A tá zima! A ten

sneh! Strašné! Nemám však vôbec strach. Keby som aj mal padnúť, bude to nádherné: potom budem jedným skokom v sláve. Tam skončia boje - budem vidieť tvárou v tvár svojho Pána a obklúči ma Jeho sláva. Nemám vôbec nič proti tomu, keby som tu aj padol." Padol krátko potom. Keď som to čítal, musel som na to myslieť: **"Čím to je, že mladý človek nemá strach pred smrťou, lebo pozná Ježiša!"**

Áno, Ježiš je Knieža života! A On svojim dáva istú nádej večného života!

Bolo to na cirkevnom dni v Lipsku: Prijatie na radnici. Stretli sa vedúci štátnych úradov a vedúci cirkvi. A potom boli prejavy, podľa možnosti nezáväzné, aby si vzájomne príliš nešliapali po kurích okách. Záverečné slovo mal Heinrich Giesen, vtedajší generálny tajomník nemeckého evanjelického cirkevného dňa. Nezabudnem nikdy, ako Heinrich Giesen vstal a povedal: "Pýtate sa, páni, čo sme to za ľudia. Poviem vám to jednou vetou: Sme ľuďmi, ktorí sa modlia: Milý Bože, posväť ma, aby som sa dostal do neba." A potom si sadol. Bolo to nezvyčajné, ako sa to ľudí zrazu dotklo.

Počas tridsaťročnej vojny napísal Paul Gerhardt: "Kristu chcem patriť cele a prejsť aj všade tam, kde prišiel On, chcem smele s Ním vojsť do smrti brán. Neopustí ma, bratom ma volá, aj v ťažkom lúčení, ruku mi podá." Prajem vám, aby ste aj vy takto mohli ísť svetom.

Načo je Ježiš? **Všetko, ale naozaj všetko vo vašom živote závisí od toho, či ste Ho spoznali!**

Načo žijem?

O to teda ide: **Načo žijem? Alebo: Načo som na svete? Alebo: Aký je zmysel môjho života?**

Jedného dňa mi v Essene volá jeden priemyselník, celý rozrušený: "Pán farár, prídte! "Ženiem sa tam. Víta ma so slovami: "Syn sa mi zastrelil!" Poznal som toho chlapca. Bol študentom. Mal všetko, čo si zažiadalo jeho srdce. Bol zdravý, pekný ako obrázok, mladý a bohatý. Už dlhší čas mal vlastné auto. Nebol zapletený do ničoho nepekného. A tento mladý človek si strelí guľku do hlavy! V zanechanom liste bolo iba toľko: "Nechápem, aký zmysel by to malo, aby som žil ďalej. Preto končím. Môj život nemá zmysel!" Otrásané!

Pozrite: Otázka zmyslu života je tak strašne dôležitá! Je tak ohromne dôležitá preto, lebo máme len jeden jediný život! Rozmýšľali ste už niekedy o tom, čo to znamená, že máme len jeden život?

Keď som ešte chodil do školy, nebol som veľmi dobrý v matematike. Môj učiteľ jednoducho nechápal moje riešenia. Zošit s mojimi domácimi úlohami mi niekedy celkom dočmáral červeným atramentom, vôbec neuznával môj talent na zvláštne riešenia. Bolo na to strašné pozerieť. Keď už bol zošit poriadne počmáraný, často som ho odložil, hoci ešte nebol dopísaný a kúpil som si nový, taký pekný, čistý. Tak som opäť mohol začať znovu. Keby sa to tak dalo urobiť aj so životom! Verte mi: Milióny ľudí si v okamihu smrti pomyslia: "Ach, tak by som chcel začať úplne odznova! Všetko by som robil inak!"

Školský zošit si možno kúpiť nový a začať doň písať ešte raz od začiatku, ale život nie. Máme len jeden jediný život! Aké to musí byť strašné, keď sme ho spackali, keď sme žili zle! Máme

len jeden jediný život ! Keď ten prehráme, prehráme celú večnosť. To dodáva tomu, čo vám chcem povedať, smrteľnú vážnosť.

Dnes ráno hnali popri mojom hoteli veľké stádo kráv. Pretože som sa práve zaoberal svojou prednáškou, pomyslel som si: "Aké šťastné sú tieto kravy, že vôbec nemusia myslieť na to, na čo sú na svete. Je to jasné: majú dávať mlieko a nakoniec dodať hovädzie mäso. "Zviera nepotrebuje rozmýšľať o zmysle života. Tým sa líši človek od zvieraťa. Je to strašné, že je mnoho ľudí, ktorí žijú a aj zomierajú bez toho, aby sa aspoň raz opýtali: "Načo vlastne žijem?" Nelíšia sa od zvierat. Chápete: Hranica ku zvieratám je veľmi blízko. Človeka robí človekom to, že sa pýta: "Načo som tu? Načo som človekom? Načo žijem?"

1. Povrchné a unáhlené odpovede

Nuž, priatelia moji, na otázku "**Načo žijem?**" je **strašne mnoho povrchných a unáhlených odpovedí**. Pred mnohými rokmi som pri jednej príležitosti dostal všetky tieto povrchné a unáhlené odpovede. Bolo to v roku 1936, uprostred Hitlerovej ríše. Študenti z Münsteru ma prosili, aby som s nimi hovoril na tému "Čo je zmyslom môjho života?". A hneď sa vyjadrili, že nechcú počuť prednášku, ale že chcú na túto tému diskutovať. "Dobre," povedal som, "teda začnite! Čo je zmyslom môjho života? Na čo žijem?"

Ako som povedal, diskusia prebiehala v čase Hitlerovej ríše, takže hneď jeden vstal a vysvetľoval: "Som tu pre svoj národ. Je to ako list a strom. List neznamená nič, strom je všetkým. Som tu pre svoj národ!" Odpovedal som mu: "Pekné! A načo je tu ten strom, načo je tu národ?" Pauza! To nevedel ani on. Chápete: Tú otázku tým nezodpovedal. Iba ju odsunul do úzadia. Tak som im odpovedal: "Moji milí, nesmiete odpovedať tak, aby sa otázka iba odsunula."

"Teda: čo je zmyslom môjho života? Načo žijem?", spýtal som sa znova. Nieкто iný vysvetlil: "Som na svete preto, aby som si konal povinnosti!" "Človeče!", povedal som, "v tom

je práve ten vtíp: Čo je mojou povinnosťou? Ja považujem za svoju povinnosť zvestovať vám Božie slovo. A Matilda Ludendorffová považuje za svoju povinnosť popierať Boha. Čo je teda našou povinnosťou?" Raz mi jeden vysoko postavený úradník povedal: "Pán farár, medzi nami povedané, celý deň odpisujem spisy, ale aj keby všetky zhoreli, svet i napriek tomu pôjde ďalej. Trpím tým, že v podstate robím takú nezmyselnú prácu." Čo je našou povinnosťou? Tisíce esesákov zabilo v Tretej ríši státisíce ľudí. A keď ich postavila pred súd, tak tvrdia: "Konali sme si svoju povinnosť. Rozkázali nám to." Myslíte si, že je povinnosťou nejakého človeka zabiť iného človeka? Tomu neverím. Tým študentom som teda riekol: "V tom je práve ten vtíp. Čo je vlastne mojou povinnosťou? Kto mi to môže povedať? To sme sa ešte stále nepohli z miesta."

Mládenci začali teda trochu viac premýšľať. Jeden vstal a pyšne vysvetľoval: "Pochádzam zo starého šľachtického rodu. Viem sledovať až šesťnásť generácií svojich predkov! Taký dlhý rad predkov! Nie je to náplňou a úlohou života - náležite pokračovať v stopách predkov?" Tu som mohol len odvetiť: "Človeče! Keď nevieme, načo žilo tých 16 generácií, tak sa potom neoplatí k tomu priradiť sedemnásťu."

Chápete: Je tak veľa povrchných a unáhlených odpovedí. Človek u nás môže často vidieť v novinách úmrtné oznámenia, na ktorých trčí strašný verš: "Len práca bola životom твоjím, nikdy nemyslel si na seba. Všetko si dával len tým svojim, to najvyššia povinnosť pre teba." Tiež to poznáte? Vždy, keď to čítam, tak som z toho zničený. Pritom si myslím: "To je úmrtný list pre koňa!" Všetko? Kôň má pracovať. Ale nemyslím si, že človek je na svete len preto, aby sa drel. To by predsa bolo príliš biedne. Ak by našim zmyslom života bolo: "Len práca bola životom твоjím ...", urobili by sme lepšie, keby sme už desaťročnú spáchali samovraždu. To je otrasné! Nie, to nie je zmyslom nášho života.

Iný zo študentov mi vtedy vysvetľoval: "Pozrite: Chceme byť lekármi. Nie je to nádherná náplň života - zachraňovať ľudský život?" Tu som mu odvetil: "Dobre! Ale keď neviete, načo ten človek žije, tak predsa nemá zmysel ten ľudský život"

zachraňovať. Radšej takému človeku dajte injekciu, aby zomrel." Pochopte ma prosím správne: Nerozprávajte teraz, že som povedal, že treba dať ľuďom injekciu, aby zomreli. Myslel som: To predsa nie je konečná odpoveď na našu otázku o zmysle života.

Boli tam väčšinou študenti. Vtedy mnou otriasla myšlienka, ako aj vzdelaní ľudia našich dní žijú bez toho, aby v podstate vedeli, načo sú vlastne na svete.

Smiem azda k tomu na okraj podotknúť: Možno budete trochu nahnevaní pre spôsob, akým rozprávam. Môžem prirodzene používať aj vybrúsené vety s mnohými cudzími slovami, ale to by ste tu určite za pol hodiny zaspali. Pretože sa toho ale strašne bojím, hovorím radšej tak, ako sa rozprávame na ulici. Jasné? Ďakujem.

Chápete: Keď sa to všetko tak preberie, ako som to len tak naznačil, potom tu prichádza odpoveď, ktorú som dostal aj od tých münsterských študentov: "Život vôbec nemá nejaký hlboký zmysel. Je to úplná náhoda, že som sa narodil. Nie je v tom nijaký zmysel. A preto je najlepšie urobiť to jedno: užívať život, ako sa najlepšie dá." To je asi najväčšie pokušenie, ktoré môže človeka zasiahnuť, keď mu zrazu preletí myslou: "Môj život je nezmyselný. Nemá vôbec nijaký zmysel. Keby sa moji rodičia nezobrali, nebol by som počatý a nenarodil by som sa. Je to úplná náhoda, že som tu. V podstate je môj život úplne nezmyselný." A kto má ťažký život, má v tomto momente veľmi blízko k samovražde: "Načo mám žiť ďalej? Keď je všetko náhoda a nezmysel, radšej to predsa ukončím!" Viete, že počet samovrahov je v západnom Nemecku väčší ako počet obetí dopravných nehôd? Viete, že asi 50 percent samovrahov sú mladí ľudia do 30 rokov? To je otrasné svedectvo našich čias: Už nevidíme v živote zmysel!

Často som hovoril s ľuďmi, ktorí sa mi žalovali: "Život je taký nezmyselný. Premárnim ho - buď v zábavách a pôžitkoch alebo v samovražde." Potom som sa pýtal: "Ale keby predsa existoval nejaký zmysel?! Keby život predsa nejaký zmysel mal - a vy by ste žili tak, akoby život vôbec nemal zmysel!? Čo by ste robili na konci?"

V Biblii je napísané slovo, ktoré môže človeka preniknúť skrz naskrz. Je tam napísané: "Lebo je uložené všetkým ľuďom zomrieť a potom bude súd Boží." Musíme poznať túto vetu z Biblie, aby sme sa celkom vážne pýtali: "Načo žijem?" Predsa nemôžeme zomrieť a ísť na Boží súd, keď sme prepásli zmysel života! Je nám už jasná tá otázka? Teraz postúpime o krok ďalej:

2. Kto nám teda môže dať odpoveď?

Kto na celom svete mi môže dať odpoveď na otázku "načo žijem?" - kto? Cirkev? Nie! Farár? Nie! Je na tom tak isto, ako vy. Profesori? Filozofi? Ani oni nám nemôžu dať odpoveď na otázku "načo žijem"! Len jeden jediný nám môže povedať, načo žijeme: skutočne len ten, ktorý nám ten život dal, ktorý nás stvoril - Boh!

Chcel by som použiť jeden úplne jednoduchý príklad: Jedného dňa prídem do istého bytu. Sedí tu jeden šikovník chlapec a majstruje niečo z drôtikov a elektród. Pýtam sa ho: "Človeče, čo to zostavuješ za pekelný stroj? Čo z toho bude? "Nuž, vysvetlil mi to, ale musím povedať, že som tomu nerozumel. Ale musel som si pomyslieť: "Nikto iný na to nepríde, čo to bude - len ten, čo to stavia, len ten vie povedať, čo to bude a na čo to bude."

Tak je to aj s naším životom: len ten, ktorý nás stvoril, môže povedať, načo nás stvoril! To znamená: Na otázku "Načo žijem?" môžeme dostať odpoveď len cez zjavenie. Musí nám to povedať Boh! Aj keby som vôbec nečítal Bibliu, tak táto otázka by ma doviedla k Biblii. Nevydržal by som to, keby som nevedel, načo vlastne žijem na tomto prekliatom svete. Je pre nás slovo "prekliaty svet" príliš tvrdé? Nuž - sú to slová Biblie. Keby ste boli aspoň pol roka farárom vo veľkomeste, vedeli by ste, čo tým myslím: že tento svet má na sebe strašnú kliatbu. A nemohol by som vydržať žiť v ňom, keby som nedostal odpoveď cez Božie zjavenie.

Boh nám odpovedá na otázku o zmysle života v Biblii. A to je dôvod, prečo je vlastne Biblia tak úžasne dôležitá.

Poznám ľudí, ktorí povýšene hovoria: "Nebudem predsa čítať Bibliu!" Tu môžeme len odpovedať: "Môžem vám to dať písomne, že ste sa ešte vážne nezamýšľali nad otázkou 'Načo žijem?!' ". Ale hlúpost je široko rozšírená choroba - a keby bolela, tak by bol svet naplnený plačom. Poviem vám tú odpoveď Biblie jednou vetou: Boh nás stvoril, aby sme sa stali Jeho deťmi!

Ako sa otec rád vidí vo svojom synovi, tak stvoril Boh človeka "na svoj obraz". Boh chce, aby sme sa stali Jeho deťmi, ktoré sa s Ním rozprávajú - a s ktorými sa aj On môže rozprávať; ktoré Ho milujú - a ktoré aj On miluje. Modlíte sa vôbec? Čo môže byť trpkšie pre otca, než keď sa s ním dieťa už roky nerozpráva. Človek, ktorý sa nemodlí, sa nerozpráva so svojim nebeským Otcom! Pozrite: Boh chce, aby sme boli Jeho deťmi, ktoré sa s Ním rozprávajú, ktoré On miluje aj oni Jeho. Na to sme na svete! Prosím, teraz mi dobre rozumejte. Nehovorím o cirkvi, o dogmách, o náboženstve a všeličom inom, ale hovorím o živom Bohu. A On vás stvoril, aby ste sa stali Jeho deťmi: Ste nimi?

Teraz musím ísť o krok ďalej: Máme byť deťmi Božími, ale od prírody deťmi Božími nie sme. Na začiatku Biblie stojí: "Boh stvoril človeka na svoj obraz." A potom Biblia hovorí o jednej veľkej katastrofe. Stvorený človek bol úplne slobodný a tento človek sa rozhoduje proti Bohu! Berie z ovocia, a to znamená: "Chcem byť samostatný! Môžem žiť aj bez Boha!" Rozumejte: Adam nepochyboval o existencii Boha - ale sa oslobodil od Neho: "Budem si sám režírovať svoj život!"

Musím vám tu porozprávať jeden príbeh: Nedávno sa ma na ulici jeden pán opýtal: "Farár Busch, stále hovoríte o Bohu. Ale ja ho nevidím. Povedzte, ako môžem nájsť Boha?" Tak som mu odpovedal: "Počúvajte! Predstavte si, že by existoval nejaký stroj času. Pomocou neho by sme sa mohli premiestňovať tisícročia do budúcnosti i do minulosti. Týmto časovým strojom by som sa dostal na počiatok ľudstva. Prechádzam sa jedného dňa po raji. Poznáte príbeh o páde do hriechu? Teda, za kríkom stretávam Adama, prvého človeka. 'Dobrý večer, Adam!', zdravím ho. 'Dobrý večer, farár Busch!', odpovedá. 'Divíš sa, že ma vidíš?', pýtam sa a vysvetľujem: 'Ocitol som sa v rajskej

záhrade nedopatrením, posunutím kulís divadla sveta.' 'Áno,' hovorí, 'a čo si taký zamyslený?' Odpovedám: 'Vieš, rozmýšľam o otázke, ktorú mi dal jeden človek: Ako môžem nájsť Boha?' Adam sa hlasno zasmieje a vysvetľuje mi: 'To predsa nie je problém, ako môžem nájsť Boha. On je predsa tu! Buďte čestný, pastor Busch, a priznajte sa, že vám ide viac o to, ako Mu uniknúť. V tom je ten problém, že človek nevie Bohu uniknúť!'"

Má Adam pravdu? Boh je tu! Môžeme Ho nájsť! Len mu nevieme uniknúť! Keď sa pozerám na duchovné dejiny za posledných 300 rokov; čo sa tam nabojovalo, aby sa Bohu uniklo! Ale neunikli sme mu. Milí priatelia, v podstate všetci veríte, že existuje Boh - ale Mu nepatríte. Robíte to ako väčšina ľudí: Otázku o Bohu nechávajú zmraziť. Nepopierajú Ho, ale ani Mu nepatria. Nie sú nepriateľmi Božími, ale nie sú ani priatelia Boží. A tak nechávajú svoj najväčší životný problém nerozriešený.

Jeden švajčiarsky lekár tvrdí vo svojej knižke: Keď človek necháva nerozriešené veľké životné otázky, jeho duša je zranená, traumatizovaná. A pokračuje: v západných krajinách trpíme chorobou na Boha. Nepopierame Ho - ale ani Mu nepatríme, nechceme Ho. Preto trpíme chorobou na Boha. - Aj ja tomu verím!

Všade počúvam: "Moderný človek sa nezaujíma o Boha." Môžem len odpovedať: "Potom je to teda zle s tým moderným človekom. Nuž, sám som jedným z nich - a zaujímam sa o Neho. A nepovažujem sa za staromódneho. Ale keď sa moderný človek vážne nezaujíma o svoje vykúpenie, potom je to veľmi zlé!" Chcem použiť hlúpy príklad: Predstavte si kuchtíka. Jedného dňa mi šéfkuchár vysvetľuje: "Ten kuchtík sa vôbec nezaujíma o varenie." Pýtam sa: "A o čo sa teda zaujíma?" Šéf odpovedá: "O hudbu a dievčatá." "No," hovorím, "mali by ste sa viac k tomu chlapcovi priblížiť a odteraz mu rozprávať len o platniach a dievčatách." "Nie, nie", odporuje šéf. "Keď sa ten lapaj nezaujíma o varenie, tak si pomýlil povolanie." Rozumejte: Naším povolaním je stať sa deťmi Božími. Keď sa moderný človek o to nezaujíma, tak si ako človek pomýlil povolanie. Nemá zmysel sa s ním rozprávať o všelijakých možných

a nemožných veciach, ktoré by ho možno zaujímali, ale nikdy mu neprestanem hovoriť: Až vtedy začnete byť človekom, keď sa stanete Božím dieťaťom!

3. *Božia odpoveď na otázky všetkých otázok*

Opakujem: **Od prírody nie sme Božími deťmi - ale sme na svete na to, aby sme sa deťmi Božími stali. Preto sa musí niečo v našom živote stať.** A zmyslom našej prednášky je k tomu dospieť. Nie som tu na to, aby som vás trochu zabavil, ale chcel by som aspoň niekoľkým ľuďom, ktorí otvoria svoje srdcia, pomôcť nájsť zmysel ich života. Kiežby sa to podarilo, aby váš život nadobudol zmysel!

Nie sme teda deťmi Božími, nemilujeme Boha, prestupujeme Jeho prikázania, nestaráme sa o Neho, nemodlíme sa - nanajvýš, keď nás niečo pritlačí, vtedy aspoň trochu potiahneme za záchrannú brzdu. Preto je otázkou všetkých otázok: "Ako sa stať dieťaťom živého Boha?" Najradšej by som teraz porozdával papieriky a ceruzky a povedal: "Napíšte, čo si myslíte o tom, ako je možné stať sa Božím dieťaťom." Niektorí by napísali: "Tak, že budem dobrým človekom", a iní: "predsa, že budem veriť v pána boha!" Ale to všetko je príliš málo. Naďalej ostáva otázka všetkých otázok: "Ako sa stať dieťaťom živého Boha?"

Aj na túto otázku všetkých otázok môžem dostať odpoveď jedine zjavením. To mi musí sám Boh povedať, ako ma prijme za svoje dieťa. Nemôže si to vymyslieť nijaký farár. Biblia nám dáva úplne jasnú odpoveď. A tá znie: Len prostredníctvom Ježiša! Milí priatelia, keď sa dostávam k Ježišovi, moje srdce bije radostnejšie, pulz mi bije rýchlejšie, som pri téme môjho života. Keď chcem byť dieťaťom Božím, tak to ide len prostredníctvom Ježiša!

V Biblii je slovo, ktoré doslovne preložené znie: "Ježiš prišiel na tento svet z Božieho sveta." Dnes stále počujeme, že

Biblia má starý a prekonaný pohľad na svet: Hore je nebo, dole je zem. Je to hlúposť. Biblia vôbec nemá taký pohľad na svet.

O Bohu hovorí: "Obkľučuješ ma zo všetkých strán." Je to niečo celkom iné. Rozumejte: Aj keby som ušiel pod zem, aj tam by bol Boh. Biblia pozná to, čo moderne vyjadrujeme ako "pohľad na svet v rozmeroc". Žijeme vo svete troch rozmerov: dĺžka, výška, šírka. Existuje však viac rozmerov. A Boh je v inom rozmere. Je celkom blízko, na dosah ruky. Ide s vami! Videl vás na vašich bezbožných cestách. My však nemôžeme preraziť múr k inému rozmeru. Len Boh ho môže preraziť. A Boh preboril tento múr a prišiel k nám v Ježišovi!

V Novej zmluve je o Ježišovi ďalej napísané: "Prišiel do svojho vlastného" - svet predsa patrí Jemu! - "a Jeho vlastní Ho neprijali." Sú to dejiny evanjelia až dodnes: Ježiš prichádza - a človek zatvára dvere. "Prišiel do svojho vlastného, a Jeho vlastní Ho neprijali." A týmto by mala byť za tým urobená bodka, tým by mala byť ukončená Božia záležitosť s ľuďmi. Zaujímavé je, že to pokračuje ďalej, a to nasledovne: "Všetkým však, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími." Tak sa staneme deťmi Božími, že prijmem Ježiša! Už ste otvorili dvere vášho života Ježišovi? "Všetkým, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími."

Počas prvej svetovej vojny som bol mladým dôstojníkom vzdialeným od Boha, keď sa mi stalo, že som to pochopil a dal svoj život Ježišovi, prijal som Ho. To prevrátilo celý môj doterajší život. Nikdy som to však neľutoval. Ježiš ma viedol ťažkými cestami. Pre Ježiša som bol uvrhnutý do väzenia. Pre Ježiša som trpel mnoho nedostatku. Ale aj keby som mal ešte sto životov, chcel by som od prvej chvíle, keby som bol schopný myslieť, pridržať sa tohoto slova: "Všetkým, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími." Až vtedy dostal môj život zmysel, keď som sa stal Božím dieťaťom! Je úplne jedno čím som, či farárom alebo zametačom ulíc, generálnym riaditeľom alebo zámočníkom, ženou v domácnosti alebo učiteľkou - môj život má zmysel až od toho okamihu, keď sa stanem Božím dieťaťom. Teda: Musíte prijať Ježiša! Potom ste našli zmysel svojho života! Až potom!

Je veľmi zaujímavé študovať niekedy ľudí Novej zmluvy. Napríklad tu vystupuje jedna žena, ktorej život bol strašne nezmyselný - Mária Magdaléna. Stojí tam o nej napísané len náznakom toto: "Bola posadnutá siedmimi démonmi." Poznám veľa ľudí, ktorí sú posadnutí dvanástimi démonmi! Musel to byť strašný život - pudový, poviazaný. Trpela tým, aké beznádejné to bolo. A potom vstúpil do jej života Ježiš, Spasiteľ, Boží Syn - a vyhnal diablov. On to môže urobiť! On to aj robí! Od toho okamihu náleží táto žena Pánu Ježišovi. Jej život už viac nie je beznádejný. Potom zažije, ako Ježiša pribijú na kríž a ako zomiera. Vtedy na ňu prichádza hrôza. "Teraz opäť začína môj starý beznádejný život." Ráno na tretí deň po Ježišovom ukrižovaní kľáčí v záhrade pri hrobe Ježišovom a plače. Keď prišla k Ježišovmu hrobu, bol prázdny a kamenná platňa bola odvalená. Dokonca ani Jeho mŕtvola tam už nebola. Preto plače. Viem túto ženu veľmi dobre pochopiť. Keby som teraz stratil Ježiša, znamenalo by to, že by som bol vrhnutý do priepasti nezmyselnej existencie. Rozumiem jej: "Spasiteľ je preč. Môj život sa opäť stáva nezmyselným." Zrazu počuje za sebou hlas: "Mária!" Otočí sa - a vidí Jeho, Ježiša, vzkrieseného. Priam to vidím pred sebou, ako jej po tvári stekajú slzy šťastia a radosti a prekonaných pochybností: "Rabbúni! Môj Pane!"

Na príklade tejto ženy je mi zrejmé, že nepotrebujeme nijakú zvláštnu filozofiu na to, aby sme dostali odpoveď na otázku zmyslu nášho života. Aj najjednoduchšiemu človeku je jasné: "Môj život je nezmyselný! Načo vlastne žijem?" V okamihu, keď Mária Magdaléna prijala Ježiša, je pre ňu otázka zmyslu života vyriešená. Stala sa dieťaťom živého Boha a jej život je postavený do svetla hlbokého a veľkého zmyslu.

Prosím vás preto: Prijmite Ježiša! Čaká na vás! Môžete s Ním hovoriť, keď prídete domov. Je pri vás celkom blízko. Bolo by to veľkolepé, keby niekto z vás prvýkrát volal k Ježišovi: "Pane Ježišu! Môj život je nezmyselný. Príď ku mne, ako si prišiel k Márii Magdaléne!"

Keď prijmeme Ježiša, prebehne však v našom živote veľká revolúcia: On mi dáva účasť na Svojej smrti, aby starý človek zomrel. Smiem spolu s Ním vstať z mŕtvych k úplne

novému životu - ako dieťa Božie. Dáva mi Svojho Ducha, aby som zrazu myslel inak a dostal iný vkus. Zažijete to ale určite aj vy. Len skutočne prijmite Ježiša! Chcem vám však hneď povedať: Keď niekto prijme Ježiša, dostáva novou existenciu. Stať sa Božím dieťaťom, to neznamená zmenu myslenia, ale úplne novú existenciu.

V minulom storočí žil vo Vestfálsku obuvník menom Rahlenbeck. Veľmi vážne nasledoval Ježiša, preto ho volali "pietistickým farárom". Bol to mocný a požehnaný muž. Jedného dňa ho navštívil mladý farár. Rahlenbeck mu povedal: "Pán farár, vaše teologické štúdium vám nezaručuje, že ste Božím dieťaťom. Musíte prijať Spasiteľa." "Na to farár odpovedal: "Áno, ja mám Spasiteľa. V pracovni mi dokonca visí Jeho obraz." Starý Rahlenbeck na to odvetil: "Áno, Spasiteľ na stene je celkom príjemný a pokojný. Ale keď Ho prijmete do vášho srdca a života, potom nastane rachot!"

Prajem vám, aby ste zažili tento nádherný rachot, keď umiera to staré a človek môže oslavovať Otca v nebi ako Božie dieťa, lebo vie, načo je na svete, keď môže chváliť Otca v nebi ako Božie dieťa svojimi skutkami, slovami a myšlienkami.

Rozumiete: To čo vám prednášam, nie je nejaký náboženský koníček, nie je to nápad nejakého farára, ale od toho závisí váš život alebo smrť, večný život alebo večná smrť.

Pán Ježiš hovorí: "Hľa, stojím pri dverách a klopem. Keby niekto počul môj hlas a otvoril by dvere, vojdem k nemu." Tak hovorí Pán Ježiš aj nám: "Hľa, stojím pri dverách tvojho života. Otvor! Chcem dať tvojmu životu zmysel."

Raz ku mne prišiel starý baník a povedal: "Pán farár, musím s vami hovoriť!" Mal sedemdesiat rokov a hovoril mi: "Keď som mal sedemdesiat rokov, dostal som sa na jedno evanjelizačné zhromaždenie. Spoznal som, že Ježiš klope na moje srdce. Lenže som si povedal: "Človeče, keď to s Ním budem myslieť vážne a prijmem Ho, vysmejú sa mi všetci kamaráti. To je nemožné. A tak som vybehol von." Hneď však pokračoval: "Môj život je už za mnou. Som starý. Teraz viem, že môj život bol zlý, lebo som vtedy, v tej chvíli neotvoril Ježišovi dvere!"

Priatelia moji, máme len jediný život, a preto otázka "Načo žijem?" je životne dôležitá. Boh zodpovedal túto otázku úplne jasne v Ježišovi, ukrižovanom a vzkriesenom. Teraz stojí tento Ježiš pri dverách a klope. **Otvorte Mu svoj život - a nikdy to neolutujete!**

Nemám čas!

Obyčajne, keď pozývajú ľudí na moju evanjelizáciu "Príďte si vypočuť farára Buscha", najčastejšie dostanú takúto odpoveď: **"Nemám čas."**

Stalo sa to v jednej zotavovni. Pri obede sedával oproti mne starší muž, s ktorým som si dobre rozumel. "Ozajstný konzumný ty", myslel som si, keď som videl, s akou radosťou konzumuje jedlá a potom spokojne vysedáva na slnku a díva sa na krajinu. Stále viac ma však znepokojovalo to, že sa naše rozhovory vždy točili okolo bezvýznamných vecí. Nieкто by sa mohol opýtať: "Čo je na tom zlého?" Nuž, ja som presvedčený, že Boh je veľkým Faktom. Môj celý život sa zmenil, keď som sa dozvedel, akú veľkú vec Boh vykonal: "Lebo Boh tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život." Je to otrasné, keď človek neberie na vedomie túto zachraňujúcu Božiu milosť. Zrejme takáto situácia bola aj pri našom stole. Ako sa bude môj známy cítiť, keď ho Boh raz zavolá k sebe?! Raz som mu pri obede odovzdal knižku, ktorú som dávnejšie napísal: "Nech sa páči,

prečítajte si to, opisujem v nej moje zážitky s Bohom. Bude dobre, keď nad nimi porozmýšľate."

Čo sa stalo? Srdečne poďakoval za knižku a poznamenal: "Teraz sa chcem zotavovať, možno sa k nej doma dostanem, aby som si ju prečítal." Knižku odložil. Ja som zosmutnel. Tento človek nebude mať nikdy viac času ako tu v zotavovni. Nechcel venovať svoj čas Bohu. Je nebezpečné s Bohom takto zaobchádzať. Preto je potrebné hovoriť aj o tejto téme.

1. Pozoruhodná skutočnosť

Prečo nemám čas. Rád by som chcel upozorniť na jednu skutočnosť, ktorej nerozumiem a nikto mi ju ani nevie vysvetliť.

Pozrite: Keď pred sto rokmi obchodník zo Stuttgartu chcel uzavrieť obchod s ľuďmi z Essenu, musel cestovať dostavníkom 5 dní tam a 5 dní späť. Desať dní na cestu a možno dva dni na jednanie. Dnes obchodníkovi stačí jeden telefonický rozhovor a obchod je uzavretý. Ušetril dvanásť dní. Keď však tak sledujem obchodníkov, ani jeden nemá nadbytok času! Každý hovorí: "Nemám čas." Ako je to vlastne?

Kedysi dávno, ešte ako dieťa, som cestoval k svojim starým rodičom do zasnežených Švábskych Álp. To bolo takmer ako cestovanie okolo sveta z Eberfeldu do Urachu. Dnes máme na to rýchlíky, ktorými dokážeme túto vzdialenosť prekonať za 5 hodín. V takomto prípade by Ľudia už mali ušetriť veľa času! Tak sme na tom aj s pracovným časom, predtým sa týždenne pracovalo 60 alebo aj viac hodín, a pri tom dnes nikto nemá času navyše! Ako je to vlastne?

Alebo: Dnes celý vývoj smeruje k tomu, aby všetko bolo čo najviac zjednodušené. Moja matka denne prečítala štyri kapitoly z Biblie a ešte mala času pomodliť sa za všetkých svojich milých. V tomto čase neboli elektrické práčky, ani kuchynské roboty. Musela sa postarať o osem detí, bielizeň nebola z umelých vlákien, ponožky a pančuchy neboli zo silonu, takže ich bolo treba štopkať. A predsa mala času prečítať si štyri kapitoly z Biblie. Máte vy na to čas! Odpoveď znie: "Nie!" Ako je to možné?

Chápete?! Všetko je stavané tak, aby sme časom šetrili - a pritom nikto nemá čas. Viete to vysvetliť? Veľa som o tom rozmýšľal, a neviem to pochopiť. Je však jedno objasnenie, ale to ľudia nechcú počuť: V pozadí stojí niekto, kto ich poháňa. Akoby nad nimi bičom plieskal krotiteľ v cirkuse. Biblia to vysvetľuje takto: ten Niekto - to je diabol. Teraz sa vynorí otázka. Skutočne existuje diabol? Môžem vám odpovedať: Áno, existuje! "Vládca temnosti!"

Minule mi jeden človek v rozhovore povedal: "Mám dost tohoto kresťanstva, skoncoval som s ním." Ja som mu na to povedal: "To je omyl! Vás dostal do svojej moci diabol a ten s vami skoncuje." S úsmevom odpovedal: "Diabol? A existuje vôbec diabol?"

V Biblii je zaznamenaný tento príbeh: Diabol vyviedol Ježiša na vysoký vrch, z ktorého je výhľad do široka-ďaleka. Diabol odhrnie záclony - a tu Ježiš vidí v duchu všetky kráľovstvá sveta a ich slávu. Diabol Mu hovorí: "Toto všetko ti dám, ak padneš a pokloníš sa mi." Tento dej ma prekvapil, lebo je to jediné miesto, kde Ježiš neprotirečí diablu. Necháva v platnosti to, že diabol panuje na zemi.

Hovorím vám, že človek je slepý a nerozvážny. Nevidí, že existujú moci temnoty. Ako by sme ale inak mohli vysvetliť mnohé, čo sa vo svete deje? Chcem tu spomenúť len niekoľko vecí.

Myslím napríklad na tých ľudí, ktorí sú otrokmi drog, alkoholu a podobne. Raz v noci prišiel ku mne riaditeľ jedného podniku. Bol riadne natankovaný, rozumiete, vypil veľa alkoholu. Ale ešte bol trochu pri rozume a prosil ma: "Pomôžte mi! Nemôžem inak ako chlastať. Otec bol alkoholik, po ňom som to zdedil. Musím piť." Čo myslíte, koľko je takých ľudí, ktorí v hĺbke svojho srdca vzdychajú: "Ja musím!" Kto im to rozkazuje! Pozrite sa len na celú biedu našich čias a zbadáte, že existuje "moc temnoty", ako o tom píše Biblia.

Len si pomyslite na sexuálnu labilitu našich dní. Myslím pritom napríklad na jedného muža. Má úžasnú rodinu a rozkošnú ženu, a zrazu sa a stane koristom jednej svojej spolupracovníčky. Vyhladal som ho a dohovárať som sa mu: "Milý priateľu, ničíte

si život, ničíte svoju rodinu, budete na posmech svojich detí." Ešte teraz ho vidím pred sebou, veľkého priemyselného manažéra, keď mi hovorí: "Pán farár, neviem sa od toho dievčaťa oslobodiť." Kto za tým nevidí moc diabla, moc temnoty?

Sommerset Maugham, známy anglický spisovateľ, napísal hrubú knihu: "O ľudskej neslobode." Ako sa ľudia stanú navzájom závislými. Ako boli starší ľudia závislí na Hitlerovi! "Veril som, že dvakrát dva je 20. Uveril som tomu, lebo to hovoril Führer". Nebadať aj tu moc temnoty, že diabol existuje?

Veľký nemecký básnik Goethe napísal veľkolepú drámu "Faust". Pretože ste tu všetci vzdelaní ľudia, môžem predpokladať, že poznáte "Fausta". Vystupuje tam dievča menom Margaréta, čisté, nedotknuté dieťa, ktoré je potom zvedené. Jej brat chce Margarétu a jej česť hájiť, a preto ju bráni pred jej zvodcom. Pritom sa s ním pustí do bitky, v ktorej ho zabijú. Margaréta spolupracuje so svojím zvodcom a aby sa k nej mohol dostať, podá svojej matke uspávací prostriedok, z ktorého tá umrie. A keď sa jej narodí dieťa, Margaréta ho usmrť - tak ako i dnes usmrcujú ľudia svoje deti už v materinskom tele. Aké strašné bremeno vraždy berú na seba! Nakoniec sa teda to dievča stane viacnásobným vrahom. Zabilo matku, brata a dieťa. Vtedy vysloví tieto strašné slová: "Všetko to, čo ma k tomu dohnalo, bolo také krásne. Bože, zdalo sa mi to také dobré, príjemné." Goethe vôbec nebol taký hlúpy, ale vo Faustovi jasne ukazuje, že v celom tom príbehu mal prsty diabol.

Ako farár z veľkého mesta pravidelne zažívam podobné príbehy. Keď niekto ku mne príde a tvrdí, že niet diabla, opýtam sa len toľko: "Z akej malej dediny pochádzate?" Aj keď sa aj tam iste odohrávajú podobné prípady pod pôsobením diabla.

Priatelia moji, to, že existuje diabol, som pozoroval aj na tom, že aj medzi skutočnými kresťanmi mnohí vedia byť takí slepí voči vlastným chybám. Poznám jednu pobožnú ženu, ktorá je veľmi sebecká. Dokáže svoju nevestu šialene trápiť a pritom to ani nevidí. A to je pobožná žena! Vy, pobožní, proste pána Boha, aby Vás oslobodil z osídien temna!

Vidíte, svet nie je možné pochopiť, ak neveríme, že existuje moc temnoty - diabol - tajomná sila, ktorá cieľavedome

pracuje a drží nás v šachu. Preto nemáme čas. Diabol všetko urobí, aby sme ten čas nemali, aby sme nemali kedy rozmýšľať nad tým, že je možné sa oslobodiť z moci temnoty, a to vykúpením. A teraz vám ako druhé poviem niečo o tom vykúpení.

2. *Nádherná skutočnosť*

Nádherná skutočnosť: **existuje vykúpenie!** Priatelia moji, som veľmi rád, že vám môžem odovzdať toto vzácne **posolstvo!** Na karnevaloch vystupujú tzv. rozprávači. Rozmýšľam, ako sa môže cítiť taký človek, keď si po večernom predstavení musí umyť tvár od všelijakých farieb a keď je úprimný, musí pripustiť: "Zarábam si tým, že rozprávam sprostosti, špinavé dvojzmyselné vtipy." Taký človek sa môže sám sebe hnusiť. Aký som šťastný, keď môžem hovoriť o tejto zázračnej skutočnosti, že tu je vyslobodenie z moci temnoty!

Apoštol Pavel opísal stav kresťana takto: "Boh nás vyslobodil z moci temnôt, On nás preniesol do kráľovstva svojho milého Syna, v ktorom máme vykúpenie a odpustenie našich hriechov." Byť kresťanom neznamená to, že nás pokrstili, dali confirmovať a že platíme cirkevnú daň. Byť kresťanom znamená to, že môj život je celkom pozmenený, Ježišom vytrhnutý z moci diablovej a poddaný novému vládcovi!

K tomu vám musím rozpovedať príhodu, ktorú som počul od jedného berlínskeho mestského misionára.

Opatroval človeka, ktorý bol otrokom alkoholu. Také závislosti sú strašné. Jedného dňa sa dozvedel, že ten muž toho zase hrozne veľa vypil, potom roztrieskal nábytok a zmlátil svoju ženu. Tak ho ten misionár išiel navštíviť. Bolo poobede, okolo 5.hodiny. Ten muž sedí v kuchyni a pije kávu. Vedľa neho čupí jeho päťročný syn. Misionár ho priateľsky pozdravil a pýta sa ho: "Zase to nevyšlo?" Na to ten chlap len zaškrípe zubami, bez slova vyskočí, ide vedľa do komory a vráti sa so šnúrou na prádlo. Potom bez slova začne priväzovať svojho malého chlapčeka ku stoličke. "Čo má ten človek za lubom?", uvažuje

misionár. "Je ešte stále opitý?" Ale ho nechá. A on pripútava svojho malého syna k stoličke, až napokon urobí posledný uzol. Potom na syna skríkne: "Vstaň!" Malý začne jajkať a nariekať: "Veď ja nemôžem!" Nato sa opilec so srdcervúcou tvárou obráti na misionára a hovorí: "Vidíte, 'Veď ja nemôžem!'" Aj so mnou je to tak: "Veď ja nemôžem!" Aké otrasné. "Veď ja nemôžem!" Na to misionár siahne do vrečka, vyberie nožík a začne rezať - nehľadiac na škodu, ktorú spôsobí - až celkom poprerezuje tú novúšnúru na prádlo. Potom pokojne hovorí chlapcovi: "Vstaň!" Chlapec vstane a misionár sa obráti k opilcovi: "No prosím!". "Áno", vysvetľuje tento, "keď sa ten povraz prereže." Na to hovorí misionár: **"Počúvajte, prišiel jeden, kto prerezáva povrazy, ktorými sme poviazaní. Je to Ježiš."**

Svet je plný takých ľudí, ktorí to môžu dosvedčiť. O tom hovorí aj naša pieseň: "Boli sme národ otrokov, ej, ale už sme nie! Sme národ Kristom Ježišom po dvakrát vykúpení. Raz na výšinách Golgoty, raz na vojnovom poli. Sňal nám putá Boh svätý, aby sme Jeho boli."

Je to nádherná skutočnosť, že existuje možnosť vyslobodenia z moci temnoty!

3. Ústredná téma

Aká je moja téma? **Vyslobodenie prichádza prostredníctvom Ježiša.** Teraz musím hovoriť o Ježišovi. A keď môžem hovoriť o Ňom, vtedy som pri mojej najmilšej téme.

Spomínam si, ako ma raz v New Yorku pozvali do černošského klubu. Viete o tamojších rasových napätiach. V tomto černošskom klube stála vo vstupnej hale na podstavci mramorová socha. Bolo vidieť, že nepredstavuje černocha. Čudoval som sa, že tam černosi postavili pomník belochovi. Tak som sa jedného spýtal: "Priateľu, kto je to?" A teraz nasledovala scéna, na ktorú nikdy nezabudnem. Opýtaný zastal pred tou sochou a úplne slávnostne vyhlásil: "To je Abrahám Lincoln, môj osloboditeľ!" A vtedy som v duchu videl, ako - dávno predtým, než sa tento mladý muž narodil - prezident Abrahám

Lincoln vybojoval v hroznej vojne černochoch slobodu. Tento mladý muž pri tom nebol. Ale za to, že sa teraz môže slobodne pohybovať, vďačí tomu, čo Abrahám Lincoln preňho vybojoval na krvavých bojiskách. Išiel som hore schodmi a ešte stále som videl toho mladého muža stáť pred sochou a počul som ho, ako si opakuje: "Abrahám Lincoln, môj osloboditeľ!"

V Biblii je veta, ktorá hovorí o zvláštnej veci: "Zákon ducha, ktorý žije, nás oslobodil od zákona hriechu a smrti."

Sú zákony prírody. Keď držím v ruke vreckovku a pustím ju, klesne dolu podľa zákona zemskej príťažlivosti. Na tom sa nedá nič zmeniť. Ale keď ju teraz rukou zachytím, potom nedopadne až na zem. To znamená: Keď zapôsobí väčšia sila, tá poruší zákon príťažlivosti. My sme od prírody podriadení zákonu hriechu a smrti. Všetci padáme, všetci sa kĺžeme - do večnej záhuby. Vieme to. Teraz záleží všetko len na tom, aby do hry vstúpila vyššia moc, ktorá by nás zachránila od pádu. Až potom prestaneme padať. A túto vyššiu moc nám dal Boh v Ježišovi - pre našu záchranu, naše oslobodenie. Rozumiete tomu? Ježiš zobral diablovej poslednú moc! V sile Ducha Svätého, ktorú nám dáva Ježiš, môžeme kráčať v novom, vykúpenom živote!

Je to zvláštne. Svet sa nevie oslobodiť od tohoto Ježiša. Rozumiete tomu? Nieкто raz povedal, že Ježiš je ako cudzie teleso na tomto svete. Áno, je to s Ním skutočne tak: je cudzím telesom z neba! Kto je tento Ježiš? Musím sa tu trochu pristaviť, pretože mi veľmi na tom záleží, aby ste spoznali Ježiša. O Ježišovi sa prosím nenechajte pomýliť všelijakým časopismi. Ani sa nedajte ohlupovať ľuďmi, ktorí Ježiša ani poriadne nepoznajú. Jedine Nová zmluva vás správne informuje, kto je Ježiš. Luther to svojho času z Biblie formuloval takto: "Pravý Boh, narodený z Otca vo večnosti, a pravý človek, narodený z Panny Márie." Boh a človek! Nebo a zem sa v Ňom spájajú.

Ježiš je "pravým človekom"!

Vedel plakať pri hrobe Lazarovom. Myslím si, že sa vedel aj smiať, keď povedal svojim učeníkom: "Pozrite sa na vtáky pod nebom. Nesejú, nežnú, nezhrmažďujú do stodôl - a váš nebeský Otec ich predsa uživí." Áno, vidím Ho, ako sa smeje, môj Spasiteľ. "Bezočivé vrabce! Nestarajú sa o nič-

a predsa sa nasýtia a sú tučné a dobre živené." Ó, aký nádherný človek je Ježiš! Čítame, že kázal a potom nasýtil päťtisíc mužov. Päťtisíc mužov, okrem žien a detí! Keby sme ženy z našich kresťanských zhromaždení poslali von, čo by tu zostalo? Čo to bolo za zhromaždenie pri Pánu Ježišovi: 5000 mužov bez žien a detí! Pritom nemal nijaký mikrofón. Aký musel mať nádherný hlas! Ó, bol to vynikajúci človek!

Jedna z najväčších scén Novej zmluvy je táto: Rímsky prokurátor Pontius Pilatus dal Ježiša mučiť. Na hlavu Mu položili korunu upletenú z trnia. Jeho hlava je zaliata krvou, jeho chrbát je plný rán, Jeho tvár opľuvaná. Ako ľudský vrak! A takto vychádza. Pilát sa najprv pozrie naňho a potom na zástup. Potom ukáže na Ježiša a riekne: "Ajhľa, človek". Luther to prekladá slovami: "Ajhľa, aký človek!" Doslova hovorí: "Hľadte, to je človek!" Pilát tým povedal: "Videl som mnoho dvojnohých bytostí, ale boli to lačnÍ vlci, nebezpečné tigry, prefíkané líšky, márnomyseľné pávy, áno: opice. Ježiš je však človek!" Pilát si asi uvedomil: "Ježiš je človek, akí by sme mali byť my." Nedávno mi niekto povedal: "Ježiš bol človekom ako my." Na to som odpovedal: "Ježiš bol človekom, ale práve že nie takým, akí my sme, ale akí by sme mali byť." Ježiš bol človekom, akí by sme mali byť, akým si ho Boh predstavuje. Keď vám niekto povie: "Ježiš bol človekom ako m", potom sa ho spýtajte: "Si ty ako Ježiš?"

"Ježiš je pravý Boh, narodeným z Otca vo večnosti!" Mohol by som o tom hodiny rozprávať. Napríklad o udalosti, keď sa učeníci dostali na Genezaretskom jazere do búrky. Loďka sa za niekoľko minút naplnila vodou, stožiar sa zlomil. "Také niečo nemôže námorníkom otriast", chvastali sa, lebo boli medzi nimi aj skúsenejší námorníci. Ale po čase predsa dostali strach a vznikla medzi nimi panika. Začali zúfalo kričať: "Kde je Ježiš?" "Spí v podpalubí!" Utekali k Nemu a za nimi sa valila voda. Začali Ním triasť, aby Ho zobudili: "Pane, topíme sa!" A ja vidím Ježiša vystupovať na palubu. Do zúriacej búrky. Stále by sme Ježiša radi zamkli do tichých kostolov. On ale kráča doprostred búrok. Viete si to predstaviť? Je to tak, ako by Ho búrka chcela uchvátiť. Ale on vystiera ruku a majestátne prikazuje zúriacej búrke: "Mlč a utíchni!" A v tomto okamihu sa vlny utíšili,

mračná sa roztrhli. Keď som túto príhodu rozprával svojim deťom, môj malý syn ma prerušil s tým: "A potom bola hrmavica 'kaput'?" "Áno" prisvedčil som mu, "potom bola búrka 'kaput'". Slnko svieti. Učeníci pokľakli: "Ktože je tento? To nie je človek ako my!" Konečne našli odpoveď: "To je Boh, ktorý sa stal človekom!"

Správne to pochopili až po Veľkej noci, keď Ježiš vstal z mŕtvych a vystúpil z hrobu. Priatelia, ja vám tu nerozprávam rozprávky. Neopovážil by som sa tu stáť, keby som nevedel, že je to pravda: **V Ježišovi, ktorý vstal z mŕtvych, prišiel k nám živý Boh.**

Najradšej Ho však vidím, ako visí na kríži. Tam je skutočným "Bohom a človekom". Chcel by som Ho pred vašimi očami vykresliť - Jeho, ktorý je síce korunovaný, ale korunou posmechu. Jeho mocné ruky a nohy sú priklinované na kríži. Potom sklonil svoju hlavu a skončil. "Ó, hlava plná bolesti a posmechu, plná krvi a rá". Pozrite sa na toho Ježiša, ostaňte pred Ním stáť a pýtajte sa: "Prečo tam visí?" Pýtajte sa, až kým nenájdete odpoveď: "Tu ma vyslobodzuje spod vlády a moci temnosti! Tu ma vykupuje z moci diablovej!" Môžem to teraz len krátko načrtnúť takto: Skúste si predstaviť seba pri tomto kríži, naň pohliadnuť a vidieť, veriť a pochopiť: "Tu sa mi dostáva vyslobodenia z moci temna, aby som sa mohol stať slobodným Božím dieťaťom" Už sa nemusíte nechať poháňať diablom, ale pohľadom na tento kríž sa môžete dozvedieť: "Moc diabla sa skončila! Ježiš je silnejší! Tento Ukrižovaný ma vykúpil a urobil slobodným dieťaťom Božím!"

Teraz nechajme bokom hlúpe problémy dnešnej doby! Prenesme sa konečne do reality! Máme a smieme sa stať slobodnými Božími deťmi! Boh pre nás vytvoril všetky predpoklady k tomu v Ježišovi, ktorý bol ukrižovaný a vstal z mŕtvych - pre nás! Viem, keď je reč o "Bohu", cíti sa človek veľmi nepríjemne. Prečo len? Pozrite: My všetci sme v situácii márnotravného syna, o ktorom píše Biblia. Ten odišiel zo svojho domova, od svojho otca. Ale ďaleko od otcovského domu sa stal veľmi nešťastným. Veľmi rád by sa bol domov vrátil k svojmu otcovi, ale mal obavy, neopovážil sa. Prečo? Pretože medzi otcom a ním sa toho toľko nazbieralo!

Takto žije veľa ľudí, ktorí sa nestretávajú s Bohom, pretože si v hĺbke svojho srdca myslia: "Medzi mnou a Bohom je toho toľko, že nepatríme k sebe." A majú úplnú pravdu! Sú pod nadvládou temnoty, a nemôžu žiť v spoločensťve s Bohom! Nuž - ale čo si o tom myslíte? Keď nás Ježiš chce vyslobodiť spod nadvlády temnoty a urobiť nás deťmi Božími, chce odstrániť aj to, čo stojí medzi Bohom a nami! A to urobil na kríži. Cez Neho môžeme nájsť odpustenie hriechov! Áno: tento ukrižovaný Spasiteľ dáva odpustenie hriechov! Toto povedal Pavel slovami: "Boh nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna!" Od prírody sme vedení diablom. Ale Ježiš, Syn Boží, nás zachraňuje tým, že nám daruje odpustenie hriechov. Milí priatelia, Boh nám dal čas na to, aby sme prijali spasenie v Ježišovi!

4. O jednom, ktorý tiež nemal čas

Áno, ešte som celkom neskončil. Teraz by som vám chcel porozprávať o jednom mužovi, ktorý tiež nemal čas. Hovorí sa o ňom v Novej zmluve. Bol to veľký muž, rímsky vládár. Volal sa Félix. Nádherné meno. Félix totiž znamená "Šťastný". Mal manželku, ktorá sa volala Druzilla. A mal väzňa, ktorý sa volal Pavel. Jedného dňa - mal práve viac času - povedal: "Mali by sme toho Pavla podrobiť menšiemu výsluchu. Poď so mnou, žena." A potom idú do súdnej siene. Sadnú si tam s veľkou slávou. Napravo a naľavo od nich stoja legionári. Potom predvedú väzňa. "Povedz, Pavel, prečo tu sedíš?" vyzýva Félix svojho väzňa. A tu začne Pavel mohutnú reč. Tak by som aj ja chcel vedieť rečniť. Bolo to čoraz vážnejšie ovzdušie. Odrazu bol v sieni sám živý Boh! Pavel hovorí o spravodlivosti, ktorú by jeden sudca mal mať. To sa Félixu hlboko dotkne. Myslí na mnohé nekalé prípady úplatkov. A potom hovorí Pavel o zdržanlivosti. Na to Druzilla padne takmer zo stoličky. "Prepána, z akej doby ten vlastne prichádza?" myslí si. A keď Pavel pokračuje: "Boh to chce!", je obidvom zrazu horúco. A potom hovorí Pavel o Božom súde, ktorý sa môže stať

večným zatratením. V tej chvíli Félix vyskočí zo stoličky a hovorí: "Okamih prosím, Pavel! To je celkom pekné, čo tu hovoríš. Zaiste je to aj veľmi dôležité. Keď budem mať vhodnejší čas, chcem ťa znovu vypočuť. Ale teraz nemám čas!" A potom ho rozkáže odvieť. Čas už nikdy nemal.

Mám obavy, že keď nemáme čas, aby Boh k nám prehovoril o spravodlivosti, zdržanlivosti a o svojom súde, že to s nami bude tak ako s Félixom! Je nám nepríjemné, keď cítime Božiu prítomnosť. Však? Potom sa radšej vrhneme na najbližší film alebo zapneme televízor. Tým aspoň ostávame v takom prostredí, ktoré nás nerozrušuje. A tak ostáva všetko po starom! Nie je to hrozné, keď musíme o niektorom živote povedať: "Všetko ostalo po starom - stále!?" Tu prišiel Boží Syn a hovorí: "Hľa, ja činím všetko nové! Odpustím minulosť! Vykúpim vás svojou smrťou, aby ste sa dostali do kráľovstva Božieho! Dám vám Ducha Svätého, aby sa z vás stali noví Ľudia!" - a my povieme: "Alenie!" - a všetko ostáva stále po starom. Sú kresťania, kresťanstvo ktorých dávno odumrelo, len to zatiaľ ešte nezbadali - a tak všetko ostáva po starom. Ó, moji priatelia, prajem vám, aby to u vás bolo inak. Prajem vám to najkrajšie, čo existuje: **Aby pri vás nezostalo všetko po starom, ale aby sa všetko obnovilo prostredníctvom Ježiša.**

5. O tom, ktorý má čas

Nakoniec musím povedať ešte niečo veľmi dôležité: **Pokiaľ sme v moci diablovej, dovedy sme štvaní Ľudia.** Ale poznám niekoho, kto má pre vás čas: Ježiš, Spasiteľ, ktorý vstal z mŕtvych! Ženy sa možno ponosujú: "Môj muž nemá pre mňa nikdy čas!" Muži sa sťažujú: "Moja žena na mňa nikdy nemá čas!" Rodičia nariekajú: "Deti nemajú pre nás nikdy čas!" Deti sa sťažujú: "Rodičia na nás nikdy nemajú čas." Počúvajte: Ježiš má čas! Ježiš má pre nás čas!

Je to pre mňa v poslednej dobe úplne nový objav. Minulého týždňa som mal určité ťažké problémy, ktoré by som vám nechcel dopodrobna vysvetľovať. Ale niekedy sa človek dostane

tak skutočne doprostred konfliktov dnešných čias. Bol som taký ubitý, že mi moja manželka povedala: "Si taký neznesiteľný, ale - viem to aj pochopiť!" Ja som očervenel - chápete? - a utekal som do lesa. A v tichu som rozprával so svojím Spasiteľom: "Pane Ježišu, musím Ti teraz vyrozprávať celú tú biedu..." Povedal som Mu všetko. A On si našiel čas, aby som Mu to mohol dopodrobna vysvetliť. Za chvíľu prešli dve hodiny. A potom som otvoril svoju Novú zmluvu - a zrazu tam bolo každé slovo ako odpoveď Božia pre mňa osobne! Aký radostný som sa vracal domov! Urobil som úplne nový objav: Ježiš má pre mňa čas!

V Novej zmluve je jeden nádherný príbeh: Na kraji cesty sedí slepec a žobre. Má takú veľkú drevenú lyžicu. A keď niekto prichádza, vystries svoju lyžicu a volá: "Dajte mi almužnu!" Zrazu prichádza množstvo ľudí. Slepý si myslí: "Čože to má byť? Procesia alebo vojsko?" Nakoniec sa pýta: "Čo sa to deje?" Jeden mu zavolá: "Prechádza tadiaľto Ježiš!" A vtedy sa tomu slepcovi rozjasní vnútro. O Ježišovi už počul, áno, on verí, že Ježiš je Syn Boží. A tak začne kričať: "Ježišu, Synu Boží, pomôž mi! Ježišu, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou!" Ľudia znervóznejú a hovoria: "Nekrič tak! Chceme počuť, čo Ježiš hovorí." Ale slepý volá ďalej: "Ježišu, Boží Synu, zmiluj sa nado mnou!" Áno, on kričí ešte viac. Na to sa ľudia rozhnevajú a hrozia mu: "Ak hneď neprestaneš, zmlátíme ťa!" Hroziaci dav je nebezpečná záležitosť. Ale slepec sa zastaví: "Ježišu, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou!" Teda, keby sa mňa pýtal, tak by som mu vysvetlil: "Pozri, musíš to pochopiť. Ježiš je na ceste na Golgotu. Chce umrieť pre svet. Svet zahynie pre svoje viny. Ježiš chce vyriešiť otázku trestu tým, že vezme na seba viny celého sveta, aby priniesol zmierenie s Bohom. A potom chce vstať z mŕtvych, premôcť smrť. To sú všeobecné záležitosti. Teraz do toho nemôžeš vstupovať." Ale ten slepec volá zo všetkých síl: "Ježišu, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou!" A potom prichádza jedno z najkrajších miest Novej zmluvy: "Ježiš ale zastal." "Ach, Pane Ježišu," povedal by som, "keď mám dôležitú poradu, tak sa nemôžem dať zdržiavať hocikým." "Ježiš však zastal a dal ho priviesť k sebe", hovorí Biblia. Ježiš, ktorý rieši problémy celého sveta, má čas pre toho slepého žobráka!

Taký veľmi cenný je Mu jeden človek.

Taký cenný ste Mu aj vy! Myslíte si, že je na celom svete ešte niekto, pre koho ste taký dôležitý? A pre Toho nemáte čas? Satan vás musel veľmi otupiť!

Počul som raz úžasný príbeh: Jedna loď sa potápala. Cez chodby beží steward a reve: "Všetci na palubu! Loď sa potápa!" Beží aj okolo kuchyne. Kuchár tu úplne kludne pečie kurčatá a hovorí: "Musím si najprv splniť svoju povinnosť!" - a pečie kurčatá! A potom sa aj so svojimi kurčatami utopil. Tak mi pripadá aj dnešný človek: "Ježiš? Neaktuálne! Nezaujímam ma! Nemám čas!" Tak ide svet bez Ježiša do pekla!

Myslím si, že to najdôležitejšie musíme urobiť ako prvé. A ak Boh dáva záchranu, potom tým najdôležitejším je, aby sme túto záchranu prijali! Chcel by som, aby ste teraz mohli postáť pred Ježišovým krížom a aby ste mohli s básnikom povedať: "Komu inému by som sa mal vzdať, ty kráľu, ktorý si na kríži mrel? Tu Ti obetujem svoju krv a život, celé svoje srdce Ti tu vylejem. Tebe tu prisahám na tvoj prápor kríža ako bojovník a poddaný."

Pozor, životu nebezpečné!

Práve som sa k vám prihnal po autostráde veľkou rýchlosťou. Pretože som už rozmyšľal o svojej prednáške, mal som stále na mysli: "**Pozor, životu nebezpečné!**" Rozumejte:

Dnes už neumierame normálnym spôsobom v posteli ako starí a sýti životom. Dnes končíme uprostred života pri nehode alebo dostaneme infarkt. Kedysi ľudia, ktorí sa dožili

90 rokov, si ľahli, aby mohli zomrieť. Dnes sa to už obvykle nestáva. Denne počúvame takéto správy: Nad oceánom explodovalo lietadlo - osemdesiat mŕtvych. Autobus sa zrútil do priepasti: šesťdesiat mŕtvych. Výbuch v jednej továrni: mŕtvi. V baniach Porúria stále znovu zahynie niekoľko ľudí. A vždy po niekoľkých desaťročiach prichádza vojna. V prvej vojne zahynuli 2 milióny, v ďalšej 5 miliónov. Doslova sme obklopení nebezpečenstvom.

Keď na to všetko myslím, často prichádzam k uzáveru: "My skutočne nemáme šance zomrieť prirodzenou smrťou." **Predstavte si, že dnes večer o 22 hodine by ste mali smrteľnú haváriu? Mohlo by sa to stať, však? Kde budete potom o 23 hodine? Čo z vás bude? Uvažovali ste už o tom?**

1. *Vážnosť situácie*

Rozpoviem vám jednu milú historku, ktorú som sám neprežil, ale som ju počul od svojho starého otca. A ten vedel výborne rozprávať!

Jeden mladík išiel k svojmu starému strýkovi a povedal: "Môžeš mi blahoželať, zmaturoval som." "Teší ma", hovorí strýko "u máš dvadsať mariek a kúp si za to niečo pekné. A teraz mi povedz, aké máš ďalšie plány?" Chlapec odpovedal: "Teraz pôjdem študovať za právnika." "To je pekné", hovorí strýko "a čo potom?" "Potom sa stanem referentom na okresnom súde." "Pekné", hovorí strýko, "a potom?" "Potom budem prísediacim na súde." "Pekné", hovorí strýko, "a potom?" "Potom si, strýko, pohľadám manželku a založím si rodinu." "Dobre, a čo potom?" "Dúfam, že to dotiahnem aspoň na predsedu súdu alebo prokurátora." "Pekne", povie strýko, "a čo potom?" "Áno, strýko," chlapec začal už byť nervózny, "potom aj ja zostanem, pôjdem do dôchodku." "Pekne", hovorí strýko, "a čo potom?" "Potom si postavím dom a budem pestovať jahody." Strýko pokračoval: "A čo potom?" Chlapec už nahnevane odpovedal. "Potom človek raz umrie." "Tak. A potom?" To sa už chlapec nesmeje. Preľakol sa až na smrť: "Potom umriem - a potom??"

"A potom???" pýta sa strýko. Chlapec odpovedá: "O tom som ešte nikdy neuvažoval." "Ako? Zmaturoval si, a pritom si taký hlúpy, že myslíš len tak krátkozrako? Či by človek, ktorému Boh dal rozum, predsa nemal myslieť trochu ďalej? Čo potom?" Rýchle prišla odpoveď: "Strýčko, čo bude po smrti, to nikto nevie." "To nie je pravda, chlapče môj. Je tu jeden, ktorý vie, čo príde po smrti. Je to Ježiš! A On povedal: Široká je tá cesta, ktorá vedie do zániku... ale do života vedie úzka cesta. Po smrti prichádza súd Boží. Človek môže zahnúť alebo sa zachrániť."

Chcel by som vás vyburcovať a len toľko povedať, že nestačí si robiť životné plány iba po hrob. Treba sa pýtať: čo bude potom?

Keď som ako farár prišiel do styku s mladými ľuďmi, často som im to vysvetľoval takto: Keď si chcem dať opraviť topánky, nevyhľadám automechanika. Automechanici sú šikovní chlapci, ale do topánok sa nerozumejú. So svojimi topánkami idem k obuvníkovi! Ale keď mám niečo pokazené na svojom aute, nejdem k obuvníkovi, ale k automechanikom. A ak si chcem kúpiť žemle, nejdem k mäsiarovi. To sú šikovní ľudia, ale do pečenia sa nerozumejú. Ak si chcem kúpiť rožky, idem k pekárovi. A keď mám prasknuté vodovodné potrubie, potom idem za inštalatérom. Inými slovami: - vždy sa obrátim na odborníka! Kam sa ale obrátiť, keď chceme vedieť, čo bude po smrti? To sa chodí od Petra k Pavlovi alebo sa spoliehame len na vlastné chmúrne myšlienky a úvahy. Nemali by sme sa s takou vážnou otázkou - čo je po smrti, obrátiť na odborníka?! Kto je tým odborníkom? V týchto oblastiach je len jeden odborník, a to Syn Boží, ktorý prišiel z iného sveta a sám bol aj v ríši smrti. On zomrel na kríži a znovu sa vrátil. On sa v tom vyzná. On hovorí: "Môžeš zahnúť! Ale môžeš prísť aj do neba!"

Keby mi dnes aj 25 profesorov tvrdilo: "Smrťou sa všetko končí!", vtedy im odpoviem: "Všetka česť vašim mnohým titulom, ale odborníkmi v týchto otázkach nie ste! Ešte nikdy ste totiž neboli na druhom svete. Ja však poznám niekoho, kto tým prešiel, kto tam bol: Ježiš Kristus. A On o tom hovorí niečo iné."

Ludia dnes veľmi riskujú tým, že žijú tak, ako by sa smrťou všetko končilo, alebo ako by sa človek samozrejme dostal do neba, keď bol pokrstený a keď ho pochoval farár.

V pekle sa to raz bude hemžiť ľuďmi, ktorí boli pokrstení a farárom pochovaní. Pochopte to: Nachádzate sa v akútnom, vážnom ohrození života! Skôr alebo neskôr všetci budeme stáť pred Božím súdom!

Priznám sa, že táto skutočnosť bola dôvodom, prečo tu stojím dnes pred vami. Ako mladý človek som si nikdy nemyslel, že raz budem stáť na kazateľnici. Zúčastnil som sa - ako mladý dôstojník - v prvej svetovej vojne. Náš pluk utrpel veľké straty. Bol som taký dôstojník ako ostatní, ani horší ani lepší. Ale keby mi vtedy voľakto bol povedal: "raz budeš kázať v kostole", bol by som sa nahlas rozosmial. Musím vám to teraz povedať ako svoje svedectvo: bol som ďaleko od Boha. Môj otec sa ma raz spýtal: "Neveríš v Boha?" Odpovedal som mu: "Nie som taký hlúpy, aby som Boha popieral. K ateizmu treba obrovskú porciu hlúposti, to je aj pre mňa priveľa. Ale", vtedy som to povedal takto: "Boh sa so mnou nestretol. Preto ma nezaujíma."

Krátko po tomto rozhovore - boli sme práve na pochode do Francúzska - som sedel so svojím kamarátom, mladým poručíkom v priekope na kraji cesty neďaleko Verdunu. Čakali sme na rozkaz k postupu. Rozprávali sme si - starí vojaci tomu rozumejú - sprosté vtipy. Práve som rozprával jeden, ale môj kamarát, poručík, sa nesmial. "Kučera", hovorím, lebo tak sa volal, "prečo sa nesmeješ?" Zrazu sa zvalil, a ja vidím, že je mŕtvy! Malá črepina granátu ho zasiahla priamo do srdca. Stál som tam ako osemnásťročný pri mŕtvom kamarátovi a spočiatku sa ma to vôbec nedotklo: "Čo si taký nezdvorilý, kamarát, že si sa pobral prečskôr, ako som dorozprával vtip!" Ale v nasledujúcej chvíli mi napadlo: "Kde je?" Vidím sa ešte, ako tam stojím v priekope, keď ma zalialo prenikavé svetlo, jasnejšie ako žiara výbuchu atómovej bomby. "Tento teraz stojí pred svätým Bohom!" A nasledujúca myšlienka bola: "Keby sme sedeli opačne, tak by to zasiahlo mňa a pred Bohom by som teraz stál ja!" Nie pred voľajakým pánbožkom, ale pred Bohom, ktorý

zjavil svoju vôľu, vydal prikázania a ja som ich všetky prestúpil, ako ste ich aj vy všetci prestúpili! Sú Iudia, ktorých hriechy volajú až do neba, a predsa hovoria o sebe: "Žijem správne, ničoho sa nebojím." Načo toľko klamať! Ja som si v tej chvíli uvedomil: Prestúpil som všetky Božie prikázania! A keď ma teraz trať guľka, budem stáť pred Bohom! A bolo mi jasné, že potom prídem do pekla! Vtom prišli naši chlapci s koňmi. "Vpred!" Vysadol som na privedeného koňa. Tu ležal môj mŕtvy priateľ. Po mnohých rokoch som prvýkrát zopál svoje ruky a modlil sa: "Milý Bože, nedovoľ mi padnúť prv, než budem presvedčený o tom, že už nepôjdem do pekla!"

Neskôr som vyhľadal vojenského kňaza a spýtal som sa: "Pán farár, čo mám robiť, aby som sa nedostal do pekla?" Na to odpovedal: "Pán poručík, najprv musíme zvíťaziť, zvíťaziť, zvíťaziť!" Povedal som mu: "Ani vy to neviete!" Nie je to otrasné, keď tisíce mladých idú na smrť a nikto im nedokáže povedať, ako môžu byť spasení? A to sa deje v kresťanskom národe! Bol by som z toho zúfalý, keby sa do mojich rúk nebola dostala Nová zmluva. Ešte vidím pred sebou vo Francúzsku ten sedliacky domček za frontom, v ktorom som sa zdržiaval. Nová zmluva! Pomyslel so si: "V tej knihe je iste napísané, ako sa zachránim pred peklom." Len som v nej tak listoval, lebo som sa v nej nevyznal. Moju pozornosť upútala jedna veta: "Ježiš Kristus prišiel na svet, aby spasil hriešnikov." Bolo to, akoby bol do mňa udrel blesk. "Hriešnik" - veď to som ja! To mi nemusel nikto vysvetľovať. Nechcete konečne aj vy priznať pred Bohom a človekom: "Som hriešnik!?" Prestaňte so svojím falošným ospravedlňovaním!

V tej chvíli som nepotreboval farára. Som hriešny! To mi bolo jasné! A chcel som byť spasený. Nevedel som s istotou, čo to znamená. Porozumel som iba toľko: Byť spasený znamená dostať sa zo stavu, v ktorom som sa nachádzal a nájsť pokoj s Bohom. "Ježiš Kristus preto prišiel na svet, aby spasil hriešnikov." Ak to Ježiš môže urobiť, tak Ho ja musím nájsť! Nájsť Ježiša! Trvalo to ešte niekoľko týždňov. Hľadal som voláka, kto by mi Ho ukázal. Nenašiel som nikoho. Vtedy som urobil voľačo, čo by som rád aj vám odporúčal. Zavrel som sa, boli sme už zase

na pochode, do starého domu na jednom francúzskom statku. Dom bol napoly zborený a vypratáný, ale jedna miestnosť bola ešte celá. Vo dverách bol kľúč. Vošiel som, zamkol som za sebou dvere, padol som na kolená a povedal: "Pane Ježišu! V Biblii je napísané, že si preto prišiel od Boha, aby si zachránil hriešnikov. Ja som hriešnik. Čo sa týka budúcnosti, nemôžem Ti nič sľubovať, lebo mám zlú povahu. Nechcel by som sa však dostať do pekla, keby som teraz bol zasiahnutý. Preto sa Ti, Pane Ježišu, celý od hlavy po päty odovzdávam. Učiň so mnou, čo chceš!" Nebolo nič počuť, nepohla sa ani zem, ale keď som vyšiel, našiel som Pána - Pána, ktorému som patril.

Odvtedy - mal som 18 rokov - mi je zo dňa na deň jasnejšie, v akom hroznom smrteľnom nebezpečenstve ľudia žijú. Žijú bez odpustenia hriechov. Viete, či sú vaše hriechy odpustené? Ako chcete obstať pred súdnou stolicou Božou? Dnes sa žije bez pokoja s Bohom, bez obrátenia. Máme určitý kresťanský náter, ale vo vnútri je len úbohé, nekajúce srdcom bez pokoja. Počujte teda: Boh nechce, aby sme zahynuli! Boh to nechce! "Boh chce, aby každý človek bol spasený a poznal pravdu." Preto posla svojho Syna. Ale, priatelia moji, potom musíme k Ježišovi aj prísť. Potom Mu musíme aj patriť. Ako v Nemecku a inde kresťanstvo zaobchádza s Bohom a záchranou prostredníctvom Ježiša, to nemôže dobre dopadnúť. Som z toho zhrozený. Chápete: Sme v smrteľnom nebezpečenstve, lebo napredujeme k súdu Božiemu!

V krúžku mladých som mal jedného milého chlapca, ktorý spočiatku pravidelne chodil na hodiny. Stalo sa to v období Hitlerovej ríše. Od určitého času však k nám prestal chodiť, lebo ho zaradili na školenie národných socialistov. Dlhú som ho nevidel. Jedného dňa som ho stretol: "Dobrý deň, Günter", pozdravil som ho. "Heil Hitler" odvetil. Hovorím mu: "Günter, dávno som ťa nevidel. Ako sa máš?" Vzpriamril sa a hrdo poznamenal: "Moje heslo je: Činím dobre a nikoho sa nebojím! A keby niečo v mojom živote predsa nebolo v poriadku a ak by naozaj existoval Boh, vtedy za seba čestne prevezmem zodpovednosť pred Bohom. Ja ale nepotrebujem nijakého baránka hriešnikov Ježiša, ktorý by za mňa zomrel."

V duchu vidím milióny ľudí, ktorí stoja za ním a tak isto rozmyšľajú ako on: "Robím dobre, som spravodlivý, a môžem sa pred Bohom za svoj život zodpovedať!"

Milý priatelia, ja by som sa pred Bohom neodvolával na právo, lebo viem, že práve vtedy som v najväčšom - smrteľnom nebezpečenstve, keď sa odvolávam na právo. Spoločte sa na to: My všetci sa dostaneme pred Boží súd! Ja by som vás chcel varovať. Po chrbte mi behá mráz, keď si pomyslím na to, ako sa ľudia približujú súdu Božiemu!

Existujú veľkolepé plastiky známeho maliara a sochára Ernesta Barlacha. Ale napísal aj divadelnú hru "Podnapitý Boll", v ktorej predstavuje jedného veľkostatkára, stále mierne pripitého. Raz po dobrom obede a pijatike si za horúceho dňa vyšiel na jarmočné priestranstvo malého mestečka. Zastal pred kostolom, kde nad dverami štyria cherubíni fúkajú do trúb. Tak, ako sa díval, zdalo sa mu, že cherubíni ožili a volajú: "Teraz predstúpi celé ľudstvo pred Boží súd." Barlach doslova píše: "Mŕtvi, vstávajte z hrobov! Nechráni vás, že vaše telá sú už spráchnivelé. Von z hrobov!" A teraz si Podnapitý Boll uvedomil: "Nemôžem pred Bohom utiecť. Raz musím pred Ním stáť v celej svojej úbohosti."

Vieme v podstate všetci, že tá naša samospravodlivosť je neistá: "Čiň dobre a nikoho sa neboj!" Súd Boží príde! A vtedy naše "právo" zhorí ako vosk v ohni!

Viem, že dnes taký odkaz neradi počúvate, keď hovorím: "Bez obrátenia k Ježišovi Kristovi prídete do pekla." Niektorí sa usmievajú a hovoria: "Peklo? Pojem zo stredoveku, veď to neexistuje." Keď to počujem, vždy mi prichádza na um jedna príhoda, ktorú vám musím vyrozprávať.

Stalo sa to počas vojny. Išiel som na návštevu. Cestou ma prekvapil letecký nálet. Vbehol som do najbližšieho krytu a čakal som na koniec poplachu. Potom som pokračoval v ceste do štvrti, kam som sa vybral na návštevu. Domy boli neporušené ale bez života. Obyvateľov som nevidel. "Sníva sa mi?" pomyslel som si "domy stoja a ľudia zmizli!"

Stretol som strážnika a pýtam sa ho: "Prečo všetci odišli?" Nepovedal nič, chytil ma za ruku a zaviedol ma k oknu jedného

domu. A odtiaľ som videl: Domy stály v kruhu okolo veľkého trávniku - a uprostred neho ležala obrovská bomba, veľká ako kotol parnej lokomotívy. Hovorím: "Slepá bomba?!" "Nie" odpovedal. "Nie je slepá, ale časovaná!" Tieto boli najnebezpečnejšie, lebo neexplodovali pri dopade, ale po určitom čase, čo môže byť 5, 20 alebo aj viac hodín. Stalo sa, že také bomby vybuchli až potom, keď ľudia vyšli z úkrytov. Strážnik pokračoval: "Preto ľudia ušli. Počujete, ako tiká?" Skutočne to bolo počuť a každú chvíľu mohla bomba vybuchnúť. "Podte", volal ma strážnik, "nie je príjemné tu ostávať." Vyhladali sme si bezpečné miesto v jednej priehlbine, aby sme boli chránení v prípade výbuchu. V tej chvíli nás prekvapil zvláštny pohľad. Na bombu si sadla skupina vrabcov. Jeden vrabec si dokonca sadol na rozbušku. Volal som na ne: "Vrabce! Ste v nebezpečenstve!" A zdalo sa mi, akoby volali späť: "Haha! My sme osvietení. Kto by ešte dnes veril na bomby. Je to úplne bezpečné!"

Je vám to jasné? Tak hlúpo sa dnes ľudia posmievajú. Boh s nami už tak vážne hovoril prostredníctvom svojho Slova a rôznych súdov s naším národom. Syn Boží prišiel do tohoto sveta, bol ukrižovaný a na tretí deň vstal z mŕtvych. Každý predsa môže pochopiť, že Boh je tu a že je svätým Bohom! A predsa keď niekto volá: "Ste v smrteľnom nebezpečenstve! Hľadajte spásu svojich duší! Vtedy sa smejú a hovoria: "Haha! Kto by už dnes veril na také veci!"

Vidíte, Biblia vie byť aj veľmi výsmešná. Celý ateizmus a popieranie Boha spomína len jediný raz, jednou vetou: "Blázon vo svojom srdci hovorí. Niet Boha!" Takto hovorí Biblia o ateizme. Viac túto vec už nespomína.

2. Záchrana života

Boh už raz vyniesol strašný súd nad týmto svetom. Zachránil sa jediný človek so svojou rodinou. Ten človek sa volal Nóach. Pán Boh mu rozkázal postaviť koráb skôr, ako začne súd. Poznáte príbeh o potope? Ak nie, tak vás to má mrziť a neprezradte to nikomu. Teda: Skôr ako sa súd začal, prikáže

Boh Nóachovi: "Vojdi ty aj celá tvoja domácnosť do korábu." Nóach vošiel a Boh za ním zavrel dvere.

Pozrite: Svet ide v ústrety Božiemu spravodlivému súdu. A tu máme koráb: milosť, ktorá sa nám ponúka prostredníctvom Ježiša Krista, ktorý prichádza z Božieho sveta k nám do nášho biedneho sveta. Zomiera za nás na kríži! Počujete? Keď možno všetkému ani nerozumiete, ale aspoň tolko pochopíte: Keď Boh dovolil, aby Jeho Syn na kríži zomrel, je to také vykúpenie, ktoré môže zachrániť aj najväčšieho hriešnika! Potom vstal z mŕtvych. A On nás volá svojím Svätým Duchom. Ježiš je našim koráбом! Ako vtedy Nóachovi povedal Boh: Vojdi do korábu ty a celá tvoja domácnosť! Teraz prostredníctvom mňa volá ku každému z vás: "Vojdi do milosti Ježiša Krista! Urob ten krok do Božieho pokoja! Vzdaj sa všetkého, čo ti prekáža! Povedz svojmu Vykupiteľovi: 'Tu prichádza jeden veľký hriešnik!' Polož všetky svoje hriechy pod Jeho kríž! Ver, že Jeho krv sa vyliala aj za teba! Povedz Mu: 'Pane odovzdávam Ti celý svoj život.'" To znamená vojsť do korábu.

Pozor! Životu nebezpečné: Koľkí z nás ešte kráčajú pred Boží súd bez ochrancu, bez pokánia. Je tu predsa veľká možnosť: Milosť. Veriť znamená: urobiť jeden krok od Božieho súdu do milosti Ježišovej. Tento jeden krok nie je detská hra! To znamená: zachrániť sa zo smrteľného nebezpečenstva.

Albert Hoffmann, známy priekopník, misionár na Novej Guinei, mi raz vyrozprával jednu príhodu, na ktorú som nezabudol. Povedal som mu: "Brat Hoffmann, prežívam veľký duševný boj za moje kresťanstvo. Ešte ani farárovi nie je ľahké zostať s Ježišom v takom svete, ktorý slúži diablu a ponáhľa sa do pekla." "Tak to by som ti rád niečo vyrozprával: Na Novej Guinei sme mali taký zvyk, že keď sa Papuánci chceli stať kresťanmi, vyučovali sme ich, aby správne spoznali Ježiša. Potom sme ich v jednu nedeľu krstili. To bola vždy veľká slávnosť. Aj pohania prišli vo veľkom počte. Ale hlavná udalosť sa odohrala vždy v predošlý večer. Založili veľkú vatru. Tí, ktorí boli pripravení sa pokrstiť, prichádzali k ohňu a na rukách prinášali rôzne predmety ich modloslužby: magické predmety, obrázky modiel, amulety. Po jednom potom

pristupovali k ohňu a hádzali tieto symboly ich starého života do mihotavých plameňov. Raz som pozoroval jednu mladú ženu. Aj ona pristúpila. Mala plné ruky obrázkov, amuletov. A v tejto chvíli, keď ich už chcela zahodiť, nedokázala to urobiť. Iste si myslela: "S nimi žili moji predkovia, moja celá minulosť je k nim pripútaná a s tým sa mám rozlúčiť?" Cúvla. Potom jej asi prišlo na um: 'Ale potom nemôžem patriť Ježišovi.' Tak opäť urobila tri kroky vpred. Znovu sa však nevedela odtrhnúť od svojich vecí a vrátila sa. Vtedy som k nej pristúpil," pokračoval misionár Hoffman, "a prihovoril sa jej."Keď ti je ťažko, tak si to ešte rozmysli a môžeš sa prihlásiť na krst druhýkrát." Teraz už rozmyšľala len okamih, potom rýchlo urobila tri kroky vpred a hodila všetko do ohňa. Potom stratila vedomie a padla vedľa vaty." Dodnes som nezabudol na slová misionára Hoffmana, ktorý mi potom s jasnou tvárou povedal: "Myslím, že len ten pochopí duševný boj tejto ženy, kto prežil skutočné obrátenie."

Milí priatelia! Len jeden krok vám chýba ku bráne korábu. Von z nebezpečenstva života do náručia Ježiša. Tento krok ale nie je detskou hrou. Musíme skončiť s celou našou minulosťou a rozlúčiť sa s ňou. Ale počúvajte! Lacnejšie to nejde!

Hovorím dost jasne? Stále znovu ma rozruší, keď vidím, koľko ľudí uteká do večnej záhuby aj napriek všetkým výstrahám. Boh to nechce. On chce, aby každý z vás bol spasený. Preto poslal svojho Syna, preto On zaplatil za moje a vaše hriechy. Potrebné je len poznať svoje hriechy a mať vieru, že Ježiš za ne zaplatil.

Počas Hitlerovej ríše ma raz pozvali na úrad gestapa a musel som čakať v miestnosti, v ktorej boli samé skrine plné zväzkov spisov. Z každého spisu trčali záložky s menom, ako "Meier, Karl", "Schultze, Friedrich". Ako som tak dlho čakal pri tých skriniach, ďakoval som Bohu, že nemusím svoj celý život tráviť medzi týmito spismi. Z dlhej chvíle som si tie mená začal čítať. "Meier, Karl", "Schultze, Friedrich"... Naraz mi padlo do oka meno "Busch, Wilhelm". Veď sú to moje spisy! Odrazu to už pre mňa nebolo nudné. Viete si to predstaviť! Rád by som si bol prečítal, čo je o mne v tom spise napísané, ale neopovážil som sa to riskovať. Skoro som sa až triasol. "Moje spisy!" Vidíte, a tak to

so mnou bolo aj pod Ježišovým krížom. V mojom živote boli časy, keď pre mňa nič nebolo tak nezáživné ako kresťanstvo. Hocičo ma zaujímalo viac - až do tej hodiny, kým som prvýkrát neuvidel kríž Ježiša Krista správne. "Tu ide o moje spisy. Tu píšu o mne - o mojich hriechoch a o mojom vyslobodení." Odvtedy je kríž Ježiša pre mňa to najzaujímavejšie. Len sa pozrite na toho Muža s trňovou korunou! On je ten veľký záchranca života. Tu na kríži sa rozhodlo o záchrane tvojho a môjho života. To sa vás týka aj vtedy, keď ste o tom doteraz nevedeli! Ach, hovorím príliš hlasno. Viem, že by som mal hovoriť tichšie, ale skúste ostať nevzrušení pri takejto zvesti.

3. Zo smrti do života

"Pozor, životu nebezpečné!" Rád by som vám to ukázal aj z inej stránky. Keď som si uvedomil: **"Pozor! Životu nebezpečné! Stoj! Obráť sa! Hľadaj svojho Záchrancu!"**, vtedy mi prichádza na um: Vlastne len ten môže byť v ohrození života, kto žije. Keď sa voľakde zrúti zo svahu autobus a všetci pasažieri sa zabijú, vtedy už nie sú v smrteľnom nebezpečenstve. Rozumiete? Teraz by som vám to chcel povedať takto: Hrozí vám, že nikdy neprídete k pravému životu, že ako duchovne mŕtvi prejdete týmto svetom a s konečnou platnosťou zahyniete. Vyjadril som sa dosť zrozumiteľne? Aj u vás vidím také nebezpečenstvo, že zmeškáte čas dostať sa k pravému životu. Biblia jasne svedčí: "Kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá života!"

Nedávno som stretol jednu slečnu z Berlína, učiteľku jazykov. "Prepáčte," povedal som. "Pastor predsa môže byť niekedy aj nezdvorilý. Otázka: Koľko máte rokov, slečna?" Vo všeobecnosti sa to nepatrí, pýtať sa slečnu na jej vek, ale starý farár si to občas môže dovoliť. Na to mi ona bez váhania odpovedala: "Osem rokov!" "Moment", zarazilo ma, "osem rokov?. Veď ste profesorkou a vyučujete tri reči, akože osem?" Zasmiala sa a vysvetlila: "Pred ôsmymi rokmi som sa stretla s Ježišom. Vtedy som prišla k životu. Predtým som bola mŕtva."

Čudujem sa: "To je správne vyjadrené." Vtedy mi povedala: "Kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá života!" Potom pokračovala: "Vidíte, predtým som nemala Vykupiteľa, ale ani ozajstný život, zarábala som iba mnoho peňazí, zabávala sa, ale to nebol život."

Nie je to smelé tvrdenie? Kto sa nerozhodne svoj život dať Ježišovi, vôbec ho nemá. Áno, bez Ježiša nemáme ani tušenie o živote! Len ten má život, kto má Syna!

Pred niekoľkými rokmi prišiel za mnou mladý človek. Opýtal som sa: "Čo chceš?" "Ani sám neviem" odpovedal, "len to viem, že to nie je život, čo žijem." Začudovane som sa vyzvedal: "Prečo, veď máš dobré zamestnanie ako zámočník a dobre zarábaš!" "To predsa nie je život! Pondelok zámočník, utorok zámočník, stredu zámočník, štvrtok zámočník, piatok zámočník a potom v sobotu futbal, v nedeľu kino, dievča, pondelok zámočník, utorok zámočník, stredu zámočník, štvrtok zámočník, piatok zámočník a potom v sobotu futbal, v nedeľu kino, dievča. To nie je život!" "Chlapče", povedal som, "to máš pravdu. Je to však už pokrok, ak si pochopil: To predsa nie je život! Poviem ti, čo je život: V mojom živote nastala veľká zmena: Našiel ma Ježiš, ktorý pre mňa zomrel a vstal z mŕtvych. Ježiš sa stal mojím Vykupiteľom a zmieril ma s Bohom. Keď som tomu porozumel, odovzdal som Mu svoje srdce a predstav si: Odvtedy žijem!" Aj ten mládenec potom našiel Ježiša. Nedávno som sa s ním stretol znova a opýtal som sa: "Nuž, aké to je? Je to už teraz život?" So šťastnou tvárou odpovedal: "Áno, teraz to už je život!" Je teraz veľmi aktívny, pracuje medzi mladými a privádza ich k Ježišovi. Našiel skutočný život v Ježišu Kristovi.

Chápete? Váš život je v nebezpečenstve, hrozí vám, že ho stratíte, ak nenájdete svojho Záchrancu, aj napriek tomu, čo všetko ste počuli o kresťanstve.

Mám jedného priateľa, obchodníka. Nedávno ho jeden továrnik pozval do svojej vilky, ktorá je uprostred krásneho parku. Bolo tam vyše sto pozvaných hostí. V rámci slávnostnej hostiny mal príležitosť porozprávať sa aj s hosťiteľom: "Človeče! Ako dobre sa vám vodí! Vy ste ako kráľ! Veľký majetok! Veľká

továraň! Milá žena! Milé deti!" Ten odpovedal: "Máte pravdu, dobre sa mi vodí." Zrazu však smrteľne zvažnel a pokračoval: "Len to sa nepýtajte, čo je tu vo vnútri." A ukázal na svoje srdce.

Keď niekedy idem po ulici, často si myslím: "Keby Iudia boli úprimní, všetci by zastali a kričali by: "Nepýtajte sa, čo je tu vo vnútri, tu v mojom srdci." Tam vládne nepokoj. Myšlienky ich obviňujú. Tam vládne hriech.

Vidíte, je len jediný lekár, ktorý nás vie vyliečiť. Len si pomyslíte: Boh vidí našu biedu! Z vlastnej sily sa nedokážeme dostať bližšie k Bohu, ale On prišiel k nám v Kristu s veľkou láskou. To poslanstvo, ktoré vám chcem povedať, vyráža dych: "Tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho, neumrel, ale mal život večný." Ja by som ten svet nemal tak rád. Ja by som ho radšej zakul do železa, tento svet plný špinavosti, zloby a hlúposti. A tento svet Boh miloval! To až rozum zastáva! "Boh má rád tento svet. Dal svojho Syna Ježiša, aby všetci, ktorí Jeho lásku prijímú, nezahynuli, ale získali život." Povedzte, čo by mal Boh ešte pre vás urobiť? Veď nechal umrieť svojho Syna, aby ste vy mali život.

Rád by som uzavrel jedným pekným príbehom: K veľkému anglickému prebudeneckému kazateľovi Charlesovi Spurgeonovi prišiel raz po jednej kázni mladý muž a povedal: "Pán kazateľ, máte pravdu, tiež musím nájsť toho muža z Golgoty a stať sa dieťaťom Božím. Jedného dňa sa obrátim." "Jedného dňa?" opýtal sa Spurgeon. "Áno, neskôr." "Neskôr? Prečo nie dnes?" Tu vysvetľuje ten mladý muž trochu neisto: "Rád by som bol spasený, a preto sa raz aj obrátim k Ježišovi. Ale predtým by som rád ešte niečo zo života mal." Vtedy sa Spurgeon hlasno rozosmial a povedal: "Mladý muž, ste veľmi nenáročný. Aby som mal niečo zo života, to by mne nestačilo. Ja nechcem niečo zo života, ale život. A v mojej Biblii je napísané (a on mu našiel to miesto): Ježiš hovorí: Ja som prišiel, aby život mali a hojnosť mali."

Vidíte, keď takú prednášku skončím, tak mám nedobry pocit, keď si pomyslím: "Možno si to tým ľuďom nepovedal celkom správne." Preto dovoľíte, aby som to stručne zopakoval? Boh dovoľil Ježišovi zomrieť na kríži za nás, zatratených

hriešnikov nato, aby sme my tu - tu a dnes! - mali život. Keď sa ráno zobudím, dokážem spievať od radosti, že som sa stal Božím dieťaťom, lebo v Ňom som našiel život! Počujete? Ježiš prišiel, aby sme tu mali život a aby nás vo večnosti zachránil do Božieho súdu, aby sme mali večný život!

Potom už môžeme ďalej šťastne kráčať po našich životných cestách.

Ešte jeden malý príklad. Jedného novembrového večera striedavo pršalo a snežilo. Vietor až hvízdal, taká bola zima. Po ulici kráčajú dvaja muži. Jeden z nich je bez kabáta. Vyhnmulsi golier, nevadí mu, že je premočený. Môžesi pobeťovať ako chce, je mu to jedno, lebo nemá domova. Takto dnes pobieha vo svete väčšina ľudí. Nemajú žiadny cieľ. Kam sa ponáhľajú? Je to bezútešné, nemať nijaký cieľ. Bezbožný filozof Nietzsche hovorí vo svojej básni: "Vrany sa sťahujú smerom do mesta, čoskoro bude snežiť. A beda tomu, kto nemá domova!" Ani vy nemáte večný domov? Potom prichádza k nám po hradskej druhý pcestný. Je v tej istej búrke, v tom istom blate, v tom istom daždi a v tom istom snehu. Ale ten si píska pesničku a smelo vykračuje. Prečo? Lebo pred sebou vidí svetielko domova. Tam je jeho domov, tam je teplo, a preto mu cesta nepripadá ťažkou. Takí ľudia chodia svetom radostne, keď patria Ježišovi a majú v sebe život - tak večný ako i dočasný.

Boh hovoril Nóachovi: "Vojdi do korábu." Utište sa aj vy. Ježiš je tu. Môžete sa s Ním rozprávať. Jemu vylejte svoje srdce. Nieкто sa ma opýtal: "Mávate prijímacie hodiny?" Ale ja som odpovedal: "Načo? Ľudia predsa nemusia hovoriť so mnou. Musia hovoriť priamo s Ježišom." Urobte to tak aj vy!

Čo máme *robiť*?

Priatelia moji, dostávam množstvo listov s rôznymi otázkami. V jednom nedávno stálo: "Je to váš vlastný názor, čo hlásate, alebo je to učenie vašej cirkvi?" Mohol som iba odpovedať: "Je to učenie Biblie!" A vidíte, pomyslel som si ďalej: "Pokiaľ počúvate názory farára Buscha, ste oklamaní ľudia. Nemáte z toho veľa. Musíte počúvať hlas Ježišov" Ježiš sa nazýval "dobrým pastierom". A hlas tohto "dobrého pastiera" musíte počúvať. Ja vo všetkej slabosti môžem iba trochu pomôcť, aby bolo počuť hlas Ježiša, "dobrého pastiera" našich duší.

Keď teraz hovoríme na tému "**Čo teda máme robiť?**", potom je mimoriadne dôležité, aby ste si to nechali povedať od samého Pána Ježiša, aby ste počuli pastierov hlas.

1. Skoncuje sa so svojou plytkou neverou!

Ako dlhoročný farár vo veľkomeste som počul tak veľa námietok proti biblickému posolstvu, stretol som sa s toľkou plytkou neverou, že vás chcem hneď na začiatku požiadať - a pritom ide o spásu vašej duše - : **Skoncuje sa so svojou plytkou neverou!**

Počas vojny som bol popri starostlivosti o mládež určitý čas aj duchovným pastierom jednej veľkej nemocnice. Jedného dňa, keď práve stojím pred dvermi nemocničnej izby a chcem zaklopať, náhle pribehne ku mne cez dlhú chodbu jedna mladá sestrička a hovorí zadychčane: "Prosím vás, nechodte do tejto izby, pán farár!" "Ale, a prečo nie?" pýtam sa. "Ten pán si energicky zakázal každú návštevu farára! On určite nechce, aby ste ho navštívili. Vyhodí vás!" Pritom ukazuje na menovku na

ste ho navštívili. Vyhodí vás!" Pritom ukazuje na menovku na dverách. Čítam meno známeho obchodníka, ktorého poznám z jeho reklamy. "Sestrička", vysvetľujem, "ja už mám nervy ako drôty" a klopem na dvere "Ďalej" zvolá mohutný mužský hlas. Vstúpim do izby. Na posteli leží starý pán so šedivými vlasmi. "Dobrý deň!" hovorím, "som pastor Busch!" "Ó", odpovedá "o vás som toho už veľa počul. Vy ma pokojne môžete navštíviť!" "To je milé!" hovorím natešene. A potom pokračuje: "Ale s vaším kresťanstvom mi dajte láskavo pokoj!" "Aká smola!" usmievam sa naňho. "Práve o tom som sa chcel s vami rozprávať!" "Vylúčené!" Pokrúti zamietavo hlavou. "To neprichádza do úvahy. S tým som nadobro skoncoval! Viete, ako chlapcovi mi vtíkali do hlavy žalmy. A keď som ich nevedel, dostal som bitku. Ako dospelý som si potom vytvoril vlastný svetonázor, v ktorom nosnými piliermi sú Darwin, Häckel a Nietzsche!" Očervenel som! Pretože sa, žiaľ, zvyknem rýchle nahnevať, hovorím zvýšeným hlasom: "Počujte, starý pán! Keď mi 16-ročný chlapec v puberte hovorí, že urobil napr. Nietzscheho svojím prorokom, potom by som sa pousmial a si pomyslel: "No áno, to je prechodný stav. Ešte na to prídeš, že ani moderní filozofi už neveria svojim starým prorokom." Ale keď starý človek ako vy, ktorý sa nachádza na pokraji večnosti, mi povie také veci, je to strašné! Ste smrteľne chorý. Chcete s takým nezmyslom predstúpiť pred Pána Boha? Prosím vás!" Prekvapene sa na mňa pozerá. Ten tón je mu zrejme nový. Pritom mi napadá: "Počkať! V nemocnici nesmieš tak vybuchnúť. Tu sa musí postupovať jemne." A zrazu pocitujem hlbokú lútosť s týmto úbohým mužom. Preladím na miernejší tón a napriek pôvodnému odmietaniu začínam hovoriť o Ježišovi, ktorý chce byť aj jeho dobrým pastierom. Hlboko si povzdychne: "Áno, to by bolo pekné! Ale čo mám urobiť s celým svojím svetonázorom!? Mám všetko, v čo som po celý svoj život veril, hodiť cez palubu?" "Určite!" zvolám radostne. "Milý pane. Hodte všetko cez palubu, čo z hľadiska večnosti nemôžete potrebovať! Hodte všetko cez palubu, radšej dnes ako zajtra! Vo vašej plytkej nevere sa nedá ani poriadne žiť, ani blažene umrieť. A potom sa vrhnite do otvoreného náručia Syna Božieho, ktorý za vás umrel a vás

vykúpil. Tento Spasiteľ chce byť aj vašim Spasiteľom!" Vtom prišla sestrička. Bola prekvapená, keď nás videla v takom dôvernom rozhovore. Zakývala mi. Rozumel som, čo to znamená. Nadišiel čas odísť. Pevne som stisol starému pánovi ruku a tíško som opustil miestnosť. Nevieam, či moje slová prijal. V noci umrel!

Vidíte: s hrôzou som tu pochopil, ako sa aj vzdelaní ľudia vlečú životom s Darwinom, Häcklom a Nietzschem a takou plytkou neverou sa pripravujú o spásu svojej duše. Preto by som vás chcel predovšetkým poprosiť: Hodte cez palubu plytké dôvody, ktoré sú základom vašej nevery! Preč s nimi! Vaša plytká nevera nestojí ani za deravý groš! V Biblii je napísané: "Je jeden Boh a jeden sprostredkovateľ medzi Bohom a ľuďmi, a tým je Ježiš Kristus."

Jedného dňa som sedel naproti jednému mužovi. Bol to chlap ako trojdielna skriňa. Nazývam ho vo svojom srdci stále Ringelmann, lebo mal na sebe taký krúžkovaný pulóver, ale volal sa samozrejme celkom ináč. Jeho manželka zomrela pri nálete. Dvoch synov stratil vo vojne. Úbohý človek! Potom som ho navštívil. Sotva som si sadol, spustil: "Pán farár, dajte mi pokoj s kresťanstvom. Toľko som toho prežil, že už nedokážem ničomu veriť. Príliš veľa som toho už prežil! Mne už môže niekto rozprávať, čo chce, ja už ničomu neverím!" Nato som sa zasmial a vyhlásil: "To si neviem predstaviť! Povedzte, pán Ringelmann", v skutočnosti sa volal ináč, "cestujete niekedy vlakom?" "Áno!" Nato ja: "Potom dúfam, že každý raz pred nastúpením cesty zájдете k rušňovodičovi a vyzvete ho, aby vám ukázal svoje vodičské oprávnenie!" "Nie, nie!" hovorí. "Toľko predsa môžem železnici dôverovať, že rušňovodič..." "Ako?!" čudujem sa. "To nastupujete do vlaku bez toho, aby ste sa predtým presvedčili, či ten chlap tam vpredu vôbec vie riadiť! Vy zveríte svoj život tomu chlapovi - bez záruky?! No, počujte! To ja volám 'viera', pán Ringelmann, keď niekomu zveríte svoj život. Odteraz už nikdy nepovedzte: 'Už neverím ničomu!', ale povedzte: 'Neverím ničomu, okrem štátnych dráh!'" "Áno " Spytujem sa ďalej: "Pán Ringelmann, chodíte občas do lekárne?" "Áno", odpovedá, "mávam dosť často bolesti hlavy, tak si chodím

do lekárne po prášky proti migréne." "Ale", hovorím "pán Ringelmann, lekárnici už vydávali omylom namiesto prášku na bolesti hlavy jed. To dávate tie prášky pred použitím preskúmať?" "Nie", odpovedá, "Pán farár, taký skúsený lekárnik sa tomu predsa rozumie, ten ma predsa neoklame!" "Ako?" pýtam sa prekvapene, "Vy to prehltnete nepreskúmané? Vy zveríte svoj život tomu lekárnikovi? Požijete liek jednoducho preto, že mu dôverujete?! To nazývam 'niekomu veriť'! Pán Ringelmann, nepovedzte už nikdy 'Už ničomu neverím!', ale povedzte: 'Neverím ničomu - iba štátnym dráham a lekárnikovi!'" A tak som pokračoval, rozumiete. Stále toho bolo viac a viac. Potom som ho presviedčal: "Vidíte, jedného dňa v živote som stretol toho, ktorého poslal sám Pán Boh, toho, ktorý vstal z mŕtvych, ktorý má na svojich rukách stopy po klincoch, svedčiace, že ma miloval až do smrti. Nikto v širom svete tak mnoho pre mňa neurobil ako Ježiš! Nikto nie je taký vierohodný ako Ježiš! Myslíte si, že Ježiš klamal?" "Nie!" "Prosím, takéto svedectvo by som nikomu nedal - len Ježišovi! A keď som to spoznal, povedal som, 'Preto chcem Ježišovi zveriť svoj život.'" Nato sa spýtal: "Je to také jednoduché?" Odpovedám: "Také jednoduché to je, pán Ringelmann. Také jednoduché! Vy veríte všeličomu, len tomu jednému, ktorému môžete skutočne veriť - tomu neveríte! Hoďte už tieto plytké dôvody vašej nevery cez palubu a odovzdajte svoj život Pánu Ježišovi!" Raz som povedal stovkám mladých ľudí: "Dám milión mariek ako prémie tomu, kto mi ukáže kohosi, kto oľutoval, že prijal Ježiša Krista do svojho života!" Nemal som milión, ale mohol som to pokojne prehlásiť, pretože niet takého človeka, ktorý by to bol oľutoval. Ale poznal som množstvo ľudí, ktorí oľutovali, že to neurobili!

Preto: skoncuje sa svojou plytkou neverou! Verte Tomu, ktorý urobil pre vás všetko! To je vec medzi Ním a vami. Musíte sa utiahnuť do ústrania a povedať: "Pane Ježišu, odo dneška chcem patriť len Tebe!"

2. Skoncujte so svojou neveriteľnou samospravodlivosťou!

V Biblii je napísané: **"To je verná pravda a vzácne slovo, že Ježiš Kristus prišiel na svet, aby zachránil hriešnikov"** - doslova "aby ich zachránil." Mnohí ľudia proti týmto slovám namietajú a hovoria: "Ja predsa nie som hriešnik! Ja nie som zločinec!"

A tým ja teraz hovorím: "Klamete! To potom budete musieť povedať aj v ten deň pred Božou tvárou: 'Ja nie som hriešnik! Dodržal som všetky Tvoje prikázania!'" Budete to môcť povedať? Ach, prestaňte s tou svojou neveriteľnou samospravodlivosťou, ktorá si namýšľa, že všetko je v poriadku! Nič nie je v poriadku, nič!

Mal som pred rokmi rozhovor s jedným asi 20-ročným chlapcom, na ktorý nikdy nezabudnem. Stretol som ho a povedal mu: "Milý Heinz, už ťa nevidám na našich biblických hodinách a v mládežníckom krúžku!" On mi odpovedá: "No viete, pán farár, medzitým som si to rozmyslel. Sústavnne hovoríte o Ježišovi, ktorý zomrel za hriešnikov. Ja ale nepotrebujem nijakého obetného baránka, aby sa ma zastal. Keď som urobil niečo zlého a ak jestvuje nejaký Boh, tak si to chcem zodpovedať aj pred Ním! Ale to je predsa smiešne, že by som k tomu potreboval nejakého Spasiteľa, ktorý za mňa zomrel!" Nato som mu odpovedal: "Dobre, môj milý! Ty sa teda chceš pred svätým Bohom odvolať na svoje právo. To môžeš! Môžeš zavrhnúť Ježiša a povedať: 'Odvolávam sa pred Bohom na svoje právo.' Ale, môj milý, uvedom si prosím: vo Francúzsku sa súdi podľa francúzskeho práva, v Anglicku podľa anglického a pred Bohom podľa Božieho práva! Milý môj, prajem ti, aby si neporušil ani jediné z Božích prikázaní, lebo ináč si stratený! Do videnia!" "Moment!" hovorí. "Tak presne predsa na tom nezáleží!" "Ha!" odpovedám. "Ako si vlastne predstavuješ svätého Boha?! Predstav si, že by som bol žil 50 rokov dobre a spravodlivo a potom by som raz tri minúty kradol. Na to sa príde a ja sa dostanem pred súd. Stojím pred sudcom a vysvetľujem: 'Pán

sudca, nebudte predsa taký malicherný! 50 slušných, nevinných rokov a tri minúty krádeže, to sa predsa vyrovná! Kto by bol taký malicherný, pán sudca!' Vieš si to predstaviť? Sudca na to odpovie: 'Moment! Nehovorím o vašich 50 slušných rokoch, ale hovorím o troch minútach, v ktorých ste sa dopustili krádeže. Zákon vás žaluje v tejto záležitosti!' A keď tak postupuje pozemský sudca, potom tak celkom iste postupuje Pán Boh!"

Nemyslíte, že ste obžalovaní pred Bohom? Nemyslíte, že potrebujete odpustenie hriechov? Nemyslíte, že ste hriešni? Ach, skončujte so svojou neuveriteľnou samospravodlivosťou a hľadajte Pána, ktorý umrel za váš hriech na kríži a na vašom mieste zaplatil, prijmite Ho, priznajte Mu svoje hriechy a povedzte Mu: "Pane, Tebe odovzďavam seba i všetky svoje nepravosti! Prosím Ťa o Tvoje milosrdenstvo! Očisť ma svojou krvou!"

3. Urobte rozhodujúci krok!

K tomu vám radšej zase rozpoviem jednu príhodu, ktorá ozrejmi, na čo myslím.

Bolo to na začiatku fašistickej ríše, keď som mal zase raz do činenia s vysokým "nosičom lamiet". Lametami nazývali mladí ľudia tie pliešky zo zlata a striebra, čo fašistickí veľikáni nosili na svojich uniformách - ako pávy. Trasúc sa a s malou dušičkou som šiel k tomu chlapovi, pretože farári v tej dobe nič neznamenali. Na moje prekvapenie ma však tento chlap nevyhodil, ale ma dokonca priateľsky vypočul. Keď sme skončili, hovorím mu: "Počujte! Zriedka sa mi stalo, žeby niekto ako vy so mnou zaobchádzal tak milo. Chcem sa vám za to poďakovať! A preto, že ste boli ku mne taký milý, chcem vás niečím veľkým obdarovať. Chcem vám oznámiť svoje poslanstvo: "Tak veľmi miloval Boh tento svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby všetci tí, čo v Neho veria, nezahynuli, ale mali večný život." Nato sa on na mňa pozrie a hovorí: "Už mi nemusíte ďalej nič hovoriť. Moji rodičia sú pobožní, veriaci ľudia. Vaše poslanstvo poznám z detstva. Ale..." Položil na stôl veľký biely hárok papiera, zobral

ceruzku, urobil uprostred bieleho papiera veľkú čiaru a pokračoval: "Pozrite sa, pán farár, viem všetko a viem, že keby som to chcel mať, musel by som prekročiť takúto hranicu, akú som tu nakreslil, musel by som urobiť krok cez čiaru. Stojím tesne" - a pritom ukázal vedľa čiary - "na hranici, ale musel by som sa odvážiť urobiť ten rozhodujúci krok cez hranicu!" A potom povedal trošku v rozpakoch: "To mi ale nedovoľuje moje spoločenské postavenie!" A tak som odišiel veľmi zarmútený. Dávno už je mŕtvy. Jeho spoločenské postavenie ho vo večnosti nezachráni! Ale pochopil: "Keď sa chcem dostať do kráľovstva Božieho, musím urobiť krok cez hranicu."

Máte k tomu odvalu? Ó, to sa vyplatí! Ježiš vás očakáva s otvoreným náručím! Urobte ten rozhodujúci krok cez hranicu - do otvoreného náručia Ježišovho!

4. Skoncuje s jasne vedomými hriechmi!

Poznám človeka, ktorý žije v smilstve. Zastavil som ho a povedal mu: **"Žijete v cudzoložstve! Spôsobujete svojej manželke nešťastie! Dostanete sa do pekla!"** Natom odpovedá: "Nezmysel! Chcem vám to vysvetliť: Moja manželka mi nerozumie ..." Potom mi vyrozprával veľký príbeh, pritom vedel presne: "Je to hriech, čo robím!" Sú ľudia, ktorí žijú rozvadení a hovoria: "Ten druhý to začal!" Vlastne existujú iba hádky, ktoré začal ten druhý. Nikto odjakživa nezačal ten spor sám, však? Vždy to začali iba tí druhí. Ja vám však chcem povedať: V Božích očiach sú hádky toľko ako vražda! Prečo s tým neskoncujete? "Čo mám robiť?" pýtate sa. Chcem vám to povedať: Skoncuje so svojimi vedomými hriechmi.

Kiež by ste sa niekedy vo svojom živote pozastavili a pýtali: "Čo v mojom živote nie je v poriadku? S čím by som vlastne teraz mal skončiť?" Určite to budete celkom presne vedieť! Myslíte si, že Ježiš bude k vám milostivý, keď chcete ďalej vedome hrešiť? V Biblii je napísané: "Obráťte sa!" Márnotratný syn zanechal svoj starý život. Vy môžete pred Ježiša predstúpiť takí, akí ste: hriešni a neveriaci. Ale potom musíte skončiť

s tými vecami, ktoré vás vedú do záhuby, o ktorých presne viete, že sú hriešne!

V množstve listov, ktoré dennodenne dostávam, sa sústavne vyskytujú prípady, že sa ľudia rozčuľujú a hovoria: "To je príliš tvrdé, čo hovoríte! To a to nie je hriešne" Často uvádzajú také veci, ktoré som vôbec nepovedal. Pritom cítim, ako sa naše svedomie búri proti Ježišovmu panstvu v našom živote. Uznajte, že nemôžete nadobudnúť živú vieru a v nej obstáť, keď sa neosmelíte odovzdať svoj život Ježišovi tak, aby ste skoncovali s tým, s čím sa skoncovať musí. Zbavte sa svojich vedomých hriechov!

5. *Hovorte s Bohom!*

Viete sa modliť? Možno viete odrecitovať veršík, ale modliť sa? Viete, niektorí ľudia majú takú predstavu o modlení, že mi vlasy, - tie, čo nemám, - dupkom stoja. Nedávno som bol v jednej rodine. Matka hovorí "Áno, aj my sme kresťania. Pod sem, Klárka!" A matka vyzve svoju 4-ročnú dcérku: "Vieš sa už tak pekne modliť, tak sa pomodli tu pánu farárovi!" Dieťa sa začalo modliť. Ja som ho rýchlo prerušil: "Zastav! Nie: "Pomodli sa tuto pánu farárovi!" Pre všetko na svete, prosím nie!" To predsa nie je modlenie! Modliť sa znamená - hovoriť so živým Bohom, ktorý je v Ježišovi, Jemu sa so všetkým zveriť. Už ste sa niekedy takto modlili?

Človek menom Robinson, anglický biskup, napísal hroznú knihu: "Boh je inakší". V nej píše, že moderný človek sa už nevie modliť. To si ostatne tiež myslím. Ale to nehovorí proti modlitbe, ale proti modernému človeku! Nemyslíte? Tento biskup chce preto celé kresťanstvo zmeniť, pretože moderný človek sa už nevie modliť. Tu by som skôr odporúčal: Nech sa moderní ľudia radšej znovu naučia modliť!

Odvážte sa niekedy jednoducho modliť! A keď poviete iba: "Pane, pomôž mi Ťa nájsť!" Alebo: "Pane, zachráň aj mňa!" Alebo: "Pane, priveď ma k pravej viere!" Alebo: "Pane, odpusť mi moje hriechy!" Len už niekedy začnite! Nie, hneď sa

nedokážete veľkolepo modliť. Farári sa možno modlia veľkolepo - s knihou v ruke, z ktorej čítajú. Ale to ani nie je potrebné, aby sme sa modlili veľkolepo, len keď vôbec začneme hovoriť so živým Bohom. Len už niekedy začnite, potom sa modliť naučíte!

Viete: Veriť, to je vzťah "ja a tyô medzi Pánom a mnou. A tu sa treba rozprávať, však? To sa ja rozprávam s Ním a On so mnou! A tým sa dostávam k môjmu ďalšiemu bodu.

6. Čítajte Bibliu!

Ako hovorí Boh s ľuďmi? Cez Bibliu! Preto musíte bezpodmienečne začať čítať Bibliu! Myslíte si: "**Bibliu predsa už dnes nikto nečíta!**".

Áno, žiaľ! Raz niekto povedal: Evanjelici spievajú vždy na pamiatku reformácie Lutherovu pieseň "Hrad prepevný". Tu stojí na konci: "Slovo ostane stáť!" (v pôvodnom nemeckom texte). A tak ho kresťania nechajú "stáť" na polici bez toho, aby ho brali do ruky a myslia si pritom: "Tam stojí dobre a správne!" Ale takto to Luther nemyslel!

Často mi ľudia hovoria, keď ich navštevujem: "Áno, pán pastor, máme dokonca starú Bibliu od našej prababičky z roku 1722!" Potom privlečú taký kus nábytku, čo určite nikto nečíta. Pri všetkej úcte k starým Bibliám vám odporúčam: Kúpte si raz malú "Novú zmluvu"! Dostať také, ktoré sú menšie než moja ruka. Dostať roztomilé vydania Novej zmluvy. Také moderné vydanie si niekedy kúpte!

Potom si stanovte každý deň určitý čas, keď ju budete čítať. Treba tomu jednoducho načúvať! Tu k vám totiž hovorí Ježiš!

Možno natrafíte na miesta, ktorým vôbec nerozumiete. Pokojne ich preskočte a pokračujte. Vždy to zvyknem vysvetľovať mojim chlapcom takto: Raz mi rozprával jeden farmár z Brazílie, že keď sa dostal na druhú stranu oceánu, dostal kúsok zeme. Keď si ho obzrel, zistil, že je to vlastne kus pralesa. Vyrúbal stromy a odstránil pne a kamene. Jedného dňa bol s prácou tak ďaleko, že mohol zapriať dva voly a po prvý raz orať. Keď zoral pôdu na tri kroky, pluh sa mu na niečom zastavil. Čo

urobil? Odišiel domov po dynamit a vyhodil skalu spolu s pluhom a volami do vzduchu? Nie! Obišiel skalu a orol ďalej. Keď konečne skončil, vyzeralo to celé dosť úboho. Ale niečo už zasial a zozbieral i nejakú tú úrodu. Keď orol druhý rok, bolo to už o niečo lepšie. Znovu vykopal a odstránil nejaké pne a kamene. Bolo to už oveľa lepšie. A na tretí raz to šlo už zase hladšie.

Takto musíte čítať aj Bibliu! Len s tým začnite! A keď niečomu nerozumiete, tak to preskočte! Len čítajte ďalej! Zrazu sa dostanete k slovám - hneď v prvej kapitole Novej zmluvy - kde stojí: "Ježiš zachráni svoj ľud od jeho hriechov." Poviete: "Tomu rozumiem! To je určené pre mňa!" Tak prehovorí k vám Boh cez Bibliu! Nájdite si každý deň čas pre Božie slovo! Pritom Ho poproste: "Pane, daj mi svetlo! Daj, aby som Tvojim slovám porozumel! Osvieť moje srdce, môj rozum a moju dušu!"

A ešte niečo: Nenechajte si Bibliu nikým znechutiť! Biblia je veľkolepá kniha. Áno, niet aktuálnejšej a vzrušujúcejšej knihy, ako je Biblia.

Ako mladý vojak v čase prvej svetovej vojny som raz bol pri Verdune na stráž. Bol večer. Začínalo sa stmievať. Sedel som na kraji jednej priepasti. Ešte predtým, než sa úplne zotmel, som zrazu spozoroval, ako sa cez jeden lesný priesek predierala nepriateľská poľná kuchyňa. Nikdy by sme si neboli pomysleli, že sa tadiaľ dá vôbec prejsť. Ale táto poľná kuchyňa, ktorá nevyčkala úplné zotmenie, nám prezradila cestu k nepriateľským stanoviskám. Keď tadiaľ ide poľná kuchyňa, určite budú cez tento priesek prechádzať do nepriateľského tábora i posily pechoty a muničné kolóny! Tu je teda cesta, ktorou pripochoduje nepriateľ! Čo sme urobili? Pomysleli sme si azda: "Túto cestu treba ušetriť a neostreľovať!" Práve naopak. Celú noc sme ju držali pod paľbou!

Biblia je tou cestou, cestou Božích doplňujúcich zaopatrovacích a strelných zásob pre kresťanov! A taký prešíkaný je aj diabol, že túto cestu má pod ustavičnou paľbou. Takto ostreľuje aj Bibliu. Aj ten najhlúpejší chlapec hovorí: "Pha, taká kniha!" Aj najmúdrejší profesori dokazujú, že Biblia je len ľudským výtvorom. Chápate? Tu sú si zajedno: Paľba na Bibliu!

Ale keď chcete byť Božím dieťaťom a dosiahnuť spasenie, potom týmto veciam nevenujte pozornosť. Nedajte si preto Bibliu znechutiť! Biblia dokazuje, že bola napísaná ľuďmi naplnenými a osvietenými Duchom Svätým. A keď ju budete čítať, skoro zbadáte, že je v nej iný - Boží Duch.

Niekoľko sa mi raz sťažoval: "Pre mňa je Božie slovo mŕtve. Rád by som chcel byť spasený, ale Jeho slovo mi nič nehovorí." Nato som odpovedal: "Poproste Pána Boha o Ducha Svätého. Keď to musí byť, proste každý deň po dobu jedného štvrtroka: 'Pane, obdaruj ma Duchom Svätým, aby som Tvojmu slovu porozumel a stal sa veriacim človekom!'" Verte mi, Pán Boh vám určite odpovie!

Nakoniec vám chcem povedať ešte toto:

7. Načúvajte slovu Božiemu!

Chodte predovšetkým tam, kde si môžete vypočúť jasné slovo Božie! **Sú dnes aj kazateľnice, z ktorých sa káže "zriedené" evanjelium.** Tam by som nešiel. Na limonádu nemám chuť, ale musí to byť víno radosti evanjelia! To už spoznáte, či sa vám zvestuje radostné posolstvo alebo nie. Všade sú farári, kazatelia a ľudia, ktorí dokážu zvestovať evanjelium. Ale vy načúvajte Božiemu slovu. Pridržiavajte sa tých, ktorí ho chcú počúvať za všetkých okolností. Nedávno mi niekto povedal: "Viete, ja som individualista!" Nato môžem iba odpovedať: "Nikdy nebudete skutočným veriacim, keď sa nebudete stretávať s ostatnými kresťanmi, keď nepôjdete tam, kde sa zvestuje slovo Božie!"

K tomu by som vám chcel nakoniec vyrozprávať jeden príbeh o jednej starej žene, s ktorou som sa zoznámil. Jeden mladý muž mi raz povedal: "Nerozprávajte predsa príhody o starej žene!" To však bol len názor mladého človeka. Tá stará žena zohrala v mojom živote veľkú úlohu. Stretol som sa postupne s tromi inžiniermi, ktorí jej prostredníctvom prijali vieru v Ježiša Krista. Spoznal som, že z tejto ženy vyvierala veľká sila, preto som ju navštívil. Bola to vdova po baníkovi. Potešila sa, keď som ju navštívil a vyrozprávala mi, ako ona prijala vieru.

Bývala v predmestí nazvanom Stoppenberg, ktoré sa dnes už spojilo s mestom Essen. Jedného dňa sa z novín dozvedela, že v kostole sv. Pavla budú uvedení dvaja noví farári. Povedala svojim kamarátkam: "To je v Essene vždy veľká udalosť. Poďte sa tam pozrieť!" A tak potom putovali cez polia smerom k mestu. Ku kostolu to bola dlhá cesta. Keď došli, bol už obrovský kostol sv. Pavla preplnený. Postavili sa vzadu. Vtom uviedli farára menom Július Dammann, ktorý veľmi zapôsobil na veriacich v Essene. Žena rozprávala ďalej: "Július Dammann vystúpil na kazateľnicu po prvý raz a čítal: 'Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život.' Potom sa predklonil a povedal: 'Žiadneho z tých stotisíc slov Biblie sa natoľko nebojím, ako slova z a h y n ú ť. Na veky môže zahynúť, kto sa vzdá Boha. To je peklo!' Ako mladé dievča som stála úplne vzadu v tomto veľkom kostole. Od tohto okamihu som už nič iného nepočula. Zasiahlo ma to ako blesk. 'Ja tiež musím zahynúť! Nemám pokoj v Bohu! Neboli mi odpustené moje hriechy! Nie som dieťaťom Božím! Som stratená!' Šla som domov ako vo sne. Po troch dňoch sa ma otec spýtal: 'Si chorá?' Snažila sa to rodičom vysvetliť. Oni však povedali: "Máš nejaké muchy! Máš choré nervy!" Nikomu nevedela objasniť svoju smrteľnú úzkosť zo slov: "Som stratená." Prajem vám všetko dobré - a predsa, ba práve preto vám prajem, aby ste spoznali skutočnosť Ducha Svätého a slová: "Som stratený". Potom rozprávala ďalej: "Štyri týždne som takto blúdila ako zmyslov zbavená. A potom čítam: 'Farár Dammann bude zase kázať.' Znovu meriam cestu z domu do mesta. Celou cestou som sa modlila. Prišla mi na um iba jedna modlitba, časť piesne: "Len jedno, Pane, jediný, daj mi spoznať úprimne, všetko iné ako zdá sa, jarmom ťažkým pre mňa je." To sa modlila celou cestou. Potom dôjde do kostola. Farár Dammann práve káže. Všetko je preplnené. Znovu sa jej neujde miesta a musí stáť vzadu. Potom sa znovu modlí: "Len jedno, Pane, jediný, daj mi spoznať úprimne!" Otvorí spevník a vyhladá označenú pieseň. S prekvapením zistí, že je to práve táto pieseň. Pomyslí si: "Keď všetci modliac sa spievajú túto pieseň, potom sa musí voľačo stať!" Potom vystúpi farár

Dammann na kazateľnicu a číta evanjelium Svätého Jána: "Ježiš hovorí: Ja som tie dvere. Keď vojde niekto cezo mňa, bude zachránený. Amen." Ďalej rozprávala: "Teraz som bola druhý raz v kostole a znovu som nepočula nič viac ako tie slová, lebo v tomto okamihu bolo všetko jasné: 'Ježiš, ktorý vstal z mŕtvych, je bránou do života!' Ja som do nej vkročila. Z kázne som nič viac nepočula, ale úplne mi to stačilo. Vstúpila som do života!"

Často zvyknem rozprávať tento príbeh, keď stretnem ľudí, ktorí mi hovoria: "Nie, ja nechodím do kostola! Neznášam ten vzduch. Radšej idem do zeleného lesa, kde spievajú vtáčiky a šumia stromy ..." Potom odpovedám: "Tá žena by nikdy nepoznala živú vieru, keby si nebola vypočula slovo Božie!"

Čo máme vlastne robiť? Skončujte s vašou plytkou neverou, skončujte s vašou neveriteľnou samospravodlivosťou! Urobte rozhodujúci krok! Zbavte sa svojich vedomých hriechov! Hovorte s Pánom Bohom! Čítajte Bibliu! Pravidelne počúvajte slovo Božie!

Mal som odpovedať na otázku: "Čo máme vlastne robiť?" a dal som vám dôležité odpovede. Ale pre mňa je veľmi dôležité povedať vám na koniec niekoľkými slovami to najdôležitejšie:

V zásade nie je rozhodujúce, čo robíme my, i keď aj to je dôležité. Rozhodujúce je, čo Boh pre nás urobil - prostredníctvom Ježiša! To je to radostné posolstvo, ktoré vám chcem zvestovať: "Ježiš urobil pre nás všetko! Prišiel k nám, umrel za nás, vstal z mŕtvych za nás, sedí na pravici Božej kvôli nám, On je tým dobrým pastierom, ktorý robí pre svoje ovečky všetko." Žalmista svedčí v 23. žalme: "Hospodin je mojím pastierom, nebudem mať nedostatku ..." Potom vymenúva, ako nekonečne veľa robí preňho dobrý pastier. Prial by som si, aby ste aj vy mohli povedať: "**Hospodin je mojím pastierom!**"

Prečo Boh *mlčí* ?

Vo svete sa stávajú strašné veci. Išiel som - myslím, že to bolo na jar roku 1937 - v Essene cez ulicu, keď som stretol 16-ročného vystrašeného mladíka. Pretože som ho poznal zo svojej práce s mládežou, opýtal som sa ho: "Čo je s tebou?" A on mi na to odpovedal: "Odvliekli ma do nemocnice a tam ma sterilizovali, pretože moja matka bola Židovka. A keď som prišiel domov, boli už moji rodičia preč." Už ich nikdy viac nevidel. Otec bol uväznený. Matka sa dostala do Auschwitzu do koncentračného tábora! Mladíkovi som len pomohol dostať sa do Holandska. Odtiaľ sa potom dostal ďalej, až do Ameriky. Ale nikdy nemôžem zabudnúť na obraz tohoto vydeseného mladíka: "Odvliekli ma do nemocnice a tam ma sterilizovali, pretože moja matka bola Židovka. A keď som prišiel domov, moji rodičia už boli preč." No, a takýchto prípadov bolo na milióny! A preto sa mnohým ľuďom vnucuje otázka: "A Boh?" - "Kde je teda Boh?" - "Nemá k tomu Boh čo povedať?" "Prečo Boh mlčí?"

V Kolíne nad Rýnom vrazil nejaký pomätenec s plameňometom do ľudovej školy: Usmrtil tam dvanásť malých detí! Znovu sa tu do mysle tlačia otázky: "A Boh?" - "Prečo Boh mlčí?"

Alebo si spomínam na jednu mladú pani, ktorá mala rakovinu. Pomaly, v ťažkom utrpení zomrela a zanechala svoje deti. Kto to pri nej prežíval, ten sa tiež musel pýtať: "A Boh?" "Kde je tu Boh?" - "Prečo Boh mlčí?"

Je veľa ľudí, ktorí by teraz mohli vyrozprávať svoje príbehy a nakoniec sa pýtať: "A Boh?" - "Kde bol Boh?" - "Prečo Boh mlčí?"

Náš milý nemecký básnik Friedrich Schiller napísal báseň o radosti a v nej slová: "Radosť, radosť, krásna iskra bohov, dcéra z Elýzia ..." A v nej je i verš: "Bratia, hore, nad hviezdami milý Otec má tam stany." No, človek dneška je v pokušení hovoriť: "Bratia, hore nad hviezdami žiaden Otec nemá stany!"

Komu sa niečo také ťažké stane, tomu sa prirodzene vnucujú otázky: "Kde je Boh?" - "Prečo to Boh dopustil?" - "A prečo Boh mlčí na všetky tie strašné veci?" Taký človek sa potom ľahko dostane k bodu, keď sa ho zmocní aj nebezpečná myšlienka: "Možno predsa len niet nijakého Boha?! Možno je to nebo naozaj prázdne?! Či ten ateizmus predsa len nemá pravdu?"

Moji milí priatelia, komu prídu na um takéto myšlienky, ten sa musí zhroziť. Lebo keby bolo pravdou, že nijakého Boha niet, bolo by to strašné. Potom by sme my ľudia - my beštie! - boli ponechaní na seba. Potom by sme boli ako stratené deti, ktoré už nevedia nájsť cestu domov. Niet Boha?! Ó, to by bolo ukrutné! Keď mi niekto z ľudí povie: "Ja som ateista!", tak potom mu poviem: "Nemáte ani tušenia o tom, čo tým hovoríte! Nad nami nič! Sme opustení!" "Sme tu sami medzi sebou!" Nič nie je strašnejšie pre človeka, ako človek, však? Rimania mali príslovie: "Homo homini lupus." To znamená - "človek je človeku vlkom" - hrozné!

Nemôžem ani vysloviť, koľkokrát som ako farár počul túto vetu: "Ako to môže Boh dopustiť? Prečo Boh ku tomu všetkému mlčí?" A pretože sa ma ľudia často takto vypytovali, chcel by som na to teraz odpovedať.

Ale už vopred musím povedať: Nie som nijakým tajným Božím tajomníkom. Boh mi nezveril svoje tajné plány, ani mi ich nenadiktoval. Rozumiete? Je to už aj samo o sebe trochu hlúpe pýtať sa tak, ako keby sme mohli rozumieť Bohu. Boh, ktorému by som mohol rozumieť, by bol nanajvýš nejakým dekanom alebo superintendentom. Tým by som ešte mohol porozumieť. Ale to by už nemohol byť nijaký Boh, ktorému by som ja vedel dobre a správne rozumieť. Veď Boh v Biblii hovorí: "Moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami, ani moje cesty nie sú vašimi cestami." To je skutočne jasné.

Získal som však už nejaké poznatky z Biblie a chcel by som, ak to budem vedieť, odpovedať na otázku: "Prečo Boh mlčí."

1. Od základu falošne postavená otázka

Hneď na začiatku by som chcel povedať: Otázka: "Prečo Boh mlčí?" je nesprávne postavená. Tá je totiž postavená tak, ako keby tu bola súdna sieň: Na súdnej stolici sedí pani Schultzová alebo pán farár Busch. A na lavici obžalovaných sedí Boh. A potom hovoríme: "Obžalovaný Bože, ako môžeš toto všetko dopustiť? Prečo mlčíš?" Chcel by som vám to povedať úplne zrozumiteľne: Takého boha, ktorý by nás nechal sedieť na súdnej stolici a ktorý by sám sedel na lavici obžalovaných, takého boha niet!

Pamätám sa na jednu vzrušujúcu scénu, keď som bol ešte celkom mladým farárom. Ako 27-ročný som prišiel do Essenu práve v čase, keď tam vypukol štrajk baníkov, ktorý vtedy veľmi rozrušil ľudí. V tom čase som jedného dňa kráčal okolo veľkého námestia. A tam stál na debničke od mydla nejaký muž, mohutne rečnil a hučal do okolostojacich ľudí. Hovoril o hladujúcich deťoch, o nespravodlivých mzdách a nezamestnanosti. A keď ma zrazu zbadal, spoznal ma a hneď na mňa skríkol: "Aha, veď tu práve ide farárisko! Podžse sem!" Nuž, také priateľské pozvanie väčšinou neodmietnem. Idem teda k tomuto zástupu. Muži mi robia miesto, aby som sa mohol dostať až k rečníkovi. Stálo tam okolo mňa asi tak 100 baníkov. Cítil som sa trochu čudne a nedobre. Na takéto situácie ma na univerzite nepripravovali. A potom sa ten rečník pustil do mňa: "Počuj, farárisko! Keď je nejaký Boh - čo neviem, ale hádam aj nejaký môže byť - tak keď zomriem, chcem pred neho predstúpiť a povedať mu" (a začal kričať): "Prečo si dopustil, aby na bojiskách trhalo ľudí na kusy?! Prečo si dopustil, aby niektoré deti hladovali a iné aby plytvali potravinami, pretože ich majú nadbytok?! Prečo si dopustil, aby ľudia biedne skapínali na rakovinu?! Prečo? Prečo?" A potom Mu poviem: 'Ty, Bože,

odstúp! Preč s Tebou! Vypadni!" Takto kričal tento muž. A potom som aj ja kričal: "Celkom správne! Preč s týmto bohom! Preč s týmto bohom!" A zrazu všetko stíchlo. Rečník vystrúhal začudovanú tvár a povedal: "Moment! Veď vy ste predsa farár! Preto nemôžete kričať: 'Preč s týmto bohom!'" A ja som mu na to odpovedal: "Počuj! Taký boh, pred ktorého by si ty takto predstúpil, na ktorého by si si takto mohol otvárať svoje ústa, ktorého možno takto predvolať k zodpovednosti - že ty stojíš pred ním ako sudca a on je tvojím obžalovaným - ten je iba v tvojej fantázii. Preto i ja môžem povedať: 'Preč s týmto bohom!' Preč s týmto hlúpym bohom, ktorého si naša doba sama vytvorila, ktorého môžeme žalovať a odstrkovať preč od seba - a zase pozvať späť podľa potreby! Taký boh neexistuje. Ale ja ti niečo poviem: Je celkom iný a skutočný Boh. Pred Toho raz predstúpiš ako obžalovaný, a pred Ním si nebudeš môcť ani len ústa otvoriť, lebo On sa bude pýtať teba: 'Prečo si Ma nectil? Prečo si Ma nevolával? Prečo si žil v nečistote, v hriechu? Prečo si klamal? Prečo si nenávidel? Prečo si sa vadil? Prečo si ...?' Tak sa ťa bude pýtať. A vtedy ti tvoje slová zostanú trčať v hrdle! Potom sa na tisíc otázok ani jedným slovom neopovážiš odpovedať! Niet takého Boha, ktorému by sme my mohli povedať: 'Preč s Tebou!' Ale je tu svätý, živý, skutočný Boh, ktorý mnohým spomedzi nás bude musieť povedať: 'Preč s tebou!'"

Chcel by som vám tiež povedať: Keď dnes počujete ľudí, ktorí vyčítajú Pánu Bohu: "Ako môže Boh toto všetko dopustiť? A prečo Boh na toto všetko mlčí?", tak im povedzte: "To by bol len nejaký hlúpy, vymyslený boh, ktorého by sme my mohli obžalovávať. Ale je tu len jeden svätý Boh, ktorý nás obžalúva, a to vás i mňa!" Zachovali ste Božie prikázania? Alebo ako si to predstavujete?! Boh berie svoje prikázania vážne! My sme obžalovaní a nie Boh!

To je to prvé, čo som vám musel úplne jasne povedať: To celé - ako je tá otázka postavená, je od základu nesprávne.

A teraz to druhé:

2. *Mlčanie svätého Boha je Jeho súdom*

Prečo Boh mlčí?" Pozrite: **Áno, Boh často mlčí. Ale toto Božie mlčanie je strašným súdom nad nami!**

Som presvedčený, že je aj peklo. Ale nie také, aké sa nám ukazuje na mnohých obrazoch, že ten diabol tam praží duše alebo podobné hlúposti. Ale verím, že už to bude peklom, keď Boh už nebude mať ľuďom viac čo povedať. A potom už budú môcť na Neho volať, modliť sa k Nemu, môžu kričať - On im už viac nič neodpovie! Ruský spisovateľ Dostojevskij raz povedal: "Peklo je miestom, kam Boh už nikdy viac nenazrie" - tam sme už raz a navždy odlúčení od Neho, tam sme Bohom skutočne opustení. Áno, mlčanie Božie je Jeho súdom. A pozrite: Takto začína peklo už tu, keď Boh mlčí.

Chcel by som vám k tomu vyrozprávať jeden príbeh z Biblie: Boli dve mestá: Sodoma a Gomora. Boli kultúrne vyspelé s najjemnejšou civilizáciou. Boha tam nepopierali. Iste tam bolo aj niekoľko farárov, takí chudáci. Ale ľudia tam jednoducho nebrali Boha vážne. Možno ešte pri sobášoch a pohreboch milého Pána Boha trochu obťažovali, ale vo všeobecnosti sa o Neho veľmi nestarali. Šliapali tam po všetkých Jeho prikázaniach. V Sodome býval zbožný muž menom Lót. Ten ich občas napomínal: "Takto s Pánom Bohom zaobchádzať nemôžete! Nemýľte sa, Boha nemožno vysmievať! Čo človek rozsieva, to bude aj žať!" "Ach", odpovedali mu, "nerozprávaj hlúposti! Veď nie si farár! Prestaň nám hovoriť také nezmysly: 'Čo človek rozsieva, to bude aj žať!'" A potom jedného dňa ráno na svitaní - Boh ešte predtým vyviedol Lóta z mesta - nechal Boh na tieto mestá pršať z neba oheň a síru. Aké to je, to sme už zažili aj my vo vojne pri bombardovaní. Ale Boh to dokáže aj bez lietadiel. Viem si predstaviť, ako tam ľudia vyskakovali zo svojich postelí a kričali: "Do pivnice!" A ľudia sa rútia do pivníc. Ale za chvíľu je aj v tých pivniciach horúčava ako v pekárenskej peci. Nedá sa v nich vydržať. Nové heslo: "Musíme von!" A ľudia sa ženú von. Ale vonku všade prší oheň a síra. Ľudia sú celkom bezradní. Von ísť nemôžu a v pivniciach sa priamo dusia. Tak nám to rozpráva Biblia. A tu si predstavujem - čo

Biblia nehovorí -, ako sa tu zhromaždil zástup ľudí: elegantná mladá pani, pre ktorú bol Boh len dobrým starým mužom, starší pán, ktorý dokázal rozoznať každú značku červeného vína podľa chuti - ani on nemal nič proti milému Pánu Bohu, len mu bol úplne ľahostajný. Také typy ľudí tu boli spolu po pivniciach: milí a poriadni ľudia, dobrí občania, ktorí riadne platili dane. Všetci mali svoje temné tajomstvá - aké má i dnes každý človek. Ale v pivnici je stále väčšia horúčava. Chcú vyjsť von, ale nemôžu, lebo všade dookola zúri skaza. A vtedy sa ich zmocní hrôza. A zrazu ten tučný pán hovorí: "Ľudia, ten Lót mal predsa len pravdu: Boh skutočne žije!" A tá mladá pani hovorí: "Tak už nám pomôže len jedno: mali by sme sa modliť! Ale kto sa vie modliť?!" A tu sa začnú dvíhať ruky (v staroveku sa modlili so zdvihnutými rukami), ktoré sa dovtedy nikdy k modlitbám nedvíhali. A začne to: "Pane, zmiluj sa predsa! My sme zhrešili! Znevažovali sme ťa! Ale prestaň predsa! Veď Ty si predsa ten milý Pán Boh, Ty si predsa milostivý! Pane, zmiluj sa predsa nad nami!" A - je ticho! Počúť iba zavýjanie a praskanie ohňa. Potom tie zdvihnuté ruky klesajú, rozpäté ruky sa zatínajú do pästí: "Bože, prečo mlčíš?!" A zase je ticho. Počúť iba hučanie ohňa. A ľudia už teraz môžu prosiť alebo zlorečiť - Boh už neodpovedá.

Existuje hranica, ktorú môže človek, mesto alebo národ prekročiť, hranica ľahostajnosti proti živému Bohu. A potom už Boh neodpovedá. Potom sa už môžu modliť alebo rúhať a On už neodpovedá. Chápete už, že toto mlčanie nad Sodomou bolo tým najhroznejším súdom. Boh im už nemal čo povedať! A keď pozerám na našu vlasť v jej úplnej ľahostajnosti voči Božej pravde, voči Božím prikázaniám a voči Božiemu spaseniu, chytá sa ma často hrôza. Možno ešte zažijete, že sa budete modliť alebo rúhať a Boh už nebude mať čo povedať!

Raz je v Biblii povedané o Bohu: "Volal som vás, - a neodpovedali ste." A ty, človeče, prečo mlčíš, keď ťa Boh volá?

Teda: **Božie mlčanie je tým najstrašnejším súdom Božím!** A to tretie, čo by som chcel povedať:

3. *Velká vzdialenosť bráni tomu, aby sme počuli*

Keď máme pocit, že Boh mlčí, tak to môže znamenať, že sme sa od neho priveľmi vzdialili!

Nedávno ku mne prišiel jeden mladý muž a povedal mi: "Pán farár Busch, vy ma už znervózňujete! Stále hovoríte len o Bohu. Stretneme sa - a vy už znovu začínate o Bohu. Ja Boha nepočujem, ja Boha nevidím. Kde teda Boh hovorí? Ja nič nepočujem!" Odpovedal som mu: "Mladý muž, poznáte príbeh o mámotratnom synovi?" "Tak približne", odpovedal mi. "Tak približne - to je málo. Vyrozprávam vám príbeh, ktorý rozprával sám Ježiš. Bol raz jeden bohatý statkár, ktorý mal dvoch synov. Jeden bol trochu ľahkomyselný. Bolo mu doma pritesno, otupno. Jednoducho mu to doma nevyhovovalo. Jedného dňa sa obrátil na svojho otca: 'Starý, daj mi moje dedičstvo a hneď mi ho vyplať, chcem ísť do sveta!' Otec mu vyplatil jeho dedičský podiel, a syn odišiel ďaleko do sveta. Ďalej sa o ňom hovorí: Prehýril svoj majetok. Viete si to predstaviť, vo veľkomestách je možné svoje peniaze nádherne utraťiť. A práve vtedy tam nastal hlad i nezamestnanosť. Syn sa beznádejne spustil a skončil ako pastier sviň. U Izraelcov považujú svine za nečisté. Pre Izraelca to bolo to najhoršie, čo ho mohlo postihnúť - stať sa pastierom sviň. Pretože tam však panoval hlad, bol šťastný, že si mohol aspoň niečo ukradnúť zo žlabu ošípaných a najesť sa. Tam už hlas svojho otca nemohol počuť. Bol od neho jednoducho príďaleko. A tak si ten mámotratný syn mohol povedať: 'Ja už nepočujem hlas svojho otca.' Samozrejme! Nepočul ho!" - Dovoľte mi, aby som tu niečo vsunul a vymyslel si príbeh, ktorý v Biblii nie je: Tak tu sedí ten utečenec pri svojich sviniach. Má prázdne brucho. A tu začne žalovať na svojho otca: "Ako to len môže môj otec dopustiť, aby som sa mal tak úboho!" A takým sa mi vidí i dnešný svet: Opustil Boha, postihla ho ukrutná bieda - a on kričí: "Ako môže Boh toto všetko dopustiť?! Prečo Boh mlčí?!" Ale Ježiš tento príbeh mámotratného syna vyrozprával inak: V jeho živote nadišla hodina, keď vstúpil do seba: "Veď ja som

blázon! U môjho otca je hojnosť chleba - a ja tu hyniem hladom. Vstanem a vrátim sa k svojmu otcovi a poviem mu: 'Otče, zhrešil som.'" I vstal a vrátil sa! Keď ho zbadal jeho otec, už zďaleka mu bežal v ústrety. A jeho márnokratný syn mu povedal: "Otče, zhrešil som!" A vtedy ho otec objal a volá: "Prineste to najlepšie rúcho a dajte mu prsteň na ruku, aj obuv na jeho nohy!" Zrazu už počuje hlas svojho otca. "Ak nepočujete Boží hlas, tak ste od neho príďaleko! Musíte sa obrátiť, to viete celkom presne!", odpovedal som tomu mladému mužovi.

Ludia môžu byť od Boha veľmi ďaleko, áno, dokonca sa môžu dostať, obrazne povedané, až ku sviniam. Ja som si v čase svojej najväčšej bezbožnosti ako poručík v prvej svetovej vojne vždy uvedomoval a myslel: "Vlastne by som sa mal obrátiť!" A ešte som ani nestretol človeka, ktorý by nebol v podstate vedel: "Ja by som sa vlastne mal obrátiť!" Aj tá naj-samospravodlivejšia pani vysvetľuje: "So mnou je to v poriadku!" Ale keď s ňou dlhšie hovorím, tak mi povie: "Áno, ja sa vlastne musím obrátiť! Mám vo svojom živote mnoho hriechov. V podstate je moje srdce celkom kamenné!"

Každý z nás vie: "a by som sa vlastne mal obrátiť!" A prečo to neurobíte? Obráťte sa! A potom aj vy budete počuť hlas svojho Otca!

Ale ešte musím uviesť i ďalší bod k otázke: **"Prečo Boh mlčí?"**

4. Musíme počuť Božie posledné slovo!

Dokážete ešte počúvať? Som už nudný? Teda, ak je to nudné, tak je to kvôli mne a nie kvôli evanjeliu. **Farári vedia urobiť evanjelium nudným, to možno poznáte. Potom si ale čítajte Bibliu sami, bez nás.**

Evanjeliu berie človeku dych - verte mi! Čo by som vám teraz chcel povedať, je to najdôležitejšie: Keď máte pocit, že Boh mlčí, tak musíte počuť Božie posledné slovo! Teda - teraz vám zacitujem vetu z Biblie, ktorá je taká dlhá, že by som vám ju vlastne mal povedať dvakrát. Je napísaná v 1. kapitole epištoly

Židom: "Kým kedysi mnohokrát a rozličným spôsobom hovorieval Boh otcom prostredníctvom prorokov (napríklad Mojžiša a Jeremiáša), za týchto posledných dní nám hovoril v Synovi." Viete, kto je Syn Boží? To je Ježiš!

Ježiš! Tu som zase pri svojej téme. Tu mi bije srdce hneď rýchlejšie, keď môžem hovoriť o Ježišovi. Tento Ježiš je - ako bol raz pomenovaný - Božím Slovom, ktoré sa stalo človekom: "a On, to Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami!" Rozumiete tomu? Keď povieme nejaké slovo, tak to je hneď preč - ako dych. Boh dal, aby sa Jeho Slovo stalo telom - a to v Ježišovi. Ježiš je posledným Božím Slovom!

Poznáte výraz "moje posledné slovo"? Teda predstavte si: Chcem vám predať kravu. Nebojte sa, neurobím to! Do predaja kráv sa vôbec nerozumiem. Ale dajme tomu, že by som vám chcel predať kravu. Koľko stojí jedna krava? Nevieam. Povedzme 1 000 mariek. Vy poviete: "Dám za ňu 300 mariek, viac nie." "Ale ja by som mal za tú kravu vlastne pýtať 1 200 mariek!" vysvetľujem. Potom ponúknete 400 mariek. A ja poviem: "Musím za ňu mať 1 100 mariek!" A tak by sme sa jednali, až kým by som prehlásil: "Teda: 800 mariek je už moje posledné slovo!" A ak nie som nejaký gašparko, tak zostanem na tom a už nič nemením. Ježiš je posledným Božím Slovom! A keď Ho neprijmete, už vám potom Boh nemá čo povedať. Rozumiete? Keď sa ľudia sťažujú: "Boh nič nehovorí! Prečo Boh mlčí?" tak im odpovedám: "Boh už vám nemá viac čo povedať, keď nechcete prijať Jeho Posledné Slovo!" Musíte prijať Ježiša! Vy Ho môžete prijať! Inak to nejde!

Často stretávam ľudí, ktorí mi hovoria: "I ja verím v milého Pána Boha. Ale Ježiš?!" Počujte: Ježiš je posledné Božie Slovo k nám, ktoré sa stalo telom! A čo to znamená, to vám musím ešte ďalej vysvetliť. Preto vám musím o Ježišovi ešte niečo povedať. Nič nerobím radšej ako to!

Okolo Ježiša je zástup ľudí. A On hovorí. Zrazu sa tam niekde vzadu niečo deje. Ľudia začnú čosi hovoriť a potom utekať. Ježiš preruší reč: "Čo sa deje?" Stalo sa niečo strašné. Prišiel tam nejaký malomocný človek. Viete, čo je to malomocenstvo? Človek už za živa hnije. Je to strašné: hnis

zožiera uši, nos, ba aj pery. A toto malomocenstvo je také nákazlivé, že ešte aj dych takého človeka môže nakaziť. Preto museli malomocní bývať na púšti. Nesmeli chodiť medzi ľuďmi. A tu zrazu taký malomocný príde do davu ľudí! Počul o Ježišovi, a to ho hnalo horúcou túžbou: "Chcem vidieť Záchrancu!" A tak prichádza. Ten má dosť miesta! Ľudia len tak ustupujú! A pritom vriekajú: " Choď preč! Ty! Vypadni!" Berú kamene a vyhrážajú sa mu. Ale on sa nedá zadržat. Viem si to tak dobre predstaviť, ako sa mu v strede davu robí prechod, uvoľnený zdesenými ľuďmi. A tou vzniknutou uličkou ide ten malomocný dopredu, až kým nezastane pred Ježišom. Nie, on pred Ježišom nestojí, ale klesá pred Ním do prachu a tam vyplače celú svoju biedu Spasiteľovi: "Môj život je úplne zbabraný, zničený! Pane Ježišu, ak chceš, môžeš ma očistiť. Pomôž mi!" Ach, viete, ten znivočený obraz Boží a Spasiteľ, Syn Boží, sa musia stretnúť! Tak to musí byť. Naša bieda musí prísť pred Ježiša! Ach, prial by som vám, aby ste časť svojej "nábožnosti" odhodili nabok, a priniesli svoju biedu pred Ježiša. Tu leží ten malomocný pred Ježišom: "Ak chceš, môžeš ma očistiť!" A teraz sa stane niečo, čo pokladám za nekonečne krásne. Vedel by som si predstaviť, že aj Ježiš ustúpil o krok pred týmto tak strašne zničeným obrazom človeka a povedal: "Áno, dobre! Vstaň! Buď čistý!" Ale nie, Ježiš to tak nerobí. Naopak, On pokročí vpred a položí svoju svätú ruku na chorú hlavu! Ľudia kričia od zdesenia. "Malomocného sa predsa nesmieš dotýkať!" A Biblia hovorí: "Ježišsa ho dotkol." Spasiteľovi sa nehnuší nijaká špina! Nijaká bieda Mu nie je priveľká! On položí na ňu svoju ruku! Keby som bol tým druhým Wilhelmom Buschom, tým maliarom, tak by som chcel namaľovať toto: Ježišove ruky na tej zničenej a napoly rozpadnutej tvári toho malomocného. To je Ježiš, ten veľký div všetkých čias! A keď je tu teraz nejaký človek, o ktorom už nikto nechce nič vedieť, na toho Ježiš položí svoju ruku a povie: "Ja som ťa vykúpil; môj si ty!" Ak je tu teraz niekto, koho trápi, že je malomocný od nečistoty a hriechu, tak Ježiš kladie na neho svoju ruku a hovorí: "Chcem! Buď čistý!"

V Ježišovi k nám prichádza celá láska Božia do našej biedy, do nášho hriechu, do našej nečistoty, do našej choroby!

Ježiš je to Božie Slovo, ktoré sa stalo telom, ktoré sa stalo človekom. A tu ľudia hovoria: "Prečo Boh mlčí?" Či Boh dost jasne a nádherne neprehovoril? A či to neprehovoril Boh?!

A tento Ježiš je jedného dňa pribitý na kríž. Priklincovali Mu ruky i nohy. Potom bol ten kríž vztyčený. A okolo kríža - zúriaci dav. Rímski vojaci zaháňajú ľudí späť. Podte, pridajme sa k tomu davu, postavme sa aj my tam pod kríž! Hľadte na toho Muža z Golgoty! Tu je "hlava ubolená, ranami pokrytá a na posmech zdobená, tŕňami obvitá." Hľadte na Neho! Pýtajte sa Ho: "Prečo tu visíš?" A On vám odpovie: "Pretože ty si sa previnil proti Bohu. A teraz buď zaplatíš ty za svoju vinu v pekle - alebo tu zaplatím Ja za teba. Jeden zaplatiť musí! Ja to chcem urobiť za teba! Len uver a ver vo Mňa!"

Priatelia moji, keď som to ako mladý človek pochopil: "Áno, to je ten veľkonočný obetný Baránok, ktorý nesie hriech sveta" - vtedy Ježiš vzal aj moju vinu, vtedy ma zmieril s Bohom, vtedy zaplatil za mňa výkupné, aby ma vykúpil Bohu. Vtedy som položil svoje srdce pod kríž a povedal som: "Komu inému by som sa mal vzdať, ó kráľu, ktorý na kríži si mrel? Tu Ti obetujem svoju krv a život, moje celé srdce Ti tu vylejem".

A potom Ježiša položili do hrobu v skale. Na hrob privalili ťažkú kamennú platňu. Rímski vojaci strážia hrob. A zavčas rána na tretí deň sa rozjasní, ako keby v blízkosti hrobu explodovala atómová bomba, takže tí vojaci - a to boli chlapi, nijaké útlocitné panny - od strachu upadli do bezvedomia. A to posledné, čo tam videli, bolo, ako tento Ježiš slávne vyšiel z hrobu!

Nerozprávam vám tu nejaké rozprávky. Ale hovorím k vám, pretože viem, že tento Ježiš vstal z mŕtvych. Tento Ježiš, ktorý zomrel za vás, žije! Nie je tu nikto, za koho by Ježiš nebol zomrel. A tento Ježiš žije. A On vás volá - ako to "Posledné Božie Slovo"! A rozhodujúcou otázkou nášho života je, či Ho prijmem!

"Prečo Boh mlčí?" Boh však v skutočnosti vôbec nemlčí, moji milí priatelia. On hovorí! Jeho Slovo sa volá "Ježiš"! A to znamená: Láska, milosť, milosrdenstvo!

Vo svojom živote som prekonal strašné hodiny - vo fašistických väzeniach, aj za bombardovania počas vojny. Pamätám sa na jednu z tých najstrašnejších hodín. Výkrik hrôzy mi ostal trčať v hrdle, keď ma počas bombardovania priviedli na jeden dvor. Okolo mňa ležalo as i 80 mŕtvol, ktoré cez deň vyhrabali z jedného zo zasypaných protiletECKÝCH krytov. Iste, podobné strašné obrazy som videl už aj v prvej svetovej vojne. Ale - to bolo ešte oveľa strašnejšie - tu neležali vojaci, ale starí muži, upracované ženy a deti; malé, drobné deti, na ich vychudnutých teličkách bolo vidno tú dlhú vojnu. Deti! Čo mali už tie do činenia s touto šialenou vojnou? A keď som tak stál medzi tými mnohými mŕtvolami - sám v tej príšernej hrôze, sám v tomto smrteľnom tichu, vtedy som kričal vo svojom srdci: "Ó, Bože, kdeže si? Prečo mlčíš?" A tu zrazu vyvstalo predomnou slovo Biblie: "Tak veľmi miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal..." Boh sám musel toto slovo zvolat do mojej beznádeje. A zrazu stál predomnou golgotský kríž, na ktorom Boh nechal vykrváčať svojho jednorodeného Syna - pre nás!

Nerozumiem Bohu. Nerozumiem, prečo Boh toho toľko dopustí. Ale tu je žiariaca fakla, znamenie, pomník, maják Jeho večnej lásky. To je Ježišov kríž. Veď Boh "neušetřil vlastného Syna, ale ho dal za nás za všetkých, ako by nám s Ním potom i všetko nedaroval!" Tak hovorí apoštol Pavel. A je to tak: Keď pod krížom Kristovým nájdem pokoj s Bohom, nemám už viac nijakých otázok.

Keď moje deti boli malé, nechápali ešte všetko, čo som robil, ale dôverovali mi: "Náš otec to už iste dobre urobí!" Keď pod krížom Kristovým nájdem pokoj s Bohom a stanem sa Božím dieťaťom, potom už dokážem dôverovať svojmu nebeskému Otcovi: "On všetko robí správne." A preto už nemám nijakých otázok. Všetko závisí od toho, aby ste prijali, aby ste si privlastnili toto posledné Božie Slovo - Ježiša! Môžete ma počúvať ešte 5 minút? Musím teraz povedať ešte niečo, čo je veľmi dôležité:

5. Božie mlčanie sa môže stať volaním

Pozrite: Človek môže celé hodiny diskutovať o tom, prečo Boh to alebo ono dopustí, ale tá otázka sa stane aktuálnou a akútnou, keď to postihne práve nás. Nezdá sa vám? A zo všetkých tých strašne temných chvíľ môjho života som našiel východisko až pod Ježišovým krížom.

Nedávno mi jedno dievča povedalo celé zúfalé: "Nemôžem už ďalej žiť!" Neviem, v akej situácii práve ste, ale kvôli tým temným záležitostiam vášho života by som vám chcel povedať: Nejde o to, aby ste sa pýtali: "Prečo? Prečo? Prečo?", ale musíme sa pýtať: "Načo?" K tomu by som chcel na záver vyrozprávať ešte jeden príbeh.

Keď som bol pred niekoľkými desiatkami rokov farárom v istom baníckom okrese, stalo sa tam čosi strašného. Jedného dňa som počul o nejakom robotníkovi, ktorému sa v šachte stalo nešťastie. Na kríže mu padol kameň. A tak bol teraz úplne ochrnutý, bez akejkoľvek nádeje na zlepšenie. Hrozné! Navštívil som ho. Ale táto moja návšteva bola strašná, áno, bola to moja najstrašnejšia návšteva, akú som zažil. Búda bola plná jeho kamarátov. Na stole stáli flaše pálenky. Ten ochrnutý sedel vo svojom vozíčku. A keď som ta vkročil, ozval sa hlasný rev: "Ty čierny drozd, zostaň vonku! Kde bol tvoj Boh, keď mi ten kameň padol na kríže? Prečo Boh mlčí?" A potom začal kliať. Bolo to ako v pekle. Nezmohol som sa ani na slovo a vyšiel som von. Medzi baníkmi svojho zboru som mal niekoľkých priateľov, ktorým som na najbližší večer toto všetko vyrozprával v "mužskom krúžku". A o týždeň nato, práve keď som chcel zahájiť ten môj "mužský krúžok", otvorili sa s hrmotom dvere a dnu vtlačili vozíček s tým ochrnutým baníkom. Jednoducho ho tam tí moji priatelia pozvali a priviedli do nášho "mužského krúžku" Neviem, či sa ho vôbec veľa pýtali, ale asi nie. A tak tu teraz sedel predom mnou. A potom som hovoril na text: "Tak veľmi miloval Boh svet" - nie, aby sa nám dobre viedlo, ale aby "svojho jednorodeného Syna dal." Hovoril som o Ježišovi, o tom poslednom Božom Slove, ktoré musíme počuť, a pokračoval som: "...aby nikto z tých, ktorí veria v Neho, nezahynul."

A tento muž počúval! Po prvý raz počul takto hovoriť o Ježišovi! A zrazu videl svetlo. Chcem to celkom skrátit. O tri mesiace sa stal vlastníctvom toho Pána Ježiša. Nemôžem vám tu všetko vyrozprávať, ako sa pri ňom všetko obnovilo. Jeho byt, jeho domácnosť prišla celkom do poriadku. Kde bolo doteraz počut len samé kliatby, tam teraz zazneli piesne o Ježišovi. Stratil starých priateľov, ale našiel nových. Flaše pálenky zmizli, zato teraz už na jeho stole ležala Biblia. Jeho žena i deti ožili. Ešte som ho raz navštívil, krátko pred jeho smrťou. Na túto návštevu nemôžem zabudnúť. Mal také pekné meno: "Amsel" - Drozd. Iste mi to nebude zazlievať, že tu vyslovujem jeho meno, on už je vo večnosti. "Amsel", spýtal som sa ho, "ako sa máš"? "Ach," odpovedal mi: "odkedy môj život patrí Ježišovi, odkedy mám odpustené hriechy, odkedy som dieťaťom Božím, odvtedy je v mojom dome", chvíľu uvažoval a potom pokračoval, "každý deň ako deň pred Vianocami." Či to nie je pekne vyjadrené od takého baníka?! A potom ešte nasledovalo to, na čo nikdy nezabudnem. Povedal ešte: "Busch! Ja už skoro zomriem, tak to cítim." Tykali sme si, lebo sa z nás stali dobrí priatelia. "A potom vojdem bránou a budem stáť pred Bohom. Je mi celkom jasné: Smrťou nič nekončí. A keď tam vo večnosti zastanem pred Božím trónom, padnem pred Ním a budem Mu ďakovať za to, že mi zlomil chrbticu." "Amsel", prerušil som ho zhrozene, "čo to hovoríš!" A on odpovedal: "Viem, čo hovorím. Pozri! Keby sa to nebolo stalo, keby ma bol Boh nechal tak bezbožne behať ďalej, tak by som bol vbehol priamo do pekla, do večného zatratenia. Preto musel Boh vo svojej zachraňujúcej láske tak tvrdo zasiahnúť a ochromiť mi chrbticu, aby som mohol nájsť Jeho Syna, Ježiša. Prostredníctvom Ježiša som sa stal šťastným dieťaťom Božím. A preto Mu za to chcem ďakovať!" A potom ešte nasledovala veta, ktorá sa mi nezmazateľne vryla do pamäti: "Je lepšie ochrnutý patriť Ježišovi a byť dieťaťom Božím, než s oboma zdravými nohami skočiť do pekla!" Na to nikdy nezabudnem, ako to povedal: "Je lepšie ochrnutý patriť Ježišovi a byť dieťaťom Božím, ako s oboma zdravými nohami skočiť do pekla!" Na to som mu povedal: "Môj milý Amsel! Pozri: Boh na teba poslal niečo skutočne ťažké. Spočiatku si hundral: 'Kde bol

Boh? Prečo Boh mlčí?' A teraz si pochopil, prečo to Boh na teba dopustil: On ťa chcel pritiahnúť k Ježišovi, aby ťa Ježiš mohol pritiahnúť k Nemu!"

Vidíte: **Nemáme sa pýtať "Prečo?", ale skôr "Načo?"** A k tomu by som vám chcel povedať: Myslím, že všetko ťažké v našom živote je tu nato, aby nás mohol Boh cez Ježiša pritiahnúť k sebe! Veľmi rád spievam tento verš piesne: "Tiahni ma Otče k svojmu Synovi, aby ma On zas k Tebe vzal. Tvoj Duch nech vládne v mojom srdci a riadi moje zmysly a um. Aby som vždy Tvoj pokoj mal a Tebe v srdci spieval a hral" Želal by som si, aby ste to aj vy mohli v modlitbe spievať so mnou.

Naše právo na *lásku*

Túto tému som už formuloval aj takto: "**Môže byť láska hriechom?**" Ide tu o otázku pohlavnosti, ktorá nás všetkých dosť zamestnáva. Pristúpil by som hneď k téme "Naše právo na lásku!" Rád by som vám k tomu povedal niečo vážne a dôležité.

1. Bezhraničná bieda

Najnápadnejšou skutočnosťou našej doby je, že ešte nikdy neboli ľudia takí opustení ako dnes. Pritom sme ešte nikdy nežili tak tesne vedľa seba ako v súčasnosti. A predsa - hoci sme natlačení jeden ku druhému ako sardinky, neboli sme ešte nikdy takí osamelí ako dnes.

Raz mi jeden 16-ročný chlapec povedal: "Nemám nikoho!" Odpovedal som: "Netáraj nezmysly! Veď máš otca!" "Ach, ten starý!" "odpovedá, "príde domov popoludní o piatej, trochu ponadáva, naje sa a zase odíde." "A tvoja matka?" "Tá je až po uši v práci, nemá sa kedy o mňa starať!" "A čo spolupracovníci?" "Sú to kolegovia, nič viac. Nemám nikoho, komu by som sa mohol vyžalovať." Povedal mi to 16-ročný chlapec! Ale také osamelé sú nielen deti. Manželky často žijú smrteľne osamelé pri svojich manželoch a naopak. Manžel ani netuší, čo prežíva jeho manželka. A manželka ani netuší, čo znepokojuje jej manžela. A toto sa potom nazýva manželstvom! A tak všetci sme len osamelými ľuďmi!

Ak hovoria dnešní filozofovia o osamelosti súčasného človeka, vždy nájdú pozorné uši. Človek doslovne volá po vyslobodení z osamelosti. A pozrite: táto túžba po vyslobodení z osamelosti sa spája s najsilnejšou mocou vášho života - s pohlavným pudom. A zrazu sa trhajú hrádze: pätnásťročný si hľadá priateľku, ktorá ho vyslobodí z osamelosti. Manžel, ktorý žije so svojou ženou a je úplne sám, flirtuje so sekretárkou, aby ho možno vyslobodila z osamelosti. Mladý vysokoškolák, jeden z 11 000 alebo 20 000 študentov a v podstate tak strašne sám, spojí sa so inou študentkou, ktorá je práve taká osamelá ako on. Túžba po vyslobodení z osamelosti sa spája s najsilnejším pudom v živote, s pohlavným pudom, takže dnes žijeme v šialene presexualizovanom svete. A túto okolnosť, že človek v sexe hľadá vyslobodenie z osamelosti, využívajú šikovní obchodníci, napr. filmoví producenti a spisovatelia. To znamená: Už ani jeden film bez postelnej scény! Ani jedna kniha bez rozpadu manželstva!

Keď človek tak pozoruje túto snahu - flirtuje sa, bozkáva sa..., tak má pocit, že to všetko je jedno "dulci júbilo", jasná radosť. Jedno mladé dievča mi povedalo: "Pán farár, máme proste celkom iné predstavy ako naši starí otcovia. Máme novú morálku, novú etiku!" Skoro som bol v pokušení úctivo zdvihnúť klobúk, keby som nejaký mal, a odpovedať: "Klobúk dolu!" Ale keď je už človek tak dlho farárom vo veľkomeste ako ja, tak už neverí veľkým slovám. Viem zo skúseností, že táto "kling-klang-

glória" je len fasádou, za ktorou sa skrýva nekonečná bieda. Mladí muži a mladé dievčatá, ktorí žijú v zamotaných vzťahoch, sa nevedia vyrovnat sami so sebou. Manželstvá, ktoré v neustálom pokrytectve trvajú alebo sa rozpadnú. Nekonečná bieda! Všetci vieme o tejto biede. Nehovorím o ľuďoch všeobecne, ale o nás.

Pred rokmi som mal podobnú prednášku v jednom malom mestečku v Lipperlande - len pre mladých. Keď som vošiel do sály, myslel som si: "To je peklo!" Chlapci, dievčatá, cigaretový dym! Niekoľko chlapcov práve vytahovalo fľaše pálenky. Niekoľko dievčat sedelo chlapcom na kolenách. "Tu mám hovoriť! Chlapče, chlapče!", myslel som si. Začal som potom touto vetou: "V oblasti pohlavnosti vládne do neba volajúca bieda!" Akoby v tom okamihu niekto vytiahol všetky rolety. Ešte stále vidím jedného chlapca, ako odtisol svoje dievča. Toto ho zasiahlo. Nastalo hrobové ticho. Musel som si pomyslieť: "V prvom okamihu to vyzeralo, akoby to všetko bolo radosť a nadšenie, ale predsa len je pravda, že v oblasti pohlavnosti panuje nekonečná bieda!"

2. *V čom je tá bieda*

Vidíte: **Tá bieda má svoj základ v jednej skutočnosti, totiž v tom, že už ani nevieme, čo je skutočne dobré a čo je skutočne zlé.** Hovoríme: "V tejto oblasti máme už dnes na veci nový pohľad!" Zostáva však pravdou: hriech je skutočnosťou! Keď zhreším, moje svedomie je zatažené. To je realita. Tá bieda začína tým, že už ani nevieme, čo je skutočne dobré a čo je skutočne zlé. Dovoľte mi teda opýtať sa celkom surovo: Je pohlavný styk pred manželstvom OK - alebo je to niečo zlé? V problémovom manželstve vykonané cudzoložstvo je nutnosť - alebo je to zlé? Je lesbická láska medzi dievčatami hriech - alebo nie? Homosexualita muža s druhým dospelým alebo s chlapcom alebo špinavé veci medzi chlapcami, je to hriech - alebo nie? Je sebaukájanie a rozvod hriechom alebo nie? Čo je vlastne dobré a čo je zlé? Tu začína tá bieda! Tisíce románov to

opisujú tak, akoby to bolo mimo oblasť dobra a zla, ako keby sa táto otázka dala vylúčiť. Však? "Nebyť kamarátskym - to je zlé - ale tieto oblasti nemajú nič spoločného so zlom alebo dobrom." Zoberte si niektoré moderné filmy: Veľký detail bozkov, opona padá a potom tiene za oponou. To patrí jednoducho k tomu, akoby to bolo mimo hraníc dobra a zla. Je to správne? Čo je zlé a čo je dobré? Ešte sa pamätám, keď som sa ako mladý muž prebudil k sebazpoznaniu, že ma najviac trápila otázka: "Čo je dovolené a čo nie?"

Aby sme mohli nájsť na túto otázku správnu odpoveď, najprv sa musíme opýtať: "Kto vlastne rozhoduje o tom, čo je dobré a čo je zlé? Kto má vlastne na to právo?" Raz predo mnou stál takýto párik: ona s vymaľovanými očami, on trochu labilný mladý muž s prstami žltými od cigariet. Hovorím: "No, čo sa s vami deje, to vidno aj na sedem kilometrov proti vetru!" Slečinka mi vysvetľuje: "Čo by s nami bolo, pán farár! Medzi nami sa predsa nič nedeje!" Odvetil som "Moment! Kto vlastne má právo povedať, či sa tu niečo deje alebo nie?" Áno, kto tu vlastne povie, čo je dobré a čo zlé? Cirkev? Nie! Ani ja by som sa nepodriadil. Ako mladý človek som vo svojom živote v žiadnom smere neuznával nadradenosť farárov a teraz som jedným z nich. Kto môže určiť, čo je dobré a čo zlé? Teta Amálka? Alebo moje vlastné svedomie? "Nasledujem vnútorný hlas!" Hm, hm! Kto vlastne má právo povedať, čo je dobré a čo zlé?

Pozrite: Teraz sme dospeli k jednému veľmi dôležitému bodu. Keď existuje živý Boh, ktorý je Pánom sveta, potom má právo povedať, čo je dobré a čo zlé! Ak Boha niet, vtedy si robte, čo len chcete. Tiež v tom nevidím nijaký zmysel, byť mravný kvôli tete Amálke. Každý človek je tu postavený pred otázku: Je Boh - alebo nie? Poznám ľudí, ktorí sa vyváľajú v každej špine, ale tvrdia: "Ja tiež verím." Hlúpost! Ak existuje Boh, tak jeho vôľa platí aj v oblasti pohlavnosti. Musíte sa rozhodnúť. Môžete vylúčiť Boha zo svojho života, ale potom na to aj zomriete! Nemôžeme hovoriť do svojho štyridsiateho roka: "Žijem bez Boha!" - a myslieť si, že neskôr budeme starí a pobožní. Nedá sa to! "Hľadajte Boha - pokiaľ ho možno nájsť", píše sa v Biblii a nie: "- kedy sa vám zachce". Opakujem ešte raz:

Ak niet Boha, môžete si robiť, čo chcete. Keď však Boh žije, tak má právo povedať, čo je dobré a čo zlé. Je to jasné, však?

Poviem vám: Boh skutočne žije! Boh skutočne žije! A keď sa ma opýtate, odkiaľ to tak stopercentne viem, odpoviem vám: Pretože sa zjavil v Ježišovi! Rád by som vám to vštepil do srdca: Odkedy prišiel Ježiš, je každá ľahostajnosť voči Bohu alebo popieranie Boha - nevedomosť alebo zlomyseľnosť! Boh žije! A pretože Boh žije, má právo povedať, čo je dobré a čo zlé! Môžete Ho zo svojho života vylúčiť, môžete povedať: "Máme iné morálne zásady!" - ale ručím vám za to, že raz budete musieť vydať pred Bohom počet zo svojho života!

Je veľkým vyslobodením, keď dôjdete k poznaniu, že Boh rozhoduje, čo je dobré a čo zlé. Hovorí nám to celkom zreteľne a jasne vo svojom Slove, v Biblii. Raz sa ma opýtal jeden muž celý prekvapený: "Aj také veci sú v Biblii napísané?" Odpovedal som mu: "Áno, aj tie sú tam napísané! Boh dáva úplne jasné poučenia o tom, čo je v oblasti pohlavnosti dobré a čo zlé!"

Sledovali ste ma? Musíme sa pýtať: "**Čo vlastne o tejto oblasti hovorí Boh?**" Chcem teraz z Biblie povedať len podstatu.

3. Čo hovorí Boh?

a/ Boh schvaľuje sexualitu

Je jedna báseň od Tucholského, v ktorej vysvetľuje čosi takého: Od pása nahor som kresťan - a od pása nadol som pohan. To je nezmysel! Biblia hovorí: "Boh stvoril človeka - stvoril ho ako muža a ženu." A Boh nás stvoril aj s našou sexualitou! Preto tu o tom hovorím otvorene. Nie je to oblasť tabu. Boh ma stvoril ako muža - a vás mužov tiež. Buďme teda mužmi - a nie pajácmi! Boh vás stvoril ako ženy. Teda buďte ženami! Tá krčovitá snaha žien, aby boli ako muži a naopak, je predsa chorobná. Rozumejte: Buďte predsa skutočnými ženami! Buďte ozajstnými mužmi! "Boh stvoril človeka - muža i ženu" a nestvoril ešte nejaké tretie pohlavie. Boh schvaľuje našu sexualitu. Môžem to vedieť. Nemusíme tu nič potláčať. Do stvoreného sveta patrí aj to celé napätie z toho, že sú muži a ženy.

Sme však padlé stvorenia. Svet už viac nie je taký, aký vyšiel z Božích rúk. A preto je práve táto dôležitá a jemná oblasť pohlavnosti v takom veľkom nebezpečenstve. Preto Boh ochránil túto oblasť:

b/ Boh chráni sexualitu manželstvom

Boh schvaľuje sexualitu a chráni ju manželstvom. Manželstvo nie je spoločenská zmluva, ale Božie nariadenie.

Jeden americký psychiater, ktorý o tejto oblasti napísal obsiahlu knihu a vôbec nie je kresťanom, hovorí: "O celej tej otázke nieto výstižnejšej vety ako je v Biblii: 'Boh stvoril človeka - stvoril ich ako muža a ženu.'" A pokračuje: "nie som kresťanom, ale ako psychiater tvrdím, že jedine správne je - manželstvo." Rozumejte dobre: verné manželstvo - nie siedme, ôsme, deviate alebo desiate "manželstvo" filmových hviezd z Hollywoodu! Je to tiež jedno zo šialenstiev nášho času a ukazuje celú našu bezmocnosť, že takéto "manželstvá" sú považované za ideálne. Boh stvoril manželstvo ako inštitúciu - manželstvo lásky a vernosti.

Konečne by som teraz chcel mať malú prednášku o manželstve: Vy, milé ženy, ešte nie ste dosť dobrými ženami, keď varíte svojim mužom dobré jedlá a prišívate odtrhnuté gombíky. Vy, muži: nestačí, keď dávate ženám peniaze na domácnosť a ďalej sa o ne vôbec nestaráte. Podľa vôle Božej má byť manželstvo vyslobodením z osamelosti! Vy, ktorí ste zosobášení, je vaše manželstvo také? Azda by bolo dobré sa porozprávať a povedať: "Kam sme sa to vlastne dostali? Naše manželstvo malo byť vyslobodením z osamelosti!" Na počiatku hovorí Boh: "Nie je dobré byť človeku samotnému; urobím mu pomoc." Rozumejte: vyslobodenie z osamelosti!

Na tomto mieste rád rozprávam jeden veľavravný príbeh: Keď som bol celkom malým chlapcom, mali sme ísť so sestrou k príbuzným do Stuttgartu na svadbu. Bola to prvá svadba, na ktorej som bol a všetko bolo veľmi zaujímavé. Do kostola sa šlo na kočiaroch a potom bola v hoteli veľká hostina. Na konci jedálneho lístka bolo napísané "zmrzlinová bomba". Sedeli sme so sestrou na konci stola a mali sme len jedinú túžbu, aby už konečne prišla tá zmrzlinová bomba. Nekonečne dlho

neprichádzala, pretože stále znovu a dlho rozprával nejaký ujo. Tieto príhovory boli pre nás strašne nudné. A predsa som si jeden z nich zapamätal. Jeden ujo, ktorý chcel byť veľmi vtipný, sa postavil a povedal: "Moji milí slávnostní hostia! Hovorí sa, že v nebi sú pripravené dve stoličky, ktoré sú určené manželom, ktorí ani sekundu neľutovali, že sa zobrali." A vzápätí pokračoval: "Ale tie stoličky sú dodnes prázdne." A v tom momente ho prerušil môj otec. Cez celú spoločnosť zavolať na moju matku, ktorá sedela na druhom konci stola: "Mami, tie stoličky dostaneme my!" Bol som malý a neporozumel som hlbokému zmyslu tých slov. Do môjho srdca však vstúpila radosť, pretože som cítil celé to zázračné teplo takého rodičovského domova. Je vaše manželstvo také? Tak to Boh myslel!

Keď som sa ženil, jeden starý kolega nám hovoril veľmi pekne na slová Písma: "Urobím mu pomoc, ktorá by bola 'okolo neho'." Povedal: "Nie panovníčku, ktorá by na d n í m vládla. Nie otrokyňu, ktorá by ležala p o d n í m pri jeho nohách. Tiež nie p r i ň o m ako vedľajšia vec. Ale pomoc, ktorá je v ôkol neho." Chcel by som teraz zaspievať veľkú oslavnú pieseň o manželstve; chcel by som, keby som mal na to čas.

Hlboko na mňa zapôsobilo, keď sa môj otec pozrel pri striebornej svadbe na svoju manželku a povedal: "Počas tých dvadsiatich piatich rokov mám ťa každým dňom radšej!" Myslel som vtedy na všetky manželstvá, v ktorých za dvadsaťpäť rokov postupne všetko ochladlo. Hrozná! Sú mnohí, ktorí by svojmu partnerovi mali povedať: "Ty, musíme začať ešte raz od začiatku!" Dá sa to! To sa dá!

Teraz to tretie. Mnohí mladí povedia: "Vôbec nemyslím na sobáš. Ako je to s nami? Môžeme robiť, čo chceme?" Tým chcem povedať:

c/ Boh chce čistú mladosť

Viem, znie to dnes smiešne. Myslíte si, že sa Boh riadi módou? Nie je to môj výrok. Hovorí to Božie Slovo.

Chcel by som to trochu podložiť. Pozrite, v Biblii je takáto veľkolepá myšlienka. Hovorí sa tam o jednom mládencovi Izákovi. Otec preň nechal jedného dňa vyhľadať manželku. Izák ide na pole a modlí sa, pretože je presvedčený, že mu Boh

privedie manželku. A už teraz je verný tejto žene, ktorú ešte ani nepozná. Vy, mladí mužovia, ktorí ešte vôbec nemyslíte na ženie, smiete byť presvedčení, že vám Boh v pravý čas dá to pravé dievča! A tomu dievčatu máte už teraz byť verní! Alebo naopak: Milé dievčatá, buďte verné tomu, koho ešte vôbec nepoznáte! Je to biblická myšlienka. Boh chce čistú mladost!

Raz mi jeden lekár - psychiater vysvetľoval: "Som presvedčený, že dievča je v podstate schopné skutočne milovať len raz. Jej srdce je skutočne prebudené len raz. Keď dievča malo sedem milých, je - tak to doslova vyjadril - pre manželstvo zhovädená. Vydá sa za siedmeho a myslí stále na toho prvého, ktorého mala rada." Odpovedal som: "Zaujímavé! Ako psychiater ste dospeli k tým istým pravdám ako hovorí Božie Slovo."

Musíme teda povedať úplne jasne: Predmanželský pohlavný styk, lesbická láska, homosexualita, cudzoložstvo, rozvod, to všetko sú hriechy, za ktoré sa musíte zodpovedať pred tvárou svätého Boha!

Mohol by som tu vlastne skončiť. Viem, akou veľkou pomocou bolo pre mňa ako mladého človeka, keď som pochopil, čo je Božia vôľa a že On rozhoduje o tom, čo je dobré a čo zlé. Bol by som ale smutný, keby som tu prestal a nepovedal ešte niečo dôležité.

4. Ako prekonať túto biedu

V Biblii je jeden nádherný, otriasajúci príbeh: **Ježiš, Syn živého Boha, je uprostred ľudí.** Zrazu nastáva hrozný rozruch. Uvoľňujú miesto. Zmes ľudí - kňazi a zberba - privádzajú peknú mladú ženu. Vidím ju zreteľne pred sebou v natrhnutých šatách. Vlečú ju pred Ježiša a hovoria: "Pane Ježišu! Túto ženu sme pristihli pri cudzoložstve s cudzím mužom. Boží zákon hovorí, že cudzoložník má byť odsúdený na smrť. Stále si taký milosrdný, Pane Ježišu, ale proti Božej vôli nebudeš určite nič namietat. Chceli by sme teraz počuť z tvojich úst, že táto žena musí byť ukameňovaná!" Ježiš sa na tú mladú ženu pozrie a odpovie:

“Áno, Boh to berie veľmi, veľmi vážne; a podľa Božej vôle má byť odsúdená na smrť.” Na tvárach už vidieť škodoradosť. Niektorí už dvíhajú kamene, aby cudzoložnicu ubili kameňmi. Ježiš ale ešte pokračuje: “Ešte moment! Ten z vás, kto je celkom a úplne bez hriechu - v myšlienkach, slovách a skutkoch - ten nech hodí prvý kameň!” Potom sa Ježiš zohne a píše niečo do piesku. Rád by som vedel, čo písal, ale to už nie je v Biblii. Po dlhšom čase sa narovná - a hľa, celé priestranstvo je prázdne, iba tá žena tu ešte stojí. V Biblii je napísané: “Odišli obviňovaní svojím svedomím.”

Dovoľte mi opýtať sa vás všetkých: “Smel by do tej ženy ako prvý hodiť kameň niekto z vás - lebo je v tejto oblasti celkom čistý - v myšlienkach, slovách a skutkoch? Mohol by si hodiť prvý kameň?” Nikto, však? Teda sme tu zhromaždením hriešnikov, áno, to skutočne sme.

Vidíte: Títo ľudia urobili jednu veľkú chybu. “Odišli obviňovaní svojím svedomím.” Mali by to urobiť opačne. Mali by povedať: “Pane Ježišu! Musíme sa postaviť vedľa tej ženy. Ty si ju nezatratil, pomôž aj nám!” V sexuálnej biede dnešného sveta nepoznám inú pomoc ako Ježiša. A keď to tak hovorím, hovorím to ako ten, ktorý žil z Ježišovej pomoci. Nehovorím teórie, keď hovorím o Ježišovi. On bol životom môjmu životu a je ním až do tejto chvíle. Ani sám farár nie je neutrálny, tiež je mužom. Potrebuje Spasiteľa tak isto ako vy. Zakúsil som obe stránky Ježišovej záchrany, a to, že:

a/ Ježiš odpúšťa vinu

Ani farár, ani kňaz, ani anjel nemôže odpustiť vaše hriechy. Neodpustiteľnou vinou je prvá nečistá myšlienka a každý pád. A tak sa so svojimi vinami blížite k večnosti, na Boží súd - ak nenájdete predtým Ježiša a nevyznáte Mu hriechy, aby vám odpustil. Ježiš je jediný, ktorý môže odpustiť naše hriechy.

Postavte sa v duchu pred Ježišov kríž a povedzte: “Predkladám Ti teraz všetky svoje hriechy mladosti. Priznávam sa Ti ku všetkým svojim nečistým pomerom. Nechcem nič zamlčať.” Vzhliadnite potom k Jeho krížu a hovorte: “Tvojou som krvou drahého kúpený, Ty si spásou mojou, ty len sám. Niet

spravodlivosti, niet vo mne neviný. V Tebe mám svoj liek jediný!" Počujete? "Krv Ježiša Krista, Božieho Syna, očisťuje nás od každého hriechu." Aké to oslobodzujúce slovo!

Ako sedemnásťročný vojak bol som dosť vyobracaný v mlyne špiny. Zrazu som sa prebudil a pri pohľade na cestu plnú špiny som sa pýtal: "Kto zoberie zo mňa moju premárnenú mladosť?" A tu som porozumel: "Ježiš zlikviduje moju minulosť. Ježiš odpustí moje viny!" Obrátil som sa k Nemu. A teraz už viac bez Neho nechcem žiť.

Raz som o tom rozprával na veľkom zhromaždení v Düsseldorfe - že Ježiš odpustením vín likviduje minulosť. Keď už po skončení zhromaždenia všetci odchádzali, zrazu vidím, ako sa cez odchádzajúci dav ku mne prediera jeden vysoký elegantný pán. Konečne stojí úplne vzrušený predomnou a pýta sa: "Je to pravda, čo ste povedali, že existuje odpustenie previnení?" "Áno," odpovedám, "vdaka Bohu! Z toho žijem!" Tu odpovie: "Som psychiater. Pozrite, ku mne prichádza mnoho ľudí s duševnými chorobami. Majú komplexy. Ale oni nevedia, čím trpia. Väčšinou sú to staré viny, na ktoré sa už ani nevedia alebo nechcú presne rozpačovať. Musím s nimi dlho spolupracovať, aby som tieto staré príhody dostal z ich podvedomia do vedomia. Ďalej som však už bezmocný. Môžem priviesť starú vinu na denné svetlo - klamstvo, zradu, nezdržanlivosť. Ale často som si v pochybnostiach myslel: 'Keby som tak mohol tú vinu aj úplne odstrániť.' A preto sa vás pýtam, pán farár Busch, naozaj existuje niekto, kto môže odstrániť viny? Je to pravda, alebo nie?" Na to som zase šťastne potvrdil: "Vďaka Bohu! Áno!" Pritom mi došlo, akú máme v Novej zmluve neslýchanú a veľkolepú zvesť: Ježiš odpúšťa viny!

A ďalej:

b/ Ježiš rozvázuje putá

Raz som povedal veľmi peknej mladej sekretárke: "Slečna, kráčate do pekla! Váš pomer k šéfovi je hrozný. Nerobte predsa nešťastným toho muža a jeho rodinu!" Tu s bolesťou v tvári odpovedala: "Neviem sa z toho dostať! Mám ho totiž rada!" "Áno", odvetil som, "ale ten muž má predsa ženu a deti! Ste krutá!" Opäť povedala: "Neviem sa z toho dostať!" Pritom som

cítil, ako sama pocituje utrpenie toho pomeru, ktorého putá však nevie roztrhať. Bol som šťastný, že som jej mohol povedať: "Pozrite, my naozaj nemôžeme roztrhať retaze hriechu, ale v Biblii stojí: 'Keď vás Syn Boží vyslobodí, budete skutočne slobodní.' Volajte na Ježiša! On vie roztrhať aj také temné zväzky!"

Veľmi rád spievam verš piesne: "Ježiš prichádza, putá už pukajú, povrazy smrti v dvoje sa trhajú." - a ako farár vo veľkomeste som neraz zažil, ako sa putá smrti trhali! - "Náš záchranca prichádza. On, Boží Syn nás skutočne vyslobodí. Vynáša k sláve z hriechu a hanby: Ježiš prichádza, putá už pukajú!"

Na tomto mieste našej sexuálnej biedy a závislosti je jasné, že mladí aj starí potrebujú Spasiteľa, Vykupiteľa. Môžeme si vyskúšať, že Ježiš dáva nádherné a úplne reálne vykúpenie! Potrebujete Spasiteľa, inak bude vaša existencia veľmi biedna!

5. Svet túži po "agape"

Musím ešte niečo dodať. Mnoho dievčat hovorí: "**Áno, už máme štyridsať a ešte sme sa nevydali.** Ako je to teda s nami?"

Pozrite: Som stopercentný pacifista, pokojne sa k tomu priznávam, a stal som sa ním vlastne oslovený biedou takýchto dievčat. V druhej svetovej vojne padlo päť miliónov mladých mužov. Znamená to, že piatim miliónom dievčat bolo odopreté najvyššie pranie ich života, aby urobili šťastným jedného muža; že päť miliónov dievčat musí ísť cestou života osamelých. Potrebujem ešte viac dôvodov proti vojne? Mali by ste si niekedy ujasniť, čo znamená pre náš národ táto mlčiaca bieda piatich miliónov dievčat! Tí muži, ktorých chceli obšastať, ležia na bojových poliach. Chcel by som takým dievčatám povedať: "Preboha, nekradnite teraz hriechnym spôsobom to, čoho sa vám nedostalo! Nevkrádajte sa do cudzích manželstiev! Je to prúd nebezpečenstva a pokušenia, ktorý vnikol do nášho národa." "Áno, ale čo s nami?", pýtajú sa. Tu odpovedám:

“Keď už ste tak vedené, povedzte na to svoje ‘Áno’. Nemusíte byť bezpodmienečne chudery, aj keď ste sa nevydali!”

Biblia rozpráva o nevydatej žene menom Tabita. Bývala v meste Joppe, dnešnom Jaffe. Pri jej smrti bol práve nablízku apoštol Peter. Zavolali ho. Petrovi sa až dych zastavil, keď vstúpil do izby, v ktorej zomrela. Myslel si: “Určite tá stará panna leží na svojom smrteľnom lôžku celkom opustená!” A tu, hľa, plná izba! Je tu vdova, ktorá hovorí: “Túto sukňu mi ušila Tabita!” Jeden slepec dosvedča: “Bol som taký opustený. A každé nedeľné popoludnie od tretej do štvrtej Tabita prichádzala a hodinu mi predčítala. Bola to svetlá hodinka môjho života!” Sedeli tu malé deti - viete, také, čo im ešte z nosa tečie - a zvestovali: “Sme deti s kľúčikmi na krku. Nikto sa o nás nestaral. A potom prišla Tabita a ujala sa nás!” Zrazu si Peter uvedomil: “Tabita mala omnoho bohatší život ako mnohé vydaté ženy, ktoré zatrpkli pri nudnom partnerovi!”

My máme pre lásku len jedno slovo. V gréčtine sú ale pre lásku dve slová. A Nová zmluva je napísaná grécky. Láska, o ktorej sme hovorili najprv, je v gréčtine “eros”. Z toho je aj slovo “erotika”. Druhé slovo pre lásku je “agape”. To je tá Božia láska, ktorú môžem dávať ďalej.

Vy mladé dievčatá, ktoré ste sa nevydali, povedzte svojej ceste “Áno” - a naplňte svoj život s “agape”! Svet túži po takej láske.

Môžem to zopakovať ešte raz? Boh určuje, čo je dobré a čo je zlé! Boh hovorí: **Čistá mladosť, verné manželstvo**. A keď nás nevedie do manželstva, potom ide o prijatie tejto cesty.

6. Láska, na ktorú nemáme právo

Nakoniec by som ešte raz chcel hovoriť o Ježišovi. Téma znie “Naše právona lásku!” **Na jednu lásku ale právom nemáme, tú dostávame zdarma**. Je to láska Ježiša Krista. Sme hriešnici. Potrebujeme Spasiteľa. Chcel by som vám povedať svoje osobné svedectvo.

V Tretej ríši som zase raz sedel vo väzení - pre svoju vieru. Navštívil ma väzenský farár a povedal: "Vaše vyhlíadky sú strašne čierne." Potom odišiel. A ja som zostal opäť sám vo svojej cele. Bola veľmi úzka. Celkom hore bola malá škáročka svetla. Bola zima a mrzlo. Ach, celá atmosféra, do ktorej som sa dostal, bola taká bezútešne chladná. Bolo mi smutno za ženou, za deťmi, za službou, za mojimi mládenkami, veď som bol ich farárom. A tak som tu sedel - bez nádeje, že sa niekedy odtiaľ dostanem. Keď nastal večer, prepadlo ma bezhraničné zúfalstvo. Nevieť či vás niekedy vo vašom živote prepadlo skutočné zúfalstvo. Bola to však chvíľa - nemôžem o tom svedčiť inak - **keď do mojej cely vstúpil Pán Ježiš!**

On žije! Môže chodiť cez zatvorené dvere. Urobil to a pred oči mi postavil svoju smrť na kríži, kde pre mňa hrišneho zomrel. A moje uši počuli Jeho slovo: "Ja som ten dobrý pastier. Dobrý pastier k ladie svoju dušu za ovce." V tej chvíli prešiel z Ježišových rúk na mňa taký prúd Božej lásky, že som to skoro neunesol, bolo toho na moje srdce skoro priveľa. A pochopil som: To je tá láska, ktorú si nezasluhujeme, na ktorú nemáme právo, ktorá nám bola darovaná.

Táto Ježišova láska je otvorená aj pre vás! Prečo nechávaš tento prúd pretekať pomimo? Chce preniknúť až doprostred tvojho srdca!

Je možné rozprávať sa s *Bohom*?

Vo Švábsku sa rozpráva jeden milý príbeh: Do jednej švábskej dediny prišli povrazolezci, ktorí večer chceli vystupovať. Mali už postavenú konštrukciu, uprostred s dlhým povrazom. Okolo ide jedna matka s dieťaťom, ktoré sa jej pýta:

"Mamička, to na tom povraze môže volakto aj chodiť?"
 A matka na to odpovedá: **"Kto to vie, ten môže, ale ja to neviem!"** Kto to vie, ten môže.

To je prvé, čo vám musím k našej téme povedať.

1. Kto to vie, ten môže

Áno, je to možné, - ved Boh je tu prítomný! -, tomu, kto to vie! Ale mnohí z vás musia tiež povedať: "Ale ja to neviem!" Prirodzene, je možné sa s Bohom rozprávať! Keď sa viete rozprávať s pánom Majerom, prečo by ste to nevedeli so živým Bohom? On je tu! Ale predsa - viete sa s Bohom rozprávať?

Ešte ako dieťa som sa naučil túto pieseň: "Tam ďaleko v nebi, kde žijú anjeli, tam Boh hľadí..." A tak som si myslel: "Tak potom nemá význam sa modliť, lebo tak hlasno kričať neviem, aby ma Boh tak ďaleko v nebi počul!" A Rusi sa posmieávajú: "Vyslali sme do vesmíru Sputnik. Keby tam volajaký boh bol, tak by sme sa museli s ním stretnúť." Pozrite, mnohí tomu nerozumejú a pýtajú sa: "Kde je Boh? Ďaleko v nebi? Tam hore? Ako vysoko? Sto kilometrov, tisíc kilometrov?" Chcel by som vám to ihneď celkom jasne vysvetliť: "V dialke nebies", o tom Biblia nehovorí, ale Biblia hovorí o niečom celkom inom. Hovorí o živom Bohu: "Naozaj nie je ďaleko od nikoho z nás." Na inom mieste to vyjadruje takto: "Zo všetkých strán ma obklopuješ." Tomu porozumieme len vtedy, keď pochopíme, že našimi schopnosťami dokážeme vnímať iba trojrozmerný svet. Svet je však väčší. Boh sa nachádza v inom rozmere, ale tesne blízko nás. Keď ste hrešili, stál vedľa vás - a mlčal. Sú ľudia, ktorí sa dožili 40 alebo 50 rokov svojho života - to značí 40 alebo 50 rokov pred Jeho tvárou hrešili - a On mlčal.

Prirodzene, že je možné sa s Bohom rozprávať! Ale je to tak ako u toho povrazolezca; ten, čo to vie, tomu to aj možné je. Väčšina ľudí dnes však musí povedať: "Ja to neviem." Prosím vás, buďte raz celkom úprimní! Neviete sa modliť! Mohol by, kto to vie. Neviete to však!

To je ten hrozný príznak našej doby, že ste stratili

schopnosť sa modliť a veriť. Slávny spisovateľ Franz Werfel napísal román: "Spreneverené nebo". V ňom napísal jednu vetu, ktorá ma sprevádza celým životom - vždy, keď mám jednať s ľuďmi. Táto veta znie takto: "Znakom modernej doby je, že sa človek metafyzicky otupuje." "Metafyzickými" nazývame tie večné veci, ktorí síce skutočne jestvujú, ale v inom, nie trojrozmernom svete. "Metafyzické otupenie" znamená, že človek je tak dlho ohlupovaný rádiom, televíziou, prázdnyimi rečami, propagandou, ideológiou, politikou, susedmi, terorom v továrňach, až stratí schopnosť rátať s tým, že je tu Boh a že sa s Ním možno aj rozprávať. Dá sa rozprávať s Bohom? Dalo by sa, ak by človek nebol ohlúpnutý 100 ročnými dejinami duchov.

Jeden 16-ročný chlapec mi rozprával o otrasnom zážitku, ktorý prežil, keď narukoval na vojnu. Jeho útvár zažil bombardovanie. Keď ako prvý vyšiel z úkrytu, našiel človeka, ktorého dotrhali črepiny granátu. Chcel mu pomôcť. Ten mu však povedal: "Musím zomrieť. Už mi nemusíš pomáhať. Potrebujem len niekoho, kto by sa so mnou pomodlil. Syn môj, pomodli sa so mnou!" Chlapec odpovedal: "Ja patríam k Hitlerjugendu a tam nás učili preklínať a nie sa modliť."

Potom ten chlapec utekal za veliteľom a prosil ho: "Pán veliteľ, prídte!" Veliteľ si kľakol vedľa toho roztrhaného muža, ktorému už vyliezali črevá: "Čo chceš, priateľu?" spýtal sa. "Pán veliteľ, musím zomrieť, pomodlite sa so mnou!" "Nebesá! Modliť sa neviem!" A potom veliteľ privolať nadporučíka. Nakoniec tam stoja tí skúsení velitelia, ktorí sú hrdí na to, akí sú chlapi, ktorí dokážu vyrozprávať každý dvojzmyselný vtip, vedia dobre nadávať, ale ani jeden z nich sa nevie pomodliť. Nedokážu vykokať ani jednoduchý Otčenáš. Chlapec mi povedal: "Stál som tam a povedal som si: "Keď sa z tejto špinavej vojny dostanem, prvé, čo urobím bude, že pôjdem niekam, kde sa môžem naučiť modliť. Nechcem tak biedne zdochnúť ako tento chlap!"

Vidíte, to je situácia našej doby. Či som u generálneho riaditeľa alebo u robotníka: Jeden je príliš múdry, aby sa modlil a druhý je pod tlakom voľnomyšlienkarstva. Už to nevieme.

A to je vlastne tá povážlivá katastrofa, čo múdry Franz Werfel nazýva "metafyzickým otupením." Preto tá hrozná bezmocnosť voči každému úderu. Sedel som v Essene v protiletckých krytoch s ľuďmi, ktorí mali veľkú hubu a nadnesene hovorili o konečnom víťazstve, o úžasnom vodcovi a o Veľkonemeckej ríši, ale keď už potom padali bomby, vtedy nariekali. A my, kresťania, sme sa modlili a spievali im piesne o Ježišovi, aby to mohli vydržať. Oni sami sa už nevedeli ani modliť. Ó, áno, keď sa už človek nevie modliť, je to katastrofa.

Nedávno stál pri mne jeden vzdelaný muž, ktorý mi s úsmevom vysvetľoval: "Pán farár, modlitba predsa nič nevyrieši." Osopil som sa naňho a povedal: "Netárajte také hlúposti!" "Ako to?" spytuje sa prekvapene. A ja mu odpovedám: "Pripadáte mi, ako keď človek s amputovanými nohami vyhlasuje: 'Lyžovanie predsa nemá význam!'. On to ale vôbec nevie!"

O lyžovaní možno diskutovať, ale nie s ľuďmi, ktorí majú amputované nohy, však? Ale takí sme aj my. Nevieme sa modliť, ale vyhlasujeme: "Modlenie nemá význam!" Z mojich slov počujete, že som v tomto bode stratil rešpekt pred nemeckým mužským svetom. To má svoje príčiny, verte mi! Čím sme úbohejší, tým veľkolepejšie heslá dokážeme vykrikovať. Kiežby som vás mohol doviest k tomu, aby ste sa dnes večer stíšili a povedali: "Boh vie, že to minimum, čo by kresťan mal vedieť, je modliť sa! A ja to neviem!"

Nad otupením nášho biedneho ľudu ma netrápi len hnev, ale chytá sa ma aj veľká bolesť. Viete, je mi smutno, keď myslím na to, s akou samozrejmosťou sa cirkev ešte stále tvári tak, ako keby sa všetci ľudia vedeli modliť. Je to u vás tiež tak? Na Vianoce prídu do kostola aj takí ľudia, ktorí inak nikdy do kostola nechodia. Na takýchto vianočných službách Božích je všetko preplnené. A keď farár vyzve prítomných - a to sa ma dotkne - : "Pomodlíme sa!" potom všetci skladajú ruky a skláňajú svoje hlavy. Vtedy by som najradšej skríkol: "Netvárate sa tak! Veď ani 10 % z vás sa nevie modliť! Veď to sa len pretvarujete!" Nemám pravdu? Pri sobášoch: "Pomodlíme sa!" Na pohreboch: "Pomodlíme sa!" Vtedy tam stoja

s klobúkmi v ruke, a myslia si, že keď sa do nich pozerajú, že to sa už pomodlili. A potom sa ide piť!

Keď som bol vojakom - už pred rokom 1915 - dostali sme rozkaz ísť do kostola. Pred odchodom z kasárne nám rotmajster vydal pokyny: "Celkom potichu vojdete medzi lavice. A keď už tam ste, zostanete stáť, odložíte prilbu, napočítate pomaly do 12 a potom si sadnete!" A ľudia videli vojakov a mysleli si: "Ako pobožne sa tí modlia!" Pritom oni len pomaly počítajú do 12 a potom si sadnú! Myslím si, že pri sobášoch a pohreboch, keď sa hovorí "Pomodlíme sa!", ľudia nepočítajú ani do 12. Preto je mi to veľmi ľúto, keď si pomyslím, že voľakedy sa mohlo povedať: "Pomodlíme sa!" - a ľudia sa vedeli modliť a nepredstierali modlenie.

Veľký bádateľ afrického vnútrozemia Dávid Livingstone, jeden z najväčších osobností, aké poznal svet, smelý, učený a múdry, odišiel do večnosti - svetský človek by povedal: zomrel - takýmto spôsobom: Putoval v africkom vnútrozemí len so svojimi domorodými nosičmi. Jedného rána nosiči zbalili batožinu a zložili stany. Len Livingstonov stan ešte stojí. Nerušia ho, pretože vedia: Ráno sa modlieva. Hovorí so svojím nebeským "Tuan" - svojím Bohom. Ale tentokrát to trvalo nejako dlho. Konečne sa vedúci skupiny nosičov pozrel cez škáru do stanu a vidí: Ešte kľačí. Počkali až do poludnia. Potom sa konečne odvážili otvoriť stan. Tu on ešte stále kľačal, ale jeho srdce už nebilo.

Tento veľký muž a významný človek zomrel na kolenách pri modlitbe, tak odišiel domov k svojmu Pánovi. A nemecký mešťan hovorí: "Modliť sa nemá zmysel!" Nehanbíme sa?! Namiesto toho, aby sme povedali - s plačom - : "Ja to už neviem!" Tento muž to vedel. Zomrel na kolenách. My umierame v nemocniciach s injekciami. Ináč by sme umieranie nevedeli vydržať, keby nás lekári neomámili. Tento muž nepotreboval žiadne injekcie. Hovoril s Bohom. A v rozhovore s Ním odišiel do večnosti.

Ako je to s modlením v našich domácnostiach? V mojom rodičovskom dome - bolo nás osem súrodencov - to bývalo takto: Ráno pred raňajkami smesa všetci zhromaždili. Zaspievali

sme si jednu pieseň: "Ranný svit večnosti ...", alebo "Chváľte Pána ..." Potom sme si prečítali jeden úsek z Biblie. Nakoniec sa môj otec pomodlil. To že sa doma modlilo, ma sprevádzalo i v čase, keď som sa stal bezbožným. A keď som sa stal odpadlíkom a keď som ako mladý dôstojník skĺzol na zlé chodníčky, modlitba mojich rodičov bola ako povraz, ktorý ma strhol späť. Máte ešte rannú pobožnosť? Vy, muži, Boh si raz vyžiada od vás duše vašich detí a žien, keď ste nezastávali riadne úlohu hlavy rodiny. Ako sa u vás začína deň? Zaspievate si nejakú pieseň? Prečíta sa niečo z Biblie? Neviete sa modliť? Čo sa stane, keď vaše malé deti povedia: "Tatko, pomodli sa niekedy s nami!"

Zažil som raz, že ma jeden vzácny pán z Essenu poprosil: "Navštívte ma niekedy!" A tak tam sedel so svojou manželkou a oznamoval mi: "U nás sa stalo niečo zvláštneho. Môj 16-ročný syn prišiel z vášho mládežníckeho krúžku a spýtal sa: 'Prečo sa u nás nemodlíme?' Keď som mu vysvetlil: 'Ach, to sú všetko len také formulky. To predsa nemá nijaký význam!', syn sa ďalej spytoval: 'Otecko, čo si myslíš o Duchu Svätom?' Na to som mu odpovedal: 'Tak o ňom si už vôbec nič nemyslím!' Na to syn konštatoval: 'To je práve to nešťastie našej rodiny. Potrebujeme otca, ktorý sa vie modliť o Ducha Svätého!'" To mi rozprával tento muž. A potom som sa ho spýtal: "Počujte! Mám vášho syna pokarhať, že bol trochu drzý k svojmu otcovi?" Ale ten pán odpovedal: "Nie, nie! Myslím to tak: Ak má chlapec pravdu, potom je to so mnou zlé!" Na to som mu mohol len povedať: "Je to s vami zlé. Chlapec má pravdu." "Áno", povedal, "tiež sa toho obávam. Čo mám robiť?"

Chápete: Ten muž si zrazu uvedomil: "Ako otec rodiny som zanedbal svoju najdôležitejšiu povinnosť!" Nestačí svojim deťom kupovať iba ošaterie a stravu. Vy, otcovia, máte väčšiu zodpovednosť! Viete sa modliť?

Viete, keď uvažujem o ľuďoch dnešných dní, prichádza mi na myseľ tento príklad: Medzi námorníkmi koluje povest', že nadsiedmimi oceánmi straší jedna loď, ktorá je celkom opustená, a predsa sa nepotopí. A potom by sa mohlo stať, že voľajaký parník sa plaví po mori a zrazu zbadá túto loď. Nadviaže s ňou spojenie, - ale loď sa neozýva! My sme tiež ako takéto strašidelné

lode. Boh nám vysielal signály na spojenie. "Chvíľu s láskou, potom s žiaľom prichádzaš ty ku mne, Bože, aby si aj moje srdce pre seba si pripravil." Boh nadväzuje s nami spojenie prostredníctvom udalostí a zážitkov - a predovšetkým prostredníctvom slova Božieho. Ale my nevieme odpovedať! Sme strašidelné lode!

Keď som o týchto veciach hovoril, zažil som, že sa potom jedno malé dieťa pýtal svojej matky: "Prečo ten ujon na kazateľnici tak nadáva?" Dúfam, že to chápete: Nenadávam, ale niekedy mi až srdce puká od žiaľu, kam až dovedli náš úbohý národ - inteligenciu a robotníkov, mužov a ženy, starých a mladých - že už jednoducho nedokážu vzývať Boha, ktorý stojí vedľa nich.

Mnohí ľudia sú "veriaci" alebo "nábožní" - len sa nevedia modliť. Keď navštevujem domácnosti, stále sa stretávam s ľuďmi, ktorí hovoria: "Sme veľmi nábožní, pán farár. Moju matku poznal aj pán pastor Schulze. Poznali ste ho? Nie? Moja matka ho poznala veľmi dobre!" Na to som odpovedal: "Spolu ajs vaším farárom Schulzom sa dostanete do pekla, ak nepoznáte Ježiša. Otázkou je, či viete vzývať meno Ježišovo, či sa viete modliť!" Prosím, pýtajte sa sami seba: "Viem sa modliť? Modlím sa?" - a dajte si sami odpoveď.

Možno si poviete: "Prestaň, farár Busch! Radšej nám povedz, ako sa naučím modliť?" A k tomu sa teraz musím dostať.

2. Ako sa naučím modliť?

a/ Prvý výkrik

No, ako sa učíme hovoriť? Viete si spomenúť, ako ste sa učili hovoriť? Nie, už si nespomínate! Ani ja! Ale ak sa chcete naučiť modliť, musíte sa najprv naučiť tú prvú hlásku ozajstného života z Boha. Chcem vám povedať, ako znie.

Pán Ježiš raz rozprával príbeh: Dvaja muži išli do kostola. Jeden z nich bol jemný muž a mal vysoké postavenie. Hneď išiel dopredu a začal: "Milý Bože, ďakujem ti, že som taký jemný chlapík!" Tu si už Boh zapchal uši. Ten muž už mohol hovoriť, koľko len chcel, Boh už vôbec nenačúval. Aj také niečo sa stáva.

Druhý bol dosť biedny typ. Povedali by sme: "Lahký kriminálnik." Obchodoval načierno, pašoval, alebo robil niečo podobné. Biblia o ňom hovorí ako o "publikánovi". Keď vchádzal do kostola, premohol ho strach zo sviatočného prostredia, preto ostáva stáť pri vchode a myslí si: "Sem vôbec nepatrím! Do krčmy, kde je živo, tam skôr, ale sem nie!" Už chcel odísť, keď mu napadlo, prečo sem vlastne prišiel. Nekonečnesa mu cnelo po Bohu. My všetci predsa tak nekonečne túžime po Bohu. Vrátiť sa domov k nášmu Otcovi! A preto sa tento muž nemôže vrátiť. Ale do kostola tiež nemôže. Uvedomuje si, ako vyzerá jeho život - a tak len zloží ruky a hovorí len jednu vetu: "Bože, buď milostivý ku mne hriešnemu!" V Biblii sa hovorí: "Vtedy sa rozozvučali nebeské chóry." Jeden človek znovu ožil.

Prvý výkrik znovuzrodeného života znie: "Zhrešil som!"

Rád to znázorňujem nasledovne: Keď sa narodil môj prvý syn, prežíval som pôrod, ktorý bol veľmi ťažký, so svojou manželkou. Myslel som na Ježišove slová: "Žena, keď rodí, má zármutok." Myslel som si, že moja milovaná žena, ktorej hlavu som držal, toskoro ani nevydrží. Zrazu počujem hlások, vrešťavý hlások. Dieťa je tu! Nový život! Nebol to nejaký krásny spev, toto vrešťanie! Ale ja som reval, ako zámocký pes, keď som to počul. Viete to pochopiť? Toto mnou otriaslo - prvý výkrik nového života!

Vidíte: Prvý výkrik života z Boha je ten, keď človek konečne príde do svetla pravdy a povie: "Zhrešil som! Bože, zmiluj sa nado mnou, hriešnikom!" Všetko vaše modlenie bude nanič, ak na začiatku nestojí tento prvý výkrik života. Ešte som nevidel dieťa, ktoré by začalo veľkými rečami, ale na začiatku prichádza prvý výkrik života. Inej cesty ani do Božieho kráľovstva niet!

Prvý výkrik života! Bolo už niečo také vo vašom živote? Nie? Potom sa, preboha, stíšte! Nie som propagandistom cirkvi, moji priatelia, ale bol by som rád, keby sa niekoľkí z vás nedostali do pekla! Nedá sa to inak, ako tak, že vydáte prvý výkrik nového života z Boha: "Zhrešil som! Bože, buď milostivý mne hriešnemu."

Keď sa márnokratný syn vrátil od svíň domov, prvé, čo povedal, bolo: "Otče, zhrešil som proti nebu i pred tebou." V tom okamihu, keď to vypoviete, stojíte pred vami Syn Boží, Ježiš a zvestuje vám: "Môj milý, moja milá, zomrel som pre tvoje hriechy! Ja som zaplatil za teba!"

b/ Len deti Božie sa vedia správne modliť

Nedávno som stretol jedného známeho, ktorý má tri roztomilé malé deti, jedného chlapca a dve dievčatá. Keď mi tak kráčali naproti, počul som, ako deti svojmu otcovi rozprávali: ako kniha a všetci naraz. A ich otec sa snažil, aby všetkým odpovedal. Došiel som k nim a povedal: "Dobrý deň, pán XY! Dobrý deň, detičky!" Ako to býva zvykom! A pozrime sa: Deti okamžite zatíchli. Pred cudzím hneď stíchli. To znamená: Deti vedia vlastne riadne hovoriť len so svojím otcom alebo matkou. Keď príde cudzí človek, sú v pomykove.

Tak aj my sa dokážeme správne modliť, až keď sa staneme deťmi Božími! Modliť sa nevieme preto, lebo nie sme deťmi Božími.

Áno, sme "veriaci", sme konfirmovaní; dostali sme kresťanskú výchovu, chodíme na Vianoce do kostola; zdravíme sa farárovi "Dobrý deň" a neboxujeme ho medzi rebrá, takí sme zdvorilí. Jeden prebudenecký kazateľ raz povedal: "Vy ste ako pokrstené zajace!" Na to sa ho spýtali: "Čo to má byť?" A on odpovedal: "Keby si chytil zajaca a pokrstil ho, hneď by zase utiekol do poľa. Tak to robíte aj vy. Sotva vás pokrstili, už sa zase hneď vraciate do sveta!" Milí priatelia, tak sa modliť nedá. Len deti Božie sa vedia riadne modliť! A preto len deti Božie sa vedia riadne tešiť zo života.

Pozrite: Musíte sa stať deťmi Božími. Od prírody nimi nie ste. Možno máte kresťanský náter, ale nie ste deťmi Božími. Dieťaťom sa človek stáva - narodením, dieťaťom Božím - znovuzrozením. Musíte sa stať dieťaťom Božím - potom sa budete vedieť modliť! Áno, deti Božie už nemôžu žiť bez modlenia! Pre deti Božie je modlenie ako dýchanie. Moji chlapci sa často natahujú, keď na seba vykrikujú: "Nezabudni dýchať!" Vy zabúdate na dýchanie duše! Pre deti Božie je modlenie dýchaním. Musíte sa preto stať dieťaťom Božím!

V krátkosti vám rozpoviem, ako sa niekto môže stať Božím dieťaťom: Len prostredníctvom Ježiša! On povedal: "Ja som dvere. Ten, kto vchádza cezo mňa, bude zachránený." Ježiš prichádza k nám cez hmly sveta, so stopami po klincoch na rukách a nohách. Nezaujímali ste sa o Neho, pokladali ste za hlúposť zaoberať sa Ježišom. On k vám však predsa príde. Môže sa stať, že Ho spoznáte: "Ty muž z inej dimenzie, Ty Syn živého Boha, Ty si predsa mojím vykupiteľom!" Prvým krokom, ako sa stať dieťaťom Božím, je: spoznať Ježiša. A druhým krokom je: mať v tohoto Ježiša veľkú dôveru: On môže napraviť môj vnútorný život, môj nepokoj, moju tajnú vinu, moje hriechy mladosti! V Starej zmluve jeden muž Boží hovorí: "Ty vedieš záležitosti mojej duše." Zrazu pocítujeme dôveru k Ježišovi. Dôverujeme Mu zrazu tak, že sa odvážime zanechať náš doterajší spôsob života a odovzdať celý svoj život do Jeho rúk. Nazývame to obrátením. To bol okamih v mojom živote, keď som ako 18-ročný zanechal svoj bezbožný život a zasvätil ho Ježišovi. Nikto mi pri tom nepomáhal. Ani ja vám nemôžem pomáhať. Musíte si to s Ním vybaviť sami. Ale riskujte to a povedzte Mu: "Pane Ježišu, prijmi ma k sebe, celý svoj život chcem zasvätiť Tebe!" V tomto momente, keď to urobíte, stanete sa dieťaťom Božím. Prichádzajú ku mne ľudia a hovoria, že aj iným spôsobom možno dosiahnuť spasenie. Skúste to! Ja však hovorím: Je len jedna brána do kráľovstva Božieho! Touto bránou je Ježiš! Ježiš, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych!

Vidíte: Keď ste sa stali dieťaťom Božím - ach, hľadajte Ježiša, prosím, On vás hľadá už tak dlho! - potom sa budete vedieť aj modliť, potom sa skončí bieda vášho života, potom Mu môžete povedať všetko, čo máte na srdci - ako dieťa svojmu otcovi.

Som už teraz starým farárom a zoznámil som sa s mnohými ľuďmi. Dnes som presvedčený, že každý človek - každý! - má svoje temné tajomstvá. Tie nosíme všade so sebou. Ale keď sa stanem dieťaťom Božím, potom môžem svoje srdce otvoriť pred Ježišom. Môžem mu rozpovedať svoje temné tajomstvá, svoje záležitosti, s ktorými sa nedokážem vysporiadať, svoje temné závislosti. Môžem mu povedať to, čo by som

svoje temné závislosti. Môžem mu povedať to, čo by som nezveril nikomu inému.

Na konci spoločného výletu so skupinou mojich chlapcov rozprávali niekoľkí príbehy zo svojho života. Jeden 18-ročný mladík rozprával: "Bol som nábožný, ale skoro som to všetko hodil cez palubu. Jedného dňa, keď som išiel na biblickú hodinu, som povedal: 'Pane Ježišu, keď sa mi dnes večer osobne neprihovoriš aspoň jedným slovom, tak to všetko nechám. Nedokážem sa vysporiadať so sebou a so svojím životom vo veľkomeste, ak nebudem mať v určitých veciach jasno.'" A potom pokračoval: "Keď som z biblickej hodiny išiel domov, bolo všetko jasné! On vypočul moju modlitbu a prehovoril ku mne osobne!" Dojalo ma to, keď to ten mládenec rozprával, ako z nevery a zúfalstva volal na Ježiša - a dostal odpoveď. Akú odpoveď však dostaneme, ak budeme volať ako deti Božie!

Moja matka žila v Hülbene pri Urachu v Švábskych Alpách. Cez vojnu mi raz napísala: "Dnes v noci som sa zobudila o tretej hodine. Myslela som na svoje deti v poli a na vnúčatá a na vás v bombardovanej oblasti a na Alžbetu v Kanade, od ktorej nemám žiadne správy. Zmocnili sa ma také starosti, ako keby ma hrdúsil ozbrojenec so železnými rukavicami. Nevydržala som to. Potom som sa modlila: 'Pane Ježišu, prehovor ku mne! Už to nevydržím od starostí.' Potom som zažala svetlo a zobrala Bibliu" - dobre tomu, kto má stále po ruke Bibliu na svojom nočnom stolíku! - "a otvorila ju. Prvé slová, ktoré som našla, zneli: 'Na Neho uvažte všetky svoje starosti, lebo On sa stará o vás.'" List mojej matky bol zakončený týmito nádhernými slovami: "Potom som rýchlo všetky svoje starosti uvalila na svojho Spasiteľa, zhasla svetlo a s radosťou som zaspala!" To je čosi: "Potom som rýchlo všetky svoje starosti uvalila na svojho Spasiteľa, zhasla svetlo a s radosťou som zaspala!" Keď sa staneme Božími deťmi, potom môžeme takto žiť.

Pamätám sa, že moja matka raz povedala: "Včera večer som bola taká unavená, že som sa vôbec nemohla pomodliť. Tak som iba povedala: 'Dobrá noc, milý Spasiteľu!'" Pomyslel som si: "Takto hovoria deti Božie so svojím Pánom, takto

samozrejme!" A On skutočne bdie. V každú dennú i nočnú hodinu je môj Spasiteľ so mnou - a ja patríam Jemu a môžem s Ním naisto počítať.

Porozumeli ste? Keď sa človek nevie modliť, je to katastrofa prvej triedy. Prajem vám váš prvý výkrik: "Zhrešil som! Bože, zmiluj sa nado mnou!" A prajem vám, aby ste nenašli pokoja, kým nebudete patriť Ježišovi, kým sa nestanete dieťaťom Božím. Potom si už ďalej nemusím o vás robiť starosti.

Ako žiť, keď neviem *verit'*?

1. Bez viery sa nedá žiť

Áno, hneď na začiatku vám to musím povedať: **Keď nevieme veriť, potom nevieme ani žiť.** V tom prípade vám ani neviem poradiť. Neveriacemu človeku sa nedá pomôcť. Chcel by som vám vysvetliť, prečo je to tak. Namýšľame si, že Boh je nejakým teologickým pojmom, myšlienkou alebo prírodnou silou alebo niečo podobné. Priatelia moji, Boh je osobnosťou a On skutočne žije a naplňa všetko vo všetkom. A keď nemám pokoj s Bohom, ak nemám s Bohom vysporiadané záležitosti, áno, ak nie som dieťaťom Božím, potom žijem mimo skutočnosti. A to je nebezpečná vec.

Bola to v mojom živote veľká chvíľa, keď som ako mladý dôstojník v prvej svetovej vojne zrazu pochopil: "Boh je predsa

aj tu!" V tej chvíli som sa cítil ako človek, ktorý s autom narazil do múru. Predtým som tiež hovoril: "Verím v jediného Pánaboha" alebo podobné frázy, ale nechápal som, že je to skutočnosť. Zrazu som však narazil na božiu skutočnosť.

V Biblii je jeden dojímavý žalm, ktorý hovorí o tom, že Boh je taký skutočný, že sa mu jednoducho nedá ujsť. Píše sa tu: "Keby som vstúpil na nebesá, tam si Ty." Americký kozmonaut Glenn povedal, že ním to otriaslo, keď si v kozmickej rakete uvedomil: "Boh je aj tu!" "Keby som vystúpil na nebesá" alebo uháňal do kozmického priestoru - "aj tam si prítomný"! Keby som sa v bani prekopal do šachty aj hlbšie ako 1 000 m - i tam by som stretol Boha! Žalmista hovorí: "A keby som si ustlal v záhrobí, aj tam si Ty." Keď som pred nejakým časom letel do Kalifornie, dala mi moja manželka zo spomínaného žalmu jeden úryvok, ktorý som si prečítal, keď som v San Francisku otvoril svoj kufor: "Keby som si vzal krídla rannej zory a býval pri najďalšom mori, aj tam by ma odprevadila Tvoja ruka a Tvoja pravica by ma uchopila." Boh je veľkou skutočnosťou!

A pretože je Boh tou veľkou skutočnosťou, nemôžeme Ho beztrestne vynechať z nášho života. Keď žijem tak, ako by Boha nebolo, tým, že pohrdam Jeho zákonmi, nesvätím nedele, cudzoložím, klamem, nectím si rodičov, neoslavujem Boha, potom žijem mimo skutočnosti. Za takýchto okolností si neviem poradiť so životom! Obzrime sa po svete okolo seba: Mnohí jednoducho nedokážu žiť; ani tí nie, ktorí zarábajú veľa peňazí. V duši cítia veľký nepokoj; v osobnom živote to neklape, ani v rodine.

"Ako sa vysporiadame so životom, keď už nedokážeme veriť?" Potom nebudeme vedieť ani žiť! A už vôbec nie, keď máme umrieť. Veď o sto rokov tu nebude ani jeden z nás. Potom sme všetci prešli smrťou.

Keď niekto povie: "Po smrti už nepríde nič. Potom sme mŕtvi!", potom pouvažujte, komu chcete radšej dôverovať, svojmu srdcu alebo Božiemu slovu? Ako to s nami bude pri umieraní, keď nám zrazu príde na myseľ: "Teraz si nemôžem zobrať so sebou nič z toho, čo som si nahonobil!" Nieкто si

možno postavil domček, ja nie, možno vy. U mňa je to pekná knižnica. Zo všetkého, čo mi bolo milé, ani z ľudí, ktorí mi boli milí, si nemôžem nikoho a nič zobrať so sebou. Len jedno si zoberieme so sebou do večnosti: Svoju vinu pred Bohom. Predstavte si: Ležíte na smrteľnej posteli, a zrazu si pomyslíte: "Všetko musím zanechať - len všetky moje previnenia a hriechy, počnúc od mladosti, predstúpia teraz so mnou pred tvár svätého a spravodlivého Boha!" Ako máme obstáť pred Božím súdom - bez viery v Toho, ktorý ospravedľňuje bezbožného. A my pred Ním stáť budeme!

Pán Ježiš, ktorý je taký milosrdný, povedal: "Nebojte sa tých, ktorí vás môžu ubiť k smrti." Pred takými ľuďmi by som ja mal strach; ale On hovorí: To sú malé ryby! - "Nebojte sa ich, ale bojte sa toho, ktorý môže zabiť telo a dušu zatradiť v pekelnom ohni." - a ako keby Mu prebehol mráz po chrbte, hovorí Ježiš ešte raz - "Áno, toho sa bojte!"

Pred niekoľkými rokmi žil v Nórsku slávny profesor Hallesby. Zoznámil som sa s ním aj ja. Bol to znamenitý muž. Opravdivý, vážený a vážny Nór. Počas celého týždňa vysielal cez rozhlas bohoslužby. Viem si ho ešte aj dnes predstaviť, ako stál pred mikrofónom a hovoril: "Môže sa stať, že dnes večer si spokojne ľahnete do postele a zajtra ráno sa prebudíte v pekle. Chcel by som vás preto varovať!" Tieto slová spôsobili veľký rozruch, lebo aj Nóri patria do kategórie "moderných ľudí", akí predsa dnes hrajú "fantastickú" úlohu. Jeden novinár z najväčšieho denníka, vydávaného v Oslo, napísal úvodný článok pod názvom "Veď nežijeme v stredoveku" s nasledovným obsahom: Je hrozné, že taký moderný prostriedok ako rádio, môže byť šíriteľom takých nezmyslov! A keď veľké noviny uverejnia niečo také, potom brešú s nimi aj všetky menšie. A celým tým papierovým lesom to šumelo: "Nežijeme predsa v stredoveku!! Ako môže jeden profesor rozprávať o pekle!" Na to redakcia rozhlasu poprosila profesora Hallesbyho, aby celú vec uviedol na pravú mieru. A tak sa profesor Hallesby znovu postavil pred mikrofón a prehlásil: "Musím celú záležitosť objasniť. Aj to urobím: Možno, že vy si dnes večer pokojne ľahnete do postele a zajtra ráno sa prebudíte v pekle. Chcel by

som vás preto varovať!" Teraz už bol oheň na streche. Pýtali sa všetkých nórske biskupov: "Existuje peklo alebo nie?" Ešte aj spravodajský časopis "Der Spiegel" sa zapodieval touto záležitosťou a priniesol veľký článok: "Spor o pekle v Nórsku." Neprešiel ani rok od tejto vzrušujúcej udalosti, keď som mal niekoľko prednášok pre študentov v Oslo a večer niekoľko verejných prednášok. Prednáškový cyklus sa začal tlačovou konferenciou. V hoteli sa zhromaždili zástupcovia všetkých novín. Tu sa stala zvláštna vec, keď napravo odo mňa stál novinár, ktorý vtedy vyvolal celý ten rozruch a naľavo profesor Hallesby, ako zástupca evanjelickej tlače. A potom mi ten novinár povedal: "Pán farár Busch, mám spor s profesorom Hallesbom. Vy ste moderný človek. Aký je váš názor: 'Existuje peklo?'" "Áno," odpovedal som, "samozrejme, že existuje peklo! Samozrejme!" "Neviem pochopiť, ako môžete také niečo tvrdiť." odpovedal. "Ja vám to rád vysvetlím." povedal som. "Verím, že peklo existuje, pretože to povedal sám Ježiš. Ja bezpodmienečne dôverujem Ježišovým slovám, ten vedel viac, než všetci múdri ľudia dohromady!"

A Božie slovo hovorí: "Boh chce, aby každý človek bol spasený, aby každý poznal pravdu." A preto hovoríme o viere, lebo Boh nám ukázal cestu, ako možno blažene žiť a aj blažene umrieť.

Ako sa vysporiadame so životom, keď už nevieme veriť? Ako si správne usporiadať svoj život, keď už neviem veriť? Bez toho sa nedá žiť!

Rád by som vám to ešte vysvetlil iným spôsobom. Predstavte si, že máte milú malú zlatú ryбку. Jedného dňa si pomyslíte: "Ty chúdatko, stále musíš byť v tej studenej vode! Chcel by som ti to konečne naozaj spríjemniť!" A potom ju vyberiete z vody, vyšúchate froté uterákom a preložíte do peknej zlatej klietky. Dáte jej to najlepšie krmivo - neviem, čím sa krmia zlaté ryбки - : mravčie vajíčka alebo niečo podobné? Dáte jej teda najkrajšie a najtučnejšie vajíčka a poviete: "Moja milá zlatá ryбка, taká krásna zlatá klietka, tie nádherné mravčie vajíčka, ten dobrý vzduch! Teraz sa konečne máš dobre!" Ako na to bude reagovať ryбка? Bude vďačne mávať plutvičkami

a hovoriť: "Ďakujem, ďakujem!" Nie, to neurobí, ale bude lapať po vzduchu a trepoť sa ako divá. A keby vedela hovoriť, určite by volala: "Nechcem tvoju zlatú klieťku, ani tvoje mravčie vajíčka, ja sa chcem dostať späť do svojho živlu, do vody!" Vidíte: Náš živel je živý Boh, ktorý stvoril nebo i zem a nás tiež. "Všetok život vyviera z Teba", takto sa začína švajčiarska národná hymna. Boh je naším živlom! Pokiaľ nemám pokoj s Bohom, môžem svojej duši dať aj zlatú klieťku - rozumiete: dnešný človek dáva svojej duši všetko: zábavu, cestovanie, najlepšie jedlá, dobré víno, všetko - a naša duša sa predsa trepoce a hovorí: "To všetko v podstate nechcem! Túžim po svojom živle, chcem pokoj s Bohom!" Nebuďte predsa voči sebe takí krutí! Naše srdce bude v nás kričať, kým nenájde pokoj u živého Boha! Ako túži ryba po svojom živle, tak túži naša duša dostať sa k Bohu, ktorý je naším živlom!

Ako sa môžeme vysporiadať so životom, keď už nevieme veriť? Nato môžem povedať len jedno: vôbec nijako - ani v živote, ani v okamihu smrti, ale ani po smrti vo večnosti! A keby ste namietali: "Veď všetci ľudia to celkom dobre zvládajú", vtedy vám musím odpovedať: To ale potom aj tak vyzerá! Však? Napríklad - taký muž ako Goethe - bol pekný, bohatý, múdry, bol aj ministrom, skrátka mal všetko - ten na konci svojho života povedal Eckermannovi, že keby spočítal všetky tie hodiny, keď vo svojej duši pociťoval vnútorné uspokojenie, že by to neboli ani celé tri dni. Taký, bez pokoja, bol jeho život! **Nie, človek sa so životom nevie vysporiadať, ak nemá vieru!**

To bolo to prvé, čo som vám musel povedať a teraz príde môj druhý bod:

2. Všetko závisí od pravej viery

V podstate všetko závisí od toho, **aby ste našli pravú, spasiteľnú vieru!**

Veď každý človek má svoju vieru. Keď som raz ako mladý študent bol doma u svojej mamičky, prišla jedného dňa moju matku navštíviť jedna dáma. Pretože mamka práve nebola

doma, povedal som: "Milostivá pani, matka nie je doma, nemohol by som to ja vybaviť miesto nej?" "Ste veľmi milý", povedala zdvorilo. Keď som jej ponúkol miesto, sadla si, spýtala sa ma: "Čo vlastne robíte?" Odpovedal som: "Študujem teológiu." "Čo!" zvolala "teológiu? Veď kto ešte dnes verí? Veď to je nemožné!" Potom tá stará dáma - bolo to vo Frankfurte, kde žil Goethe - vyrukovala so starým Goethem a hrdo vyhlásila: "My máme vieru Goetheho! Kresťanstvo je predsa už za nami!" Pretože mi tento rozhovor bol trápny, a nechcel som s tou starou dámou začať nejaký spor, prešiel som na inú oblasť: "Milostivá pani, môžem sa vás opýtať, ako sa máte?" Na to rýchlo odpovedala: "Tfuj, tfuj, tfuj!" a klopała pritom na stôl. "Také niečo sa predsa nepýtame!" Pýtam sa: "Prepáčte, prosím, čo znamená to: 'Tfuj, tfuj, tfuj?'" "To inak prináša nešťastie!" "Tak", konštatoval som, "vy ste vieru v živého Boha odhodili, veríte ale na 'tfuj, tfuj, tfuj!' s poklopaním na drevo. Je to ale úžasné, akú ste urobili skvelú výmenu!" Vtedy som pochopil: Každý človek má voľajakú vieru. Otázkou však je, či mám pravú, zachraňujúcu vieru. Dnešná doba hovorí: "Hlavné je, že máme nejakú vieru!" A potom sa hovorí: "Verím v Pána boha!" - "Verím v prírodu!" - "Verím v osud!" - "Verím v prozreteľnosť!" Nie, nie, moji priatelia, najdôležitejšie je, aby som mal pravú vieru, vieru, ktorá dáva pokoj, pokoj s Bohom a pokoj v srdci. Musím mať vieru, ktorá ma zachráni pred peklom, ktorú môžem prežívať, lebo mi daruje nový život. Inak na vieru kašlem. Mnoho ľudí verilo v Nemecko, v konečné víťazstvo a vo Führera. A čo z toho všetkého ostalo!? Nevidíte, že existuje aj falošná vieru? Musím mať tú pravú, zachraňujúcu vieru!

Ale pravá, spasiteľná vieru, je vieru - jedným slovom povedané - v Ježiša, Syna živého Boha. Ver v Ježiša Krista! Nie v zakladateľa náboženstva, takých je dnes celá kopa, ale v Ježiša Krista, Syna živého Boha.

Teraz musím hovoriť o tom, čo všetko nájdeme v Ježišovi.

V Biblii čítame o krásnej príhode, ktorá tú zachraňujúcu vieru v Ježiša jasne znázorňuje.

Vráťte sa v duchu so mnou o 2 000 rokov pred brány Jeruzalema, na vrch Golgota, "Miesto lebky". Nevšímajme si

Ľudí, ktorí tu kričia, ba až revú. Nevšímajme si rímskych vojakov, ktorí tu držia stráž a losujú o šaty odsúdených! Ale pozrite sa hore: Na strednom kríži visí Syn Boží. Priklincovaný! Tvár má zaliatu krvou od trňovej koruny, ktorú Mu vtlačili na hlavu. Tam visí Boh. A napravo od Neho visí vrah, aj toho popravili. A zľava tiež. Potom naraz nastáva tma. Prichádza smrť. Odrazu sa jeden vrahov rozkričí: "Počuj, ty v prostriedku, ty si povedal, že si Syn Boží. Ak ním skutočne si a nie len klamár, tak zostúp z kríža a pomôž aj mne!"

Ó, to sa dá pochopiť. Človek v úzkosti smrti povie slová, ktorí by inak nepovedal. Potom sa ozve aj ďalší. Vynechá Ježiša a prihovori sa k druhému odsúdenému: "Ty sa ešte stále Boha nebojíš?!" Tak to začína, keď niekto pochopí, že Boh je svätý, ale i hrozný.

Keď bomby padali na naše mestá, Ľudia stratili kontrolu nad sebou. Možno, že to zavinila cirkev, že jasne nepovedala: Boh vie byť aj hrozný! Boh môže odtrhnúť svoju ochraňujúcu ruku. "A ty sa ešte stále Boha nebojíš?!" Malo by sa to volať po našich veľkomestách: "A vy sa ešte stále Boha nebojíte!" Malo by sa to revať do našich obchodných kancelárií a úradov, kde Ľudia idú aj cez mŕtvolu, len aby sa dostali k peniazom: "A vy sa ešte stále Boha nebojíte!" Malo by sa to povedať mladým, ktorí žijú v smilstve: "A vy sa ešte stále Boha nebojíte! Ako si to vlastne predstavujete? Či ste slepí?" Tým sa to začína, keď spoznám, aký svätý a hrozný je Boh.

A potom tento lotor, ten zločinec ďalej hovorí: "Nás právom odsúdili! My sme si to zaslúžili." To je to druhé, čo nás vedie k spasiteľnej viere: On vyznal svoju vlastnú vinu.

Stretol som mnohých Ľudí, ktorí mi povedali: "Neviem veriť!" Spýtal som sa ich: "Uvedomovali ste si niekedy, že ste sa proti Bohu previnili?" "Nie, ja konám dobre a nikoho sa nebojím." Na to som im odpovedal: "Kým sa takto budete klamať, nikdy sa ku svetlu nedostanete!" Nedávno som stretol jedného, ktorý prehlásil: "Ja robím dobre a nikoho sa nebojím." Nato som mu odpovedal: "Blahoželám! Ja to o sebe tvrdiť nemôžem. Všetličo v mojom živote nie je v poriadku." Nato on odpovedal: "No prirodzene, keď to človek vezme tak celkom

presne!" "Ó", povedal som: "Boh to berie celkom presne! Potom neklamte sám seba!" Vidíte: K pravej spasiteľnej viere sa dostanete až vtedy, keď hriech budete nazývať hriechom, keď vaše špinavé sexuálne pomery nazvete smilstvom, keď vaše cudzoložstvo nazvete cudzoložstvom, keď svoju lož nenazvete prefíkanosťou, ale klamstvom, keď svoje sebecko už nebudete pokladať za oprávnené, ale si priznáte, že ste sám sebe svojim vlastným Bohom - a to je modloslužba. To je druhý krok, ktorý vedie k spasiteľnej viere, že svoj hriech konečne nazývam hriechom, že predstúpim pred Boha a prehlásim: "Pane, zaslúžil som si tvoje odsúdenie!" Je to hrozné, že v dnešných časoch si ľudia nahovárajú: "Všetko je v poriadku!" Boh nám raz z našej tváre strhne masku!

A potom už tento zločinec nevynechá Ježiša, ale obráti sa k Nemu tvárou: "Ty si nevykonan nič zlého. Prečo tu visíš?" A v tejto chvíli je mu jasné: "Ten tu visí kvôli mne! On nesie moje viny!" Teraz už môže len volať: "Pane, Ty kráľu, spomeň si na mňa, keď prídeš do Svojho kráľovstva!" Toto je tretia vec: Verí, že Kristus ho môže naveky zachrániť, lebo za nás umrel. A tu mu Ježiš odpovedal: "Ešte dnes budeš so mnou v raji!"

Vidíte: to je zachraňujúca viera: Keď pochopím svätosť Božiu, keď uznám svoju stratenosť a keď spoznám Ježiša, ktorý umrel za mňa na kríži, že On je moja jediná šanca? Bez tejto viery nie je možné problémy v živote doriešiť, ale s touto vierou je možné dostať sa k cieľu. Už vám iné nemôžem povedať nič.

Niektorí ľudia mi vytýkali: "Veď ste celkom jednostranný!" Nato som mohol len odpovedať: "Prepáčte! Existuje len tá jedna cesta, ako to zvládnuť v živote, v smrti a pred súdom vo večnosti: keď ja ako hriešnik prídem k Ježišovi, kajúcne mu vyznám svoje hriechy a ak verím: 'Tu prýšti pre mňa drahá krv, tomu verím a rozumiem. To odstráni moje viny, lebo Ježiš za mňa mrel.'"

Chcel by som, aby ste túto jednu vetu nikdy nezabudli: "Ježiš umrel za mňa!" Keď zajtra ráno vstanete, nech znie vo vašej pamäti. Keď zajtra budete začínať prácu a potom aj v zhone dňa si pomyslíte: "Ježiš umrel za mňa!" Vtedy sa stane - ak Boh dá milosť - že Ho budete vzývať a poviete: "Za mňa! Potom

predsa smiem veriť." V tom okamihu, keď toto pochopíte, stanete sa dieťaťom Božím! Ježiš hovorí: "Ja som dvere, keď niekto vojde cezo mňa, bude spasený."

Tak teraz musím ešte doplniť tretiu vec: Rozprávať o tom, čo mi Ľudia pripomínajú: "Pastor Busch, veď práve v to neviem uveriť, čo hovoríte. Pokiaľ počúvam, tak je to pekné, ale neviem tomu uveriť." Na to teraz musím odpovedať. Tých, ktorí takto rozprávajú, môžeme rozdeliť do štyroch skupín.

3. *Ľudia, ktorí nevedia veriť ...*

a/ ... pretože nie sú nábožne založení

Do prvej skupiny patria tí, ktorí mi vysvetľujú: "Ja nemôžem veriť, lebo nie som nábožný. Vy, pán farár, ste nábožensky založený, ale ja nie." Na toto môžem vždy len odpovedať: "Ja tiež nie som nábožný." Teda, mám veľmi málo pochopenia pre vyzváňanie zvonov, pre kadidlá a podobné veci. Mám radosť, že som v posledných rokoch v Essene mohol vždy kázať v takej sále, kde hrala len poriadna dychovka. Nebol tam ani organ, ani zvony - a nič mi nechýbalo. Nemám nič proti tomu, ale nepotrebujem to. Tak málo som nábožný!

Keď Ježiš, Syn Boží, chodil po zemi, boli veľmi nábožní Ľudia. Boli to zákonníci, kňazi, farizeji - všetko veľmi nábožní Ľudia. Napríklad liberálne náboženský Ľudia boli saducejovia. To sú tí, ktorí by dnes povedali: "Ja hľadám Boha v prírode." V dobe fašizmu hovorili: "Na našich zástavách plápolá Boh." Stále nábožní! A tí nábožní Ľudia ukrižovali Syna Božieho. Nehodil sa im do krámu. Okrem nich boli aj celkom nenábožní Ľudia: pobehtice, priekupníci - Biblia ich nazýva publikánmi - remeselníci, ktorí sa plne venovali svojmu povolaniu, pretože museli bojovať o každodenný chlieb; popredný muž Zacheus si ako colník nahrabal veľký majetok. To boli úplne nenáboženské typy ľudí. A títo našli cestu k Ježišovi! Ako je to možné? Vedeli: "My sme sa pred Bohom previnili. Nič v našom živote nie je v poriadku. Príde však Spasiteľ, ktorý nás urobí Božími deťmi!" A verili v Neho.

Pán Ježiš neprišiel preto, aby nábožných ľudí urobil ešte nábožnejšími, ale Pán Ježiš prišiel preto, aby zachránil hriešnikov pred smrťou a peklom a urobil ich deťmi Božími! A keď sú tu ľudia, ktorí hovoria: "Neviem veriť, pretože nie som nábožný," potom im môžem odpovedať: "Máte najväčšie šance stať sa dieťaťom Božím!" Sme hriešnici, to vieme presne, ale: "Ježiš umrel za mňa!" Ešte raz to zdôrazňujem: Ježiš neprišiel preto, aby nábožných ľudí urobil ešte nábožnejšími, ale aby zo stratených hriešnikov urobil Božie deti!

b/ ... pretože nechcú veriť

Druhá skupina pozostáva z takých, ktorí síce hovoria: "Neviem veriť!", ktorí by si ale, keby boli celkom úprimní, v skutočnosti museli priznať: "Ja vôbec nechcem veriť!" Pretože keby prijali vieru, musel by sa ich celý život zmeniť. To ale nechcú. Vedia, že v ich živote nič nie je v poriadku. Keby sa stali deťmi Božími, potom by museli vyjsť na svetlo. Nie, to by nechceli. Potom by sa možno na nich kolegovia čudne pozerali! Čo by na to povedali príbuzní, keby sa zrazu stali kresťanmi? Nie, potom radšej nie! A keď stretnete ľudí, ktorí hovoria: "Ja neviem veriť!", potom sa na nich dobre pozrite, či by nemali povedať: "Ja vôbec nechcem veriť!"

V Biblii je jeden otrasný príbeh. Na Olivovom vrchu sedí Syn Boží, Pán Ježiš. Pred Ním v údolí leží v nádhernom slnečnom jase mesto Jeruzalem. A naproti sa zdvíha chrámový vrch, kde bol nádherný chrám, o ktorom dokonca pohania hovorili, že to bola budova, čo by mala patriť medzi divy sveta. To všetko leží pred Ním. Zrazu Jeho vylakaní učeníci vidia, že Ježišovi padajú slzy. Prekvapene a s otázkou v očiach sa pozerajú na Neho. Vtedy Pán Ježiš takto zvolal: "Jeruzalem, Jeruzalem, ako často som chcel zhromaždiť tvojich synov, ako sliedka svoje kuriatka pod svoje krídla, ale nechceli ste! Teraz stojíte pred Božím súdom. Vaše mesto bude spustošené." Toto sú jedny z najstrašnejších slov Biblie. "Ale nechceli ste!" Jeruzalemci tiež hovorili "Nemôžeme veriť", lenže oni nechceli veriť!

Vidíte: Kto nechce veriť, ten ani nemusí! Smiem vám to povedať. V cirkvi existuje rôzne donucovanie. V Božom kráľovstve však je len absolútna dobrovoľnosť. Ten, kto chce žiť

bez Boha, ten to aj smie! Boh sa nám ponúka. My však smieme odmietnuť. Chcete žiť bez Boha? Smiete! Chcete žiť bez zmierenia s Bohom? Smiete! Chcete vyžiť bez modlitieb? Smiete! Chcete žiť bez Biblie? Smiete! Chcete prestupovať Božie prikázania? Smiete! Chcete znesväcovať nedele, cudzoložiť, opíjať sa alkoholom, klamať, kraďnúť? Smiete! Ten, kto nechce toho Spasiteľa, ktorého Boh poslal, aby zachránil hriešnikov, môže Ho odmietnuť. Kto sa chce dostať do pekla, môže! U Boha niet donucovania. Len si, prosím, uvedomte, že potom však budete musieť znášať aj všetky následky. Boh vám prostredníctvom Ježiša ponúka odpustenie hriechov a pokoj. Smiete povedať: "Ja to nepotrebujem! Ja to nechcem!" A potom smiete takto žiť! Potom si ale nemyslíte, že v posledných piatich minútach svojho života - v čase umierania - budete ešte môcť pochopiť, čo vám Boh celý život ponúkal. Smiete Božiu ponuku pokoja v Ježišovi odmietnuť, potom však musíte večne žiť bez pokoja s Bohom. A to je peklo!

Peklo je miesto, kde sa človek definitívne zbavil Boha. Tam vás už nikto nebude pozývať, ani volať. Tam by ste sa zrejme aj chceli modliť, ale už to nepôjde. Možno by ste chceli vzývať meno Ježišovo, ale už vám ani nepríde na um. Nemusíte prijať správu, ktorú vám teraz hovorím. Nemusíte sa k Ježišovi obrátiť. Ale uvedomte si, že si tým volíte peklo! Máte úplnú slobodu!

"A vy ste nechceli!" povedal Ježiš obyvateľom Jeruzalema. Nenútil ich. Ale čo si oni zvolili, to bolo hrozné!

c/ ... pretože toho toľko prežili

Tretia skupina pozostáva z tých, ktorí hovoria: "Nedokážem veriť!" a vždy to doplnia jednou zvláštnou vetou. Túto vetu som nikdy nepočul od žien, hovoria ju len muži. Tá veta znie takto: "Pán pastor, ja som toho už toľko prežil, že už neviem veriť!" Opýtam sa: "A čo ste prežili? Veď ani môj život nebol nudný!" "Áno, ja som toho toľko všeličoho prežil, že už ničomu neviem veriť." Táto veta koluje ako mátoha v mužskom svete. Vtedy sa im obvykle vysmievam a pripomínam: "Veríte tomu, čo je uvedené v cestovnom poriadku, a veríte každému vysvetleniu, ktoré dostávate od policajtov?" "Áno!" "Tak

potom už viac nehovorte: 'Už ničomu neverím', ale hovorte: 'Nič neverím okrem toho, čo je uvedené v cestovnom poriadku a čo povie policajt.'" A tak by sme mohli pokračovať, chápate. Vtedy hovorím: "Pozrite, do môjho temného života plného hriechov, špiny, noci a omylov mi vstúpil Ježiš. Vtedy som spoznal: On je Syn Boží, poslaný Bohom! A tak som odovzdal svoj život Tomu, ktorý tak veľa urobil pre mňa: Ježišovi. A keď už ozaj nikomu a ničomu nemôžete veriť, tak Tomu, ktorý svoj život obetoval za vás, Tomu môžete veriť, veriť tomu, čo hovorí, áno tomu môžete veriť. Veríte všeličomu, len voči Tomu jednému, ktorému sa možno s plnou dôverou zveriť, čo ešte nikto neofutoval, tu hovoríte: 'Nie!' - to je smiešne. A pritom hovoríte, že ste toho toľko prežili. Ešte ste toho nezažili dost!"

d/ ... pretože ich niečo pohoršuje

Štvrtá skupina tých, ktorí nevedia veriť je trochu svojrázna. Títo ľudia vraj preto nemôžu veriť, lebo sa napríklad pohoršujú nad cirkvou, nad jej učením.

Jedna mladá študentka sedí predou mnou a vysvetľuje mi: "Študujem prírodné vedy." Hovorím: "To je pekné, slečna! A čo má byť?" A ona pokračuje: "Pán farár, počula som jednu vašu prednášku a mám taký pocit, že máte niečo také, čo by som aj ja rada získala, ale ja neviem veriť. Viete, neviem 'stráviť' všetky tie predpisy a dogmy cirkvi. Pripadá mi to tak, ako keby som mala prehltnúť viazanicu suchého sena!" Na to som sa zasmial a povedal "Slečna, vy nemusíte prehltnúť nijakú viazanicu suchého sena. Počuli ste už o Ježišovi?!" "Áno" hovorí. "Čo by ste povedali na to, keby som tvrdil: 'Ježiš je luhár.'" "Nie", odpovedá: "tomu neverím!" "A veríte, že Ježiš hovoril pravdu?" "Áno", povedala, "tomu verím." Pýtam sa ďalej: "Slečna, je voľakto, komu by ste sa odvážili povedať: 'Verím, že si nikdy neklamal!'" "Nie," hovorí, "to by som nikomu nepovedala." "Vidíte, slečna," povedal som, "vy už veríte. Vyslovili ste dôveru Ježišovi. To je predsa úžasné. Tak sa to začína. On hovorí pravdu. Biblia hovorí: 'Ale to je ten večný život, aby poznali Toho, koho si poslal, Ježiša Krista.' Nemusíte sa trápiť kvôli dogmám a inštitúciám v cirkvi. Ale z hmlý sveta k vám niekto prichádza. Stále zreteľnejšie môžete vidieť na

rukách rany a na hlave stopy po trňovej korune, ktoré svedčia o tom, že vaše viny vzal na seba, že vás miloval ešte vtedy, keď vás nikto nemiloval. Pohľad na Ježiša vám pomôže povedať: 'Môj Spasiteľ, môj Pán a môj Boh!' Veriť neznamená to, že hltáme dogmy ako suché seno, lebo to farár prikázal. Veriť znamená spoznať Ježiša Krista!"

"Ha" hovorí iný, "ja nemôžem veriť, lebo farári, farári ...". A potom to začne. Potom mi rozprávajú príbehy o farároch. Jeden mal aféry so ženami, druhý ušiel s pokladňou. Všade sa niečo udialo s farármi. "Tak ako mám ešte veriť!" A potom sa začervenám až po uši, lebo sa poznám. Keď som aj neušiel s pokladňou, ale keby ma ľudia spoznali, ani mňa by nebrali vážne. Veď čo možno na to povedať?! Teraz však dávajte dobrý pozor: Nikde v Biblii nie je napísané: "Uver svojmu farárovi a budeš spasený!", ale v Biblii stojí: "Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený!" Farár môže byť - viem: sú aj iní - ale keď ako tak obstojí na svojom mieste, tak môže byť ako smerová tabuľa k Ježišovi! Smerovka plní svoj účel, aj keď stojí trochu nakrivo alebo keď dážď trochu poškodil písmená. Stačí len, aby som mohol prečítať, kam ukazuje. Ani ja by som nepočúval takého farára, ktorý nie je smerovkou k Ježišovi, ktorý bol ukrižovaný a vstal z mŕtvych ako Syn Boží. Ešte nikdy som sa však nerozčúľil nad smerovou tabuľkou, ktorá ma správne informovala o ceste a cieľi, ale jednoducho podľa nej idem cestou k cieľu.

A tento cieľ sa volá: "Ježiš prišiel, zdroj milosti". Hádam sa nechcete pri poslednom súde postaviť s obhajobou: "Pane, neprijal som tvoju milosť a odpustenie hriechov preto, lebo farár nestál za nič!?" Tak sa chcete postaviť pred Boha!? Pripadá mi to tak, ako ten chlapec, ktorý hovorí: "Dobre mu tak, tomu môjmu otcovi, že mi odmrznú ruky. Prečo mi nekúpi rukavice!"

Nie priatelia, kto tvrdí: "Neviem veriť!", nemá pravdu.

Ježiš hovorí jednu veľkolepú vetu: "Keď niekto chce plniť Božiu vôľu, rozozná to učenie, či je z Boha." **Otázka je, či chcem začať poslúchať aj to najmenšie, čo spoznám ako Jeho vôľu a aj to robiť.**

4. Čo robiť, ak nemôžem veriť?

Chcel by som vám to ešte na záver povedať niekoľkými vetami:

a/ Proste Boha o svetlo!

Veď On je pri vás. Povedzte Mu: "Pane, pomôž mi dospieť ku viere. Dovoľ mi uzrieť svetlo!" On to počuje!

b/ Počítajte s prítomnosťou Boha!

Ježiš je tu! Stíšte sa a povedzte Mu: "Pane Ježišu, chcem Ti odovzdať svoj život." Tak som to urobil aj ja, keď som vo svojej úplnej bezbožnosti dostal strach pred Bohom a potom som počul o Ježišovi.

c/ Čítajte Bibliu!

Každý deň aspoň jednu štvrt hodinku sám s Ježišom! Čítajte si z Biblie a počúvajte, čo vám Boh chce povedať. Čítajte pozorne! A potom si zložte ruky a povedzte: "Pane Ježišu, veľa by som ti toho chcel povedať. Neviem si poradiť so svojim životom, ty mi pomôž!"

d/ Hľadajte spoločenstvo!

Hľadajte spoločenstvo s ľuďmi, ktorí tiež chcú vážne byť kresťanmi! Neostávajú sami! Niet osamelých pútnikov na ceste do neba. Hľadajte spoločenstvo s kresťanmi, ktorí idú po tej istej ceste.

Čo robiť, keď nás stále sprevádzajú *hriech* a nedôslednosť?

Vo Würtembergu je niekedy počuť vetičku, ktorá znie: "Začína to ísť do tuhého!" A pri našej téme by som tiež chcel povedať: "**Začína to ísť do tuhého! Začína to byť vážne!**"

"Ako žiť, keď nás stále sprevádzajú hriech a nedôslednosť?" Tak tu vám musím hneď povedať: "... keď nás hriech a nedôslednosť sprevádzajú" - to nesedí. Hriech a nedôslednosť nás totiž sprevádzajú **s t á l e**. A preto som šťastný, že vám môžem hovoriť o takej veľkej a nádhernej veci - o dare, ktorý robí ľudí prešťastných a bohatých. To je čosi, čo nedostať nikde kúpiť, v nijakej krajine na tejto zemi. A keby ste boli hoci aj miliardármi a boli ochotní za ňu hneď odrátať na stôl všetky svoje peniaze, aj tak by ste si ju nemohli kúpiť. Nedá sa zohnať ani po známosti. Čo si dnes človek nemôže kúpiť, tak to si väčšinou ešte môže zohnať po známosti. Túto nádhernú vec, o ktorej chcem teraz rozprávať, tú nedostanete nikde ani po známosti. Táto vec sa nedá zohnať vlastnými schopnosťami. Túto vec je možné dostať len darom. A táto veľká, prapodivná a nádherná vec, o ktorej chcem hovoriť, ktorú si človek nemôže zaobstarať sám, ani po známosti, tá sa volá: odpustenie hriechov.

Viem, že sú teraz mnohí sklamaní a myslia si: "Odpustenie hriechov?" A preto tu hneď vzniká otázka:

1. Potrebujem to?

Som presvedčený, že polovica z vás povie: "Odpustenie hriechov? To mne netreba!"

Jeden mladý muž mi to prednedávnom vysvetľoval takto: "My predsa žijeme v dobe, v ktorej sa záujem a potreba každej veci vyvoláva reklamou. Naši pradedovia ešte nič nevedeli o žuvačke alebo o cigaretách. Neprestajnou reklamou v televízii, v rozhlase aj na plagátoch sme postupne a nenápadne vedení k tomu, že už ani neveríme tomu, že by sme napríklad mohli žiť bez cigarety. Týmto spôsobom sa vyvoláva potreba každej veci, a tie potom možno predávať." A potom tento mladík pokračoval: "Nuž a tak to robí aj cirkev. Cirkev vysvetľuje ľuďom: 'Vy potrebujete odpustenie hriechov!' a potom ho predáva. Rozumiete: my necítíme potrebu - ale vy ju vyvolávate nato, aby ste mohli predať svoj tovar!" A je to tak? Keď teraz niekoho zastavíte na ulici: "Dobrý deň! Akosa voláte?" "Majer!" "Pán Majer, potrebujete odpustenie hriechov?" A pán Majer odpovie: "Nezmysel! Potrebujem 2000 mariiek, a lenie odpustenie hriechov!" Je to pravda? Takto sa vyvoláva záujem o vec, ktorá tu doteraz nebola, aby sa potom na ňu Bibliou odpovedalo?

Ja vám hovorím, že to je hrozný omyl, skutočne hrôzostrašný omyl. Veď nič tak nutne nepotrebujeme ako odpustenie hriechov! Kto si myslí, že nepotrebuje odpustenie hriechov, ten ešte nepozná svätého a tak hrôzostrašného Boha. Tak mnoho sa hovorí o Božej láske, že už nič nevieme o tom, že Boh - tak to je v Biblii - je hrozný Boh! Tak som sa aj ja prebudil zo života hriechu, keď som zrazu pochopil: Pred svätým Bohom musí mať človek bázeň! A ten, kto hovorí: "Ja nepotrebujem nijaké odpustenie hriechov!", ten ešte nemá ani poňatia o živom Bohu, ktorý môže zatratiť aj telo aj dušu v pekle. Áno: Človek môže na veky zahynúť! To hovorí Ježiš, ktorý to musí vedieť. A keď celý svet hovorí: "Tomu neveríme!", tak potom bude celý svet stratený! Ježiš vie, čo je za oponou. A On nás dôrazne varuje pred zatratením! A my tu teraz stojíme so svojimi hriechmi a odvažujeme sa povedať: "Nepotrebujeme nijaké odpustenie hriechov! To len cirkev vyvoláva určitú potrebu,

ktorej vôbec niet!" Hlúpost! Veď nič tak nutne nepotrebujeme ako práve odpustenie hriechov!

Na tom to mieste vám musím vyrozprávať jeden zážitok. Mal som raz zhromaždenie v krásnom meste Zürichu, v Dome kongresu. Bolo to obrovské zhromaždenie. Mnoho ľudí už len muselo stáť pri stene. Dole mi boli veľmi nápadní dvaja páni, pretože sa veselo zabávali. Bolo na nich vidieť, že prišli do toho zhromaždenia len zo zvedavosti. Jeden z nich mal krásne upravenú briadku. To ma na ňom zaujalo, lebo som si myslel: "Škoda, že ja nemôžem mať takú!" Keď som začal svoju prednášku, zaumienil som si hovoriť tak, aby to aj tí páni museli počúvať. A oni aj skutočne s veľkým záujmom počúvali. Tu som po prvý raz vyslovil: "odpustenie hriechov". A v tom okamihu, keď som vyslovil "odpustenie hriechov", zbadal som, ako sa ten pán s tou peknou briadkou, začal posmešne smiať a svojmu priateľovi niečo šepkať do uší. A bola to - ako som povedal - obrovská sála. Tí dvaja páni boli dosť ďaleko. Nemohol som teda počuť, čo ten pán povedal, ale uhádol som to z jeho tváre. Posmieval sa asi takto: "'Odpustenie hriechov'! To je typické farárske táranie! Nebesá!" A pri tom si možno myslel: "Ja predsa nie som nijaký zločinec! Ja predsa nepotrebujem nijaké odpustenie hriechov!" A takto rozmýšľate aj vy, však? "Ja predsa nie som nijaký zločinec! Ja predsa nepotrebujem nijaké odpustenie hriechov!" Tak podobne to asi aj on povedal. A tu ma pochytila zúrivosť. Viem, že pred Bohom neobstojí nijaká zúrivosť. Ale i napriek tomu ma občas pochyťí. "Moment!", povedal som "Urobím teraz na pol minúty prestávku, aby mi prosím potom každý odpovedal slovom 'áno' alebo 'nie' na otázku, ktorú vám teraz položí: 'Chcete sa pre celú večnosť vzdať odpustenia svojich hriechov, lebo odpustenie hriechov nepotrebujete? Áno alebo nie?'" A potom som s tými tisíckami ľudí bol pol minúty celkom ticho. A zrazu vidím, ako ten muž s tou peknou briadkou zbledol a dokonca sa pridržiaval steny. Tak sa ten chlapík naľakal. Iste pochopil: "Teraz síce hovorím: 'Nie som nijaký zločinec!' Ale keď ide o smrť a keď to začne byť vážne, tak potom by som radšej mal odpustenie hriechov. Nechcel by som sa ho na večné časy vzdať." Ani vy! Alebo predsa?

Existuje vetička, ktorú som vo svojom živote hrozne často počul: "Robím dobre a nikoho sa nebojím!" Ale predstavte si: Nepočul som to nikdy od ľudí mladších ako štyridsať rokov. Mladý človek veľmi dobre vie, že jeho život má mnoho hriechov. Až keď sme už naše svedomie bezohľadne ubili, až potom dokážeme povedať takýto nezmysel. A keď niekto tvrdí: "Ja robím dobre a nikoho sa nebojím!", tak mu môžem potvrdiť: "Máš viac ako 40 rokov. To už je skleróza, že takto hovoríš. To je už bezohľadne ubité svedomie!" Dokiaľ totiž naše svedomie nie je ešte ubité, tak celkom presne vieme, že nič tak nutne nepotrebujeme ako práve odpustenie hriechov!

Pred niekoľkými rokmi raz v Essene vystupoval Bill Haley, vtedy nazývaný "moderný" hudobník, alebo lepšie povedané taký "brušný tanečník". Tisíce mladých sa zhromaždili v Grugahalle, aby si ho vypočuli i s jeho "bandou". Už pri prvej piesni začali pomaly, ale iste títo mladí ľudia tú halu demolovať. Vznikla tým škoda asi za 60.000 mariek. Po tom mi jeden mladý policajt povedal: "Sedel som vpredu a musel som sa pevne držať stoličky, aby som sa nepridal k nim." Na nasledujúci deň som išiel stredom mesta. A tu som videl spolu stáť troch mladých, ktorí vyzerali presne tak, akoby tiež boli pri tom. Išiel som k nim a prihovoril som sa: "Dobrý deň! Stavím sa o hocičo, že ste včera večer aj vy boli u Billyho Haleya!" "Jasne, pán farár!" "Ó," odpovedal som im: "Poznáme sa? To je pekné!" A pokračoval som: "Nerozumiem len, prečo vlastne ste tú halu tak zdemolovali?" A tu som dostal odpoveď: "Ach, pastor Busch. Veď to je všetko len zúfalstvo!" "Čože", spýtal som sa ich: "Zúfalstvo? A prečo?" A tu mi jeden z nich odpovedal: "Ach, to ani sami nevieme!"

Veľký dánsky teológ a filozof Sören Kierkegaard rozprával, že ešte ako dieťa často chodieval so svojím otcom na prechádzky. Niekedy zostal jeho otec stáť a zamyslene sa díval na svojho syna. A potom povedal: "Moje milé dieťa, ty tu kráčaš v takom tichom zúfalstve." Keď som si to čítal, tak som si myslel: Keď je človek štyridsať rokov farárom vo veľkomeste, tak vie, ako to príde na každého jedného.

A teraz sa vás pýtam: Poznáte aj vy toto vnútorné zúfalstvo? Chcem vám tu povedať odkiaľ to pochádza. Urobme si nato takú prieskumnú cestu do svojho vlastného srdca.

Pomôžem si takýmto obrazom: Ako farár v Porúří som podnikal často cesty do baní. To vám je pekná vec. Človek tam dostane pracovný odev, nasadí si ochrannú prilbu a potom sa spúšťa v ťažnej klietke do hĺbky - napríklad až do ôsmeho poschodia. A ide to aj hlbšie? Veru áno. Ale tam hlbšie sa už nechodí, lebo tam dole je už "žumpa". Tam totiž steká a sa zbiera voda zo šachiet a toto ľudia volajú "žumpou". Odkedy bývam v Essene, tak som raz zažil, že sa to ťažné lano pretrhlo a tá klietka sa zrútila dole do tej hĺbiny - až do tej žumpy. Strašné!

Táto žumpa v bani sa mi stala symbolom pre ľudí. Všetci viete, že v našom živote je viacero takých "poschodí". Navonok môžeme napríklad robiť celkom radosťný dojem - ale v našom vnútri to všetko vyzerá celkom ináč. Tak sa človek môže usmievať a pri tom byť vnútorne až nasmrť smutným. Človek sa môže tváriť tak, ako keby hravo zvládal svoj život - ale celkom dole, v našom duševnom živote, v hĺbke nášho srdca prebýva hlboké zúfalstvo. Tak to hovoria lekári, tak to hovoria filozofovia, tak to hovoria psychológovia a tak to hovoria aj psychiatri. O tom hovoria filmy, o tom hovoria romány. Je to hrozné pozorovať, ako sa občas to zúfalstvo i ten strach stupňujú. Istý psychiater mi povedal: "Ani netušíte, aká preplnená je moja ordinácia práve mladými ľuďmi!" Lež väčšina ľudí sa vôbec nepýta na to, odkiaľ toto zúfalstvo i tento strach pochádzajú, pokúšajú sa ich len zbaviť - opojením. Potom je však už múdrejšie, keď sa človek pozrie skutočnosti do očí.

To, že to zúfalstvo väzí dole v srdci človeka, to je podľa všetkého objavom našej doby. Pozoruhodné však je, že Biblia to konštatovala už pred tritisíc rokmi. Hovorí: "Srdce je klamné nado všetko." A všimnite si: Biblia nám hovorí aj o tom, prečo je to tak. Spomína niekoľko dôvodov: že sme od upadnutia do hriechu vzdialení od Boha, že odvtedy už žijeme mimo svoj vlastný živel - viete: Boh je naším prirodzeným živlom! -, že sa v podstate bojíme súdu živého Boha nad naším životom. Ale

najzávažnejším dôvodom toho hlbokého zúfalstva nášho srdca sú naše viny, naše viny pred Bohom! A tie sú tým veľkým problémom nášho života, s ktorým sa my sami nedokážeme vysporiadať! My to však vnímame a preto je to hlboké zúfalstvo v našich srdciach.

Potrebujeme odpustenie hriechov? Prirodzene, že potrebujeme odpustenie hriechov! Áno, nič tak nutne nepotrebujeme, ako práve odpustenie svojich hriechov!

A čo je vlastne hriech? Hriechom je každé vzdialenie sa od Boha. My sme sa už ako hriešnici narodili. Dovoľte mi použiť tento príklad:

Dieťa narodené v Anglicku počas druhej svetovej vojny iste nemalo nič proti nám, Nemcom, ale patrilo k nepriateľskému táboru. A tak aj my sme sa narodili v tábore, ktorý je nepriateľským voči Bohu - v tomto svete. A tak sme už od prírody oddelení od Boha. A teraz sa stále viac oddeľujeme od Boha, keď budujeme múr hriechov a vín. Každé porušenie Božieho prikázania je ako kameň, ktorý prikladáme k tomu múru. A tak je pre nás hriech hroznou skutočnosťou.

Na tomto mieste vám musím vyrozprávať, ako sa mi po prvý raz objasnilo, že hriech je takou strašnou skutočnosťou, a že človek už nijaký hriech nemôže napraviť. Mal som obdivuhodného otca, s ktorým ma spájal krásny vzťah. Jedného dňa som sa v podkrovnej izbe nášho domu zaoberal písomnou úlohou, keď zdola ku mne zaznelo: "Wilhelm!", tak sa totiž volám. Na to som vystrčil hlavu a pýtam sa otca, ktorý ma volal: "Čo sa stalo? Kde horí?" A otec mi hovorí: "Musím ísť do mesta. Nechcel by si ma sprevádzať? Dvom to je preda len príjemnejšie!" "Ach, otecko", volám dolu, "práve pracujem na veľmi dôležitej časti mojej písomnej práce. Nehodí sa mi to." "Tak idem sám," odpovedal mi. A o štrnásť dní bol mŕtvy. U nás je taký zvyk, že sa mŕtvy uloží v dome a synovia striedavo držia stráž pri otvorenej truhle. Je tichá noc. Všetko spí. Ja ticho sedím pri otvorenej truhle. A tu mi zrazu príde na um, ako ma otec pred štrnástimi dňami prosil, aby som ho sprevádzal do mesta. A ja som mu na to odpovedal 'nie'! Teraz sa dívam na neho a myslím si: "Ach, otec, požiadaj ma ešte raz!"

A keď chceš, aby som išiel s tebou aj sto kilometrov, tak pôjdem s tebou!" Ale jeho ústa už sú nemé. A tu mi zišlo na um: Táto malá neláskavosť je teraz už strašnou skutočnosťou, ktorú ani po celú večnosť nebudem môcť napraviť alebo zmeniť.

Čo myslíte, koľko viny je v našom živote, koľko toho, čo sme zanedbali?! Akože sa vysporiadame so životom, keď nás stále sprevádzajú viny i to, čo sme zanedbali? Bez odpustenia hriechov sa v podstate nikdy nemôžeme so svojím životom vysporiadať.

A pri umieraní? Akože to bude? Či chcete všetky svoje viny a hriechy vziať so sebou do večnosti? Ja som si často predstavoval, ako to tam bude. Veď čím ďalej, tým som k tomu stále bližšie. To tu možno ešte pevne držíme nejakú láskyplnú ruku. Ale potom príde okamih, keď aj tú budeme musieť pustiť. A vtedy dôjde loďka nášho života do veľkého mlčania - pred Boha, pred Jeho tvár! Verte mi: aj vy budete raz pred Ním stáť! A to so všetkými svojimi hriechmi, vinami i tým, čo ste zanedbali, so všetkým tým sa postavíte pred svätého a večne živého Boha! A bude to hrôza, keď zistíte: "Celú svoju vinu, i to, čo som zanedbal, som si sem priniesol so sebou!"

Potrebuje odpustenie hriechov? Veru, nič nepotrebuje nutnejšie, ako práve odpustenie hriechov, áno, viac ako každodenný chlieb!

2. A kde je čosi také?

Je niečo, čím by sme mohli vymazať minulosť? Ak áno, tak kde?

Vyrozprával som vám práve príbeh o svojom otcovi. Ja už tú svoju vinu voči svojmu otcovi nemôžem napraviť. Rozumiete? My v podstate už nemôžeme nič napraviť na tom, čo sme zavinili! Následky pred Bohom zostávajú! Všetko vyjde najavo! Bol istý muž menom Judáš, ktorý zradil svojho Spasiteľa za tridsať strieborných. A až potom sa mu náhle vyjasnilo: "Bolo to nesprávne!" Ide k ľuďom, ktorým Ho zradil, prináša im naspäť tie peniaze a hovorí im: "Zradil som nevinnú krv. Berte si tie peniaze späť! Ja to chcem napraviť!" A tu oni pokrčili plecami a vysvetľujú: "Čo nás je do toho? To je tvoja vec!" Aj vy

sa obráťte na koho chcete a každý aj vám odpovie: "To je tvoja vec!"

Čije i napriek tomu všetkému možné zahľadiť, zlikvidovať naše viny a nedbalosť? Kde môžno čosi takého získať? Kde nájdeme odpustenie hriechov?

Priatelia moji, tu odpovedajú mužovia Biblie zborovo - jasavým zborom. Od začiatku až po koniec, od Starej po Novú zmluvu znie melódia Biblie: Existuje odpustenie hriechov!

A kde? Poďte so mnou pred brány Jeruzalema na vršok Golgota. Nevšímajme si tie veľké zástupy ľudí, ani tých dvoch zločincov zavesených na pravej i na ľavej strane, ani rímskych vojakov, ale zahľadme sa na toho Muža v prostriedku, ktorý tam visí na kríži. Ktože je tento Muž v prostriedku? To nie je jeden z nás. On sa raz postavil proti zástupu ľudí a povedal: "Kto ma usvedčí z nejakého hriechu?" A tu nikto nevedel ani o jednom. Z nás by sa nikto neodvážil takto sa opýtať. Potom Ho zaplietli do procesu, kde Ho vypočúvali rímski sudcovia aj vysoká židovská rada. A nenašli proti Nemu nič. Lebo On nie je jedným spomedzi nás. On nepotrebuje odpustenie hriechov. A On tam visí hore na kríži?! Kto je tento Muž? On nevyšiel spomedzi ľudí tohoto sveta, ale On prišiel medzi nás z inej dimenzie, z Božieho sveta. Hovorím o Ježišovi, o Božom Synovi. A On visí na kríži? Prečo? Začo? Priatelia moji, Boh je spravodlivý: On musí hriech potrestať. A tak uvalil naše hriechy na Syna, na Svojho Syna, a odsúdil tie naše hriechy na Pánu Ježišovi! "On znášal trest za náš pokoj!" Toto je tá veľká zvesť Biblie: Odsúdenie Božie dopadlo na tohoto Ježiša preto, aby sme my mali pokoj! Tu je odpustenie hriechov.

Kde sa teda môžem zbaviť svojich hriechov? Kde môžem dosiahnuť pokoj s Bohom? Pod Ježišovým krížom! "Krv Ježiša Krista, Božieho Syna, očisťuje nás od každého hriechu." Ó, kiežby to všetci pochopili!

Raz vyšla zaujímavá kniha od Američana Williama L. Hulla. Bol to farár, ktorý trinásťkrát navštívil vraha miliónov ľudí Adolfa Eichmanna počas jeho väzenia a viedol s ním dlhé rozhovory. Počul i jeho posledné slová - doprevádzal ho až pod šibenicu a bol pri tom, keď bol vysypaný jeho popol do

Stredozemného mora. Obsah svojich rozhovorov s Eichmannom uverejnil pod titulom Boj o jednu dušu.

Na začiatku uvádza:

“Išlo mi o záchranu duše tohoto strašného hriešnika, aby neprišiel do pekla. A je to hrozné, ako tento muž, ktorý od písacieho stola povraždil milióny ľudí a spôsobil svetu mnoho hrôzostrašného utrpenia, ako až do posledného dychu hovorieval: ‘Ja nepotrebujem nikoho, aby zomrel za mňa. Ja nepotrebujem odpustenie hriechov. Odpustenie ani nechcem.’”

Či chcete ísť v šlapajách Eichmannových i zomrieť ako on? Ak to nechcete, tak sa celým svojím srdcom obráťte k Pánu Ježišovi, k Božiemu Synovi, ktorý ako jediný na svete nám môže odpustiť naše hriechy, pretože On pre ne zomrel a tak za nás zaplatil!

Keď farár Hull hovorieval s Eichmannom, tak sa vždy až zhrozil nad tým, že ponúkal tomuto človeku cez krv Pána Ježiša Krista odpustenie jeho hriechov. Ved či môže takýto veľký hriešnik dostať odpustenie hriechov? Áno! Áno! “Krv Ježiša Krista, Božieho Syna, očisťuje nás od každého hriechu.” Ale ja ich musím vyznať, Jemu samému ich povedať a potom sa zahľadieť na ten kríž a pochopiť: “Tu prýšti pre mňa drahá krv, tomu verím a rozumiem. To odstráni moje viny, lebo Ježiš za mňa umrel.”

Biblia používa stále nové obrazy, aby nám dobre objasnila, že ten ukrižovaný a zmŕtvychvstalý Pán Ježiš - ved On nezostal v smrti, ale na tretí deň vstal z mŕtvych, to dúfam všetci viete, že On žije - že On odpúšťa hriechy.

Biblia napríklad používa obraz o ručiteľoch. Ručiteľ sa zaväzuje, že ma zastúpi, ak nebudem môcť platiť. Nieкто musí zaplatiť! To platí v živote stále: Nieкто musí zaplatiť! A za každý hriech v našom živote vzniká určitá podlžnosť voči Bohu. Biblia hovorí: “Odplata za hriech je smrť.” A Boh žiada ako odplatu za naše hriechy našu smrť. A tu prichádza Pán Ježiš a ide za náš hriech na smrť, aby sme my mali život. On sa stáva naším Ručiteľom pred Bohom. A tak teraz platí: Alebo zaplatíte za svoje hriechy v pekle - alebo prídete k Ježišovi a poviete Mu: “Pane Ježišu, ja chcem prijať, že Ty si už zaplatil za mňa!” Ernst

Gottlieb Woltersdorf vyznáva vo svojej piesni: "Nič viac neviem povedať, než že prišiel Ručiteľ a moje dlhy uhradil, môj účet sám prevzal a celkom ma vyplatil, tak že z množstva mojich vín mi ani prášok nezostal."

Biblia používa aj obraz o vykúpení. Je tu človek, ktorý sa dostal do rúk obchodníkov s otrokmi. Ten otrok sa už sám vykúpiť nemôže. A tu príde na trh s otrokmi nejaký láskavý človek a vidí toho úbohého otroka. Jeho srdce zahorí láskou voči nemu a tak sa pýta: "Koľko stojí tento otrok? Ja ho vykúpim!" Od ktorej chvíle je už ten otrok slobodný? Áno, od okamihu, keď bol za neho zaplatený posledný halier. Pán Ježiš už zaplatil za nás aj ten posledný halier! A tak už môžete aj vy prijať a povedať: "Pane Ježišu, na Teba teraz kladiem svoje hriechy a verím, že Ty si za mňa dokonale zaplatil!" Ježiš vykupuje! Ježiš oslobodzuje otrokov od hriechu! Filip Friedrich Hiller spieva: "Hriechy sú už odpustené. To je slovo k životu pre utrápeného ducha. V mene Ježišovom..."

Bibliu nám prináša stále nové obrazy. Používa aj obraz o zmierení. Aj ten najobmedzenejší pohan vie, že potrebuje zmierenie. A preto vo všetkých náboženstvách sú celé armády kňazov, ktorí prinášajú obeť zmierenia. Boh však uznáva len jedinú obeť zmierenia: "Ajhľa, Baránok Boží, ktorí sníma hriech sveta!" To množstvo kňazov už prinieslo mnoho obetí. Ale Pán Ježiš je ten jediný kňaz, ktorý nás skutočne zmieril s Bohom! A On sám je aj tou obeťou, ktorá nás zmierila s Bohom! Len On sám nás môže zmieriť so živým Bohom. Albert Knapp hovorí v jednej svojej piesni: "Večne On mi má byť pred zrakom, keď On stá Baránok tichý, bledý a zakrvavený za mňa tam na kríži visí,... istotne aj na mňa myslel, keď tam zvolal: Dokonané!"

Ďalší obraz Biblie je o umývaní. Tu píše jeden kresťan inému: "On si nás zamiloval a zmyl z nás naše hriechy Svojou krvou." Poznáte príbeh o márnoträtom synovi, ktorý sa napokon ocitol v tej najväčšej špine: pri sviniach. Ó, a koľkí sa už dostali až k tým sviniam! Človek musí povedať, že ich je škoda! Ten márnoträtý syn sa však potom spamätal a taký, aký bol, bežal domov do náručia svojho otca. Nečistil sa prv, neobstaral si najprv nové oblečenie a novú obuv. On prišiel domov

k svojmu otcovi taký, aký bol. Až potom ho jeho otec očistil, aj znovu zaodel. Mnohí ľudia sa domnievajú, že sa najprv musia polepšiť a až potom že sa môžu stať kresťanmi. To je však katastrofálny omyl! My môžeme prísť k Ježišovi takí špinaví, akí sme. A aký zašpinený a znečistený je náš život! Poďte k Ježišovi takí, akí ste! On vás očistí! On urobí vo vás všetko novým! "Krv Ježiša Krista, Božieho Syna, očisťuje nás od každého hriechu." Tak to dosvedčuje apoštol Ján. A takto smieme a máme aj my svedčiť.

Nemôžem vám teraz vymenovať všetky obrazy z Biblie. Ale myslím si, že si už sami začnete čítať Bibliu, aby ste vždy viac spoznávali tú nádhernú zvesť Biblie o odpustení hriechov.

Ako mám žiť, keď ma stále sprevádzajú viny a zanedbania? To sa mi nepodarí! Ale podarí sa mi to, keď som našiel Ježiša a keď som cez Neho zažil odpustenie hriechov! Potom sa už vo mne stratí ten hlboký strach i zúfalstvo. Odovzdať sa Ježišovi, to nie je nejaká temná, strašná záležitosť, naopak - práve tým budete vyvedení z tej temnice strachu do jasných lúčov jarného slnka milosti Božej. A to vám želim z celého srdca.

Teda: Potrebujeme odpustenie hriechov? Áno! A kde ho dosiahneme? U Ježiša, toho ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Spasiteľa.

3. Ako to dosiahnem?

Teraz si niekto myslí - dúfam! -: To je veľkolepé! Iste, musí to byť nádherná vec, mať odpustenie hriechov! Ale ako to dosiahnem? **Nijaké noviny o tom nepíšu, nijaký moderný román sa tým nezaobrá, nijaký film mi o tom nič nepovie.** Akože to teda dosiahnem?" Áno, ako to dosiahnem?

Tu ťažko pomôže jeden druhému. Verím, že najlepšie urobíte, keď ešte dnes na tichom mieste budete volať k Pánu Ježišovi! Lebo On skutočne vstal z mŕtvych. On žije! V Biblii sú ľudia, ktorí prišli k viere, označovaní takto: "Všetci, ktorí vyzývajú meno Pána Ježiša." Nuž, tak teraz aj vy jednoducho prídte a volajte k Nemu!

Poznáte výraz "vzývať, volať"? Počujte: Vy máte priame spojenie s Pánom Ježišom! Ale toto spojenie je u vás už tak dlho mŕtve, nevyužité! Máte priame vedenie k Pánu Ježišovi, ktoré ste možno ešte nikdy nevyužili! Je to bieda! Zavolajte Mu. Nemusíte ani dlho voliť číslo. Povedzte Mu len: "Pane Ježišu!" a On je už na linke. On je už tu! A to je vlastne modlitba.

A čo Mu potom poviete? Všetko, čo máte na srdci! Povedzte: "Pane Ježišu. Mám tajný pomer k istému človeku. A sám sa z neho nemôžem dostať. Ale viem, že je to hriech, Pane Ježišu - Ty mi pomôž!" - "Pane Ježišu! V mojom obchode to celkom neseďí. Daňové priznania sú už roky nesprávne. Nevie, ako to mám robiť inak, pretože inak skrachujem. Pane Ježišu, Ty mi pomôž!" - "Pane Ježišu! Som neverný svojej manželke. A neviem sa z toho dostať. Pane Ježišu, Ty mi pomôž!" Rozumiete? Vy môžete všetko, čo nepoviete nikomu inému, zveriť Pánu Ježišovi po Jeho linke. On vás počuje. Vybaľte to! V tom je oslobodenie. Vyrozprávajte Mu celú svoju vinu.

Pýtajte sa Ho: "Pane Ježišu, pastor Busch povedal, že cez Tvoju krv bude všetko dobré. Je to pravda?" Povedzte Mu to. Zavolajte Ho ešte dnes. Začnite s Ním hovoriť po tejto linke, ktorú už tak veľmi dlho nepoužívate. Teraz ju môžete riadne zaťažiť! Takto s Ním môžete hovoriť. A poďte medzi ľudí, "ktorí vzývajú meno Pána Ježiša Krista"!

Možno poviete: "Áno, ja som Mu povedal všetko, ale On mi nič neodpovedal!" Ale áno, predsa, len dávajte pozor! Teraz vám chcem povedať ešte o tej linke, na ktorej On hovorí s vami. Vezmite si Novú zmluvu. A potom neskôr si budete čítať aj Starú zmluvu. Ale s ňou nezačínajte, tá je pre začiatočníkov trocha ťažká. Začnite si čítať Novú zmluvu a to evanjelium podľa Jána, potom si čítajte Lukášovo evanjelium. Začnite si čítať tak, ako keby ste čítali správu o udalostiach v obrázkovom časopise. A potom zbadáte: Tu hovorí On! Lebo Biblia sa líši od ostatných kníh tým, že cez toto spojenie so mnou hovorí teraz žijúci Pán.

Ktosi mi raz povedal: "Keď chcem počúvať Boha, tak idem do lesa." A ja som mu na to odpovedal: "Veď to je ale nezmysel! Lebo keď idem do lesa, tak tam počujem stromy šumieť, vtáky spievať, potôčky žblnkotať. To je krásne. Ale či

sú mi moje hriechy odpustené a ako získam nové srdce, a či je mi Boh milostivý, na to mi ten les nedá odpoveď. Na to mi odpovie Boh len cez Bibliu."

Nájdite si každý deň tichú štvrt hodinku pre Pána Ježiša. A tak vzývajúc, volajte k Pánu Ježišovi a povedzte Mu všetko: "Pane, dnes mám tak veľa ťažkých povinností. Sám ich nevládnem." Chápete: Povedzte Mu všetko! A potom si otvorte Novú zmluvu a prečítajte si aspoň pol kapitoly. "Pane Ježišu! A teraz hovor Ty!" A tu zrazu zbadáte Božie slovo pre vás. A vy poznáte: "Toto hovorí mne." Podčiarknite si to. Najlepšie, keď si k tomu poznačíte aj dátum.

Raz som ako mladý človek prišiel do jedného domu. Na klavíri tam ležala Biblia. Keď som ju vzal do ruky, zistil som, že v nej bolo mnoho miest podčiarknutých červenou alebo zelenou farbou s dátumami. Spýtal som sa - bola to veľká rodina - "Komu patrí táto Biblia?" "Tá patrí našej Emuške." Pozrel som sa na Emušku - a vzal som si ju za ženu. Lebo takú dievčinu som chcel mať, ktorá pochopila, že Pán Ježiš s nami hovorí po tejto linke a nijako inak.

Keď sa ľudia hádajú nad Bibliou, tak mi je úplne zle. Hovoria: "Veď Bibliu tiež napísali len ľudia!" - a podobné hlúposti. To ma nudí!

V prvej svetovej vojne som bol ako vojak jeden čas telefonistom. Vtedy sme ešte nepoznali bezdrôtové spojenie. Mali sme také malé prístroje, na ktoré sa pripájali drôty. Jedného dňa som musel ísť na jeden vrch na pozorovateľňu. Tá však tam ešte nebola zabudovaná, a tak som ležal v tráve a pokúšal sa urobiť spojenie k batérii. A tu prišiel na ten vrch nejaký ľahko ranený pešiak. Zavolať som na neho: "Človeče, hoď sa na zem! Už nás zamerali. Za chvíľu spustia paľbu!" On sa teda hodil na zem a priplazil sa ku mne: "Práve som dostal pekný zásah, s ktorým budem môcť ísť domov. Počuj, ty tu máš ale starý prístroj!" "Áno", mumlem, "veľmi starý model." "A svorky sú už celkom uvoľnené!" "Áno", potvrdzujem mu, "svorky sú celkom voľné." "A tu je kus odlomený!" hovorí. Tu mi povolili nervy. "Tak, a teraz si už zavri ústa. Nemám čas počúvať tvoju dlhú kritiku! Musím tu počúvať a udržiavať spojenie!" A tak je to i s mojou Bibliou. Ja chcem počuť hlas Ježiša - a tu prídu ľudia,

ktorí hovoria: "Bibliu napísali tiež len ľudia!" Môžem im len odpovedať: "Ach, zavrite si ústa, lebo ja tu načúvam hlasu Pána Ježiša!"

Rozumiete: Nedajte sa oklamať! On hovorí po tejto linke! A vyhľadávajte spoločenstvo s ľuďmi, ktorí sa tiež snažia ísť touto cestou!

Pozrite, keď vo svojich rozhovoroch občas poviem niečo také, tak mi na to ľudia vždy odpovedajú: "Ach, veď to je len pre staré babičky. Do kostola chodia len starí ľudia." A preto sa teším, že som už vyše tridsať rokov mládežníckym farárom, ktorý poznal mnoho mladých ľudí, ktorí by vám mohli dosvedčiť, čo som vám povedal, že existuje odpustenie hriechov, že človek môže hovoriť s Ježišom a že On odpovedá.

Vyhľadávajte spoločenstvo s takými ľuďmi, ktorí už tiež majú skúsenosti s Ježišom. Áno, človek môže nájsť ľudí, ktorí tiež chcú ísť s Ježišom k nebesiam.

A teraz stojí pre vami Ježiš a hovorí: "Podte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, pretože vás stále sprevádzajú vaše viny a zanedbania. Ja vám dám odpočinutie! Ja vám môžem darovať odpustenie hriechov!"

Čo robiť, keď nám iní ľudia idú *na nervy?*

Táto téma celkom neseďí: - "...k e d' nám iní ľudia idú na nervy" - **oni nám predsa idú na nervy!** Pretože iste je tu niekto, kto vám lezie na nervy - či nie? Verím, že by som mohol spokojne povedať: Nech sa prihlási ten, kto nemá nikoho, kto by

mu išiel na nervy. Nik by sa neprihlásil! Že nám iní ľudia lezú na nervy, to sa nedá povedať len "...k e d", ale je to pravidlo. Nemám pravdu? Ó, áno, my si ideme navzájom strašne na nervy! Nie všetci. Napríklad moja žena mi nejde na nervy. Ale je mnoho iných ľudí, ktorí mi veľmi lezú na nervy. Aj vám? Isteže! Toľko do seba zapárame. V rodinách, v domácnostiach, so susedmi, v zamestnaní, v podnikoch a tak isto aj v kresťanských kruhoch si idú ľudia stále navzájom na nervy. Svet je plný tajného lezenia si na nervy. Je mnoho ľudí, ktorí by mohli hovoriť: "Ako by mi bolo dobre, keby toho alebo tamtých nebolo!" A tu ten druhý nie je len trňom v oku, ale trňom v živote. A preto sa o tom raz musí hovoriť: Ako žiť, keď nám iní ľudia lezú na nervy?

Priatelia moji, musím to všetko postaviť do širšieho rámca. Pozrite: Môže sa stať, že niekto pokašlieva - a v skutočnosti má poškodené pľúca. A tu nepomôžu nijaké cukríky proti kašľu. Tu sa musí ísť na dôkladnejšiu diagnózu a použiť inú liečbu! Rozumiete tomuto obrazu. A že si lezieme na nervy, to je iba znak toho, že ľudské telo je choré. To, že si lezieme na nervy, má hlbšie príčiny, než len to, že napríklad susedka je trochu nepríjemná. A preto musím túto vec postaviť do celkom širokého rámca. Chcem vám ukázať, že toto lezenie si na nervy je symbolom choroby ľudstva.

1. Svet, v ktorom žijeme

Pozrite: Ja mám svoj svetonázor z Biblie. **A vidím, že to je ten jediný správny názor na svet; veď všetky ostatné svetonázory po dvadsiatich rokoch putujú do zberu.**

A Biblia hovorí: Keď Boh stvoril svet, bol ešte dokonalý. Vtedy nešiel Adam Eve na nervy, a tak isto ani Eva Adamovi. Bola to dokonalá harmónia. A menovite živý Boh nešiel ľuďom na nervy, ani ľudia nešli Bohu na nervy. Rozumiete: Vtedy patrilo všetko spolu. Boh i ľudia, aj ľudia navzájom medzi sebou. Ešte nebolo nijakých roztržiek.

A potom Biblia hovorí, že na začiatku ľudských dejín nastala určitá prakatastrofa. Biblia ju nazýva pádom do hriechu. Hovorí, že človek bol postavený pred skúšku. Nesmel jest z istého stromu. Toto mu Boh zakázal. Ale lákalo ho to - mohol voliť - a on si vyvolil zlo, neposlušnosť. Vzal zo zakázaného ovocia. A v tom okamihu, keď sa na počiatku ľudských dejín odohral ten pád do hriechu, všetko sa rozbilo.

Vtedy sa Boh a ľudia rozišli. Boh vyhnal človeka z raja a pred jeho bránu postavil cherubína. A odvtedy sme oddelení od Boha. Odvtedy ideme Bohu na nervy - a Boh nám. Len začnite hovoriť s ľuďmi o Bohu. Tak sú hneď nervózni: "Prestaňte tým už konečne! Veď sa ani nevie, či ten Boh vôbec existuje!" Medzi Bohom a nami je hrozná priepasť.

A od tohoto istého okamihu sa rozdelili aj ľudia. A to bolo hneď zrejmé na deťoch Adama a Evy. Už vtedy začalo to, že si ľudia idú navzájom na nervy.

Sú dvaja bratia. Stáva sa predseda, že práve súrodenci si idú strašne na nervy. Boli veľmi rozdielni, Kain a Ábel. Hádám v podstate ani nebolo možné povedať, prečo vlastne. Jedného dňa je Kain, roľník, s motykou na poli. A prišiel tam i Ábel. Viem si predstaviť, ako to v Kainovi náhle všetko tak zovrelo: "Keby ten fajnový podlizovač už zmizol: Nechcem ho ani vidieť!" Ale Ábel k nemu dokonca pristúpi a povie pár slov. A tu vezme Kain motyku a jednoducho ňou vrazí do jeho znenávidenej tváre - a príde k sebe až vtedy, keď už pred ním jeho brat leží mŕtvy. Priatelia moji, my sme všetci civilizovaní ľudia, a preto sa už nevražďíme motykami. Ale keď čítame noviny, tak cítime, že sa to tak stáva. A keď si spomínam na tie veľké vražedné procesy z tretej ríše, tak všetky majú ten istý kainovský úmysel: "Nenávidím ľudí!" A tak človek vraždí státisíce! Kain prišiel k sebe až vtedy, keď pred ním už ležal jeho brat mŕtvy. Trochu sa zľakol. Ale potom vykopal plytkú jamu, zvalil do nej mŕtvolu a prikryl zemou. Poobzeral sa dookola a zistil: "Nikto tu nebol a nik to nevidel." My ľudia si vždy myslíme, že čo nikto nevidel, to sa ani nestalo. Čo myslíte, aké zážitky vlečú ľudia so sebou!? Kain odchádza. Je mu hrozne. Zrazu počuje: "Kain!" "Čo je, kto to volá?" "Kain!"

A potom mu prebehne po chrbte mráz. A zrazu vie, kto to tu naňho zavola: živý Boh! On bol pritom! On bol tichým divákom! "Kain!!! Kde je tvoj brat Ábel?" Kain sa chce ešte brániť: "Veď ja nie som opatrovateľom svojho brata Ábela! Či mám byť strážcom svojho brata?" "Kain", hovorí Boh, "Hlas krvi tvojho brata volá zo zeme ku mne."

Pozrite, tento príbeh objasňuje: od pádu do hriechu sa všetko rozbilo. Ľudia sa rozišli, my si lezieme na nervy. Aj Boh a človek sa rozišli, Boh začal ísť Kainovi na nervy - tak ako niekomu z vás lezie na nervy. Ale my sa svojho blízkeho nikdy nezbavíme - ani Pánu Bohu nikdy neujdeme: To je svet, v ktorom žijeme!

2. Dohovárание nepomôže

Áno, tu nepomôže nijaké dohovárание. Tu nepomôže napríklad ani reč o "milom Bohu". **Medzi Bohom a nami je múr, priepasť.** Za vojny, keď môj dom aj naokolo pol mesta Essenu horelo, pribehla ku mne jedna žena a kričala na mňa: "Ako to môže ten váš Boh dopustiť!?" A ja som jej na to odpovedal: "Môj Boh to môže dopustiť. Možno je ten Boh vaším nepriateľom!" Od pádu do hriechu sa všetko rozpadlo: Boh i človek! My sme sa s Bohom, aj medzi sebou navzájom rozišli. A to je ten najhlbší dôvod toho, prečo nám iní ľudia lezu na nervy. Keď máte susedku, ktorá vám lezie na nervy, tak to pochádza z tohoto pádu do hriechu - a že sme padli ľudia a oddelení od Boha. A preto tu nepomôže nijaké dohovárание!

Nedávno som bol znovu na švajčiarskych hraniciach. A tam visel na pohraničnom domku milý plagát. A na ňom bolo napísané: "Spoločne sa lepšie kráča!" No, musel som si tam pomyslieť: "Jasné, ale ten plagát mi nepomôže, keď mi niekto lezie na nervy!" Alebo som pred krátkym časom čítal na jednom plagáte: "Buďte milí voči sebe navzájom!" Američania vešajú na každom rohu plagáty s nápisom: "Keep smiling!" - "Usmievaj sa priateľsky!" Ale to tú vec v podstate nezlepší. Nemám pravdu? Veru - ani dohovárание tu nepomôže!

Pamätám sa ešte, keď som ako mladý teológ býval u jednej rodiny, v ktorej boli všetci rozvadení. Celé príbuzenstvo bývalo na jednom mieste a bolo úplne rozhádané. S veľkým oduševnením som ich jedného večera všetkých zhromaždil a pokúšal som sa ich všetkých navzájom zmieriť. Vtedy som si išiel ústa vyrozprávať. Večer o jedenástej hodine sa zjednotili a podali si ruky. Bol som taký šťastný a povedal som si: "Raz iste budeš schopným farárom. Veď si už celkom dobre začal." Išiel som šťastný domov, a nerušene som zaspal. Ráno som stretol jednu mladú pani z tých zmierených a vravím jej: "Aké to len včera večer bolo pekné!" "Pekné?" odpovedala mi ona. "A vy neviete, čo sa stalo?" Pýtam sa jej: "A čože sa stalo?" - a zbledol som. Oni všetci ešte na ceste domov znovu začali s tým krikom. A potom to bolo s nimi ešte horšie ako predtým! Smejete sa? Ja som sa nesmiel. Tu som zrazu znovu zbadal, aké vážne to je s pádom do hriechu, že sme sa s Bohom aj so svojimi blíznymi navzájom rozišli, a že tu už ani to najlepšie dohováranie nič nepomôže.

Často mi ľudia píšu: "Milý pán pastor, ja mám tam a tam príbuzných, ktorí žijú vo vzájomných sporoch. Nemohli by ste ich navštíviť?" To vždy odmietam, pretože viem, že dohováranie im nepomôže. Pomyslíte si aj teraz na ľudí, ktorí vám lezú na nervy. Darmo by som im dlho dohováral - to by nič nepomohlo. A to je to strašné. Prirodzene, že je to aj smiešne, keď človek vidí, ako to vyzerá. Trochu vám to chcem znázorniť. Bol som raz v jednej rodine. A tam prichádza ich sedemnásťročný syn: ťarbavý, v rifliach, s vlasmi na spôsob Beatles. Vidím, ako jeho otca dvíha. "Pozrite na neho!" povie: "Pozrite len na neho!" Otec je usilovný a svedomitý úradník. Môžete si predstaviť, ako sa to v otcovi všetko búri, keď vidí zo svojho syna takého nedbanlivca. Alebo tu je milá kresťanská matka, len trochu zákonnícka. Dcéra si maľuje pery. A matka: "Ach, ako mi tá lezie na nervy!" A dcéra: "Ach, ako mi tá moja matka lezie na nervy!" A či to nie je všade tak? Stretol ma jeden muž, ktorý žil rozvedený, a tomu som vysvetlil: "Viete, to je hriech!" A on mi odpovedal: "Pán farár, prestaňte! Mne už lezie na nervy aj to, ako moja manželka chlípe svoju polievku!"

Zdá sa vám to smiešne? Mne sa to zdá hrozné! Poviete: "To sú maličkosti!" Maličkosti? Sú to znamenia toho, že svet vo svojom upadnutí do hriechu vypadol z Božích rúk a že my žijeme v tom padlom svete - ako ľudia bez Boha!

Toto lezenie si na nervy môže vyzerat aj veľmi zle. Poznám v Essene istú mladú dievčinu, ktorá má sklerózu multiplex a je následkom tej svojej strašnej choroby celkom ochrnutá. Býva v jednom malom dome. Blízko nej býva jeden surový mládenec, ktorý veľmi rád každý večer od pol ôsmej až do jedenástej hodiny pozerá televíziu a nastavuje si aparát na čo najsilnejší zvuk. Táto úbohá dievčina večer čo večer, hodinu čo hodinu to všetko cez tú tenkú stenu musí počúvať. Prosila toho muža: "Ach, prosím vás, nastavte si zvuk na tom svojom televízore len na počúvanie v izbe!" A tento chlapík si nastavil svoj televízor ešte hlasnejšie. Predstavte si to: Rok čo rok, večer čo večer aj celé hodiny to tam takto hučí. Také sme my beštie, také beštie! Tak si môžete domyslieť, ako tento mladý muž lezie na nervy tejto dievčine! A je len prirodzené, že táto dievčina tiež lezie na nervy tomu mládencovi. A tak tento tichý boj cez stenu nevýslovne strpčuje život!

Keď som bol ešte celkom mladým farárom, mal som 150 konfirmantov. Potom som ich všetkých začal navštevovať. Bývali v činžiakoch. Pri prvej návšteve bola doma zvada, pri druhej návšteve bol doma krik, a tak aj pri tretej návšteve bol v dome krik. Jedného dňa som na hodine vyzval konfirmantov, aby vstali všetci, u koho doma nebýva krik. I vstali traja alebo štyria. "Čože?" spýtal som sa ich, "u vás ostatných je v dome krik?" "Áno!" Tak som sa spýtal tých pár konfirmantov, u koho nebol krik: "A prečo sa u vás nekričí?" A oni mi odpovedali: "My bývame sami!"

Taká je situácia. A tu to máme zvládnuť, tu máme byť šťastní a máme tvoriť, keď stále čosi dráždi naše nervy! Keď nám niečo spadne na nohu, tak nás to bolí. A keď nám stále idú ľudia na nervy, tak to je neznesiteľné.

3. Boh zasahuje!

Keby som vám už okrem toho, čo som vám povedal doteraz, nemal viac čo povedať, tak by som radšej ani nezačal hovoriť. **Mám však neuveriteľne veľkú, ba prevratnú zvesť:** Do celej tejto šlamastiky, z toho vzájomného lezenia si na nervy a nášho podpichovania, zasahuje sám živý Boh vo svojom - nám nepochopiteľnom - milosrdenstve. Celý tento žalostný svet leží pred Božími očami a On doň zasahuje.

On zasahuje podivuhodne. A to je tá dych zarážajúca zvesť Biblie: On preboril ten múr, ktorý je medzi Ním a nami a prichádza k nám osobne vo Svojom Synovi Ježišovi! Keď už naša doba odsunula zvesť evanjelia Ježiša ako bezvýznamnú, tak to nehovorí proti evanjeliu, ale je to svedectvo hlúposti našej doby, pretože Ježiš je našou jedinou šancou! Čo väčšieho sa tu ešte má stať, než to, že Boh už zboril ten múr, ktorý je medzi Ním a nami a dal nám Svojho Syna - doprostred toho nášho odpadliverstva od Boha, do toho nášho lezenia si na nervy - do našich sporov? A keď ten Syn Boží, Pán Ježiš príde, celá situácia sa mení!

a/ Ježiš daruje pokoj s Bohom

A teraz sa pokúsím ukázať vám, že v Ježišovi je sústredené všetko. Ježiš sa nerozišiel s Bohom. Ježiš je Syn Boží. Nedávno mi ktosi povedal: "Ježiš bol človek ako my. Nanajvýš bol zakladateľom náboženstva." Ja som mu na to odpovedal: "Teda vy tu zrejme myslíte na niekoho iného než ja. Ja hovorím o tom, ktorý povedal o Sebe: 'Vy ste zdola; ja som zhora.'" Áno, ja hovorím o Synovi živého Boha, ktorý je divom, ktorý je celkom iný, ktorý je Božím vniknutím do toho strateného a prekliateho sveta. On nie je rozdelený s Bohom. A Jemu nikto z ľudí nejde na nervy. Jemu nešiel na nervy ani Judáš, ktorý Ho zradil. Keď mňa niekto zradí, tak mi lezie na nervy. Ježiš miloval Judáša až do konca! Takto musíte hľadieť na príbeh Ježiša: Muž, ktorému nikto nešiel na nervy!

Tu je ten zvláštny príbeh - večer pred Jeho smrťou, keď bol spolu so svojimi učeníkmi. Viete, tam na východe sa neseďáva na stoličkách, ale tam sú okolo stola rozložené široké vankúše,

na ktorých sa leží. Ani ja si neviem dobre predstaviť, ako pri tom ľudia mohli jesť; každopádne my by sme nevedeli takto poležiačky jesť nožom a vidličkou. Oni však vtedy tak jedávali. Najprv si zobuli sandále a obyčajne si potom umyli nohy od prachu z cesty. Učeníci v tento deň vykonali veľkú púť s Ježišom. Boli teda unavení, zobuli si sandále a hodili sa na vankúše. A viem si predstaviť, ako Peter pozerá na Jána a súčasne mu dáva očami pokyn: "Jeden musí doniesť vodu a špongiu a ostatným umyť nohy. Môžeš to predsa urobiť, veď si najmladší! Ján, ideš mi na nervy, že sa od toho stále tak odťahuješ!" Ján však mykne plecami a myslí si: "Ten Peter mi už lezie na nervy, že ma stále označuje za najmladšieho. Jakub by predsa tiež raz mohol doniesť vodu a špongiu, aby sme si mohli poumývať nohy!" A Jakub si zase myslí: "Ako k tomu prídem. Ja predsa patríam k najmilším učeníkom. Nech to raz urobí Matúš!" A v okamihu si všetci lezú na nervy, pretože každý sa odťahuje od toho, čo má urobiť. A tu vstane Ježiš. A učeníci sa naľakajú: "Hádam nie On!" A predsa, On to robí. Vojde dnu so zásterou sluhu i s nádobou na umývanie a so špongiou - a všetkým umyje nohy. Aj Judášovi! Aj Petrovi! I Jánovi! Aj Matúšovi! A skoro by som povedal: Aj mne! To je ten Ježiš, v ktorom je všetko sústredené: Boh je v Ňom a On miluje ostatných.

Musím vám ukázať Ježiša - tak Ho vidím najradšej - ako visí na kríži! Chcel by som, aby som vás mohol priviesť k tomu, aby ste v duchu stáli so mnou na tom vrchu pred bránami Jeruzalema, kde to množstvo ľudu vrieska, kde rímski vojaci stoja so svojimi kopijami, kde sa nad hlavami týčia tri kríže. Toho v prostriedku, toho mám na mysli. Toho s trňovou korunou, toho vám chcem postaviť pred oči. Priatelia moji, tu On zomiera za vás, aby vás vytrhol z tejto biedy, v ktorej iným lezieme na nervy, v ktorej si sami lezieme na nervy, a kde nám iní lezú na nervy, aby vás zmieril s Bohom.

Keď chcete, aby všetko to, čo je medzi Bohom a vami bolo odstránené, tak poďte k Ježišovmu krížu. Ten Ježiš, ktorý zomrel za vás a za vás aj z mŕtvych vstal, je Božou ponukou pokoja. Uvažte všetky svoje pochybnosti na Neho - veď máte mnoho pochybností - a tak ich hodte cez palubu! Áno, hodte sa do

náručia tomu Ježišovi! Hodte všetky svoje staré závislosti, aj všetky svoje viny Ježišovi k nohám! A to môžete urobiť tak, že sa zahľadíte na Ježišov kríž. Podajte Mu ruku a povedzte Mu: "Už len Tebe chcem patriť!" A v tom okamihu ste už urobili krok k pokoju s Bohom. Apoštol Pavel v liste veriacim Rimanom hovorí: "Keďže sme boli ospravedlnení z viery, máme pokoj s Bohom prostredníctvom Pána nášho Ježiša Krista." Ježiš je Božou ponukou pokoja. Prijmite ju! Najhroznejšie však je, že je veľa ľudí, ktorí to síce počuli, a predsa sa do toho stavu pokoja nedostali. To je hrozné! Chcel by som zápasit' o vaše srdcia! Chcel by som zápasit' o vaše duše, aby ste prijali túto Božiu ponuku pokoja!

Mal som dnes rozhovor s niekoľkými novinármi. A dospeli sme k tomu, čo vlastne ešte dnes môže človek brať vážne. Tak som im vysvetlil: "Otvorene vám to priznávam: po tom, čo som prežil dve svetové vojny, aj ríšu fašizmu, neviem, čo by som ešte mohol brať vážne. Výroky, ktoré mi poskytujú svetonázoroví proroci a politici, tie ani oni sami neberú vážne - a tak ani ja. Nevedel by som, čo iného by som medzi nebom a zemou mohol brať vážne, ako tú Božiu ponuku pokoja v Ježišovi!" A to je to jediné, čo môžem brať vážne. Ale to sa vyplatí. A keď tu mladí i starí ľudia hovoria: "My už nič nemôžeme brať vážne!", potom je evanjelium práve pre nich: V Ježišovi vás Boh vzal neuveriteľne vážne. A tak teraz tiež tak vážne prijmite Jeho ponuku pokoja v Ježišovi!

Vidíte: Ježiš nás opätovne spojil s Bohom. Vašou biedou však je, že ste snáď len "nábožní" a "platitelia cirkevnej dane" - ale ešte nemáte pokoj s Bohom. Vravím vám: Za vás Ježiš zomrel a vzal na seba všetky vaše viny, aby ste vy teraz mohli prísť a padnúť pred Ním a povedať: "Pane, tu prichádza jeden stratený hriešnik. Ja už teraz v Teba verím. Prijímam Ťa!" - a tak prejdete do života, do pokoja s Bohom!

b/ Ježiš daruje aj pokoj s blížnym

Tam však, kde sa dostane Ježiš, tam nedosiahne človek len pokoj s Bohom, ale aj pokoj so svojím blížnym. A tu už prestáva to lezenie si na nervy.

Teraz ma dobre počúvajte: medzi vami sú iste aj veľmi

nábožní ľudia, ale pokiaľ vám iní ľudia ešte lezú na nervy, tak tu ešte čosi nesedí: Je to jasné? A vy mi poviete: "Mali by ste poznať moju susedku: Tú kozu!" A ja vám odpovedám: "Pokiaľ ju ešte nemilujete, zatiaľ to s vami ešte nie je celkom v poriadku. Lebo keď Ježiš vstúpi do nášho života, tak prestanú v nás pôsobiť tie slabé nervy, na ktoré nám ostatní ľudia stále lezú!"

Pozrite: kam vstúpi Ježiš, tam daruje pokoj s Bohom, aj pokoj voči tomu, kto mi lezie na nervy. A keď máte ľudí, ktorí vám lezú na nervy, tak musíte mať Ježiša! Inak vám nič nepomôže. Vaše nervy sa ďalej ničia v takýchto prípadoch! Ježiš vám chce darovať pokoj s Bohom a vy Ho máte vnútorne prijať - a potom vám to pôjde aj s inými ľuďmi!

Mám istého priateľa, ktorý mi je veľmi blízky. Ten má veľmi príjemný byt. Ale má aj nepríjemného majiteľa domu, ktorý je veľmi zafixovaný na peniaze. A tu pred krátkym časom mu ten majiteľ domu napísal nehanebný list: "To musíte urobiť! A to máte spraviť! A to musíte zaplatiť!" A tento môj priateľ mi potom rozprával: "Mal som vyletieť z kože. Išiel som k písaciemu stolu, aby som mu napísal odpoveď. A tu zrazu stál predomnou obraz Ježiša, ktorý zomrel za mňa, ale aj za môjho majiteľa domu. Tak som už nemohol pokračovať. Išiel som k nemu a povedal som mu: 'Počujte, takto sa budeme rozprávať? Obidvaja sme predsa rozumní ľudia! Nemohli by sme sa rozumne porozprávať? Veď vás mám naozaj rád! Netreba, aby ste so mnou takto jednali.'" A tu bol on natoľko premožený, že sa roztržka medzi nimi stratila, takže vlastne dnes sú celkom dobrými priateľmi, ten neznesiteľný majiteľ domu a ten učeník Ježišov.

Môžem vám vyrozprávať ešte jeden pekný príbeh? Tak dávajte pozor: Poznám istého pána menom Dapozzo. Je francúzskym evanjelistom. Ešte z koncentračného tábora má celkom rozbité rameno. A on mi vyrozprával tento príbeh, na ktorý som nikdy nezabudol. Povedal mi: "V koncentračnom tábore ma raz na poludnie dal zavolať veliteľ tábora. Zaviedli ma do izby, kde bol prikrytý stôl. Ale na ňom bol len jeden príbor. A potom prišiel veliteľ tábora. Mal som úžasný hlad. Veliteľ si potom sadol a nasledovalo podávanie fantastického jedla, jeden

chod za druhým. A ja som tam musel stáť v pozore a prizerať sa. Dal mi najavo, ako mu všetko chutí a ja som umieral hladom. Ale to ešte nič nebolo. Nakoniec si dal doniesť kávu, k nej si postavil na stôl jeden balík a povedal: 'Pozrite, to vám poslala vaša manželka z Paríža: pečivo!' Vedel som ako málo bolo vtedy u nás jedla a ako musela moja manželka šetriť, aby mohla upiecť tieto koláčiky. A potom veliteľ tábora začal tieto keksy jesť. Ja som ho prosil: 'Dajte mi z nich aspoň jeden, nechcem ho zjesť, ale chcem ho mať ako pamiatku na svoju manželku.' A on so smiechom zjedol aj tento posledný kúsok." To bol okamih, v ktorom to lezenie na nervy dosahuje vrchol: kde začína nenávisť! A Dapozzo pokračuje doslovne takto ďalej: "V tomto okamihu mi bolo jasné, čo znamená: 'Láska Božia je rozliata v našich srdciach.' Mohol som toho muža milovať. Myslel som si: 'Ty úbožiak! Nemáš nikoho, kto by ťa mal rád. Obklopuje ťa len samá nenávisť! Ako mi je dobre, že som Božím dieťaťom!'" Rozumiete: Boh ho môže obostrieť súcitom a milosrdenstvom. A on mu už nejde na nervy. A tu tento muž vyskočil - on to cítil - a vybehol von! Dapozzo ho po vojne navštívil. A tu ten muž zbledol: "Chcete sa mi pomstiť!" "Áno", odpovedal Dapozzo, "chcem sa vám pomstiť. Chcem si u vás vypiť šálku kávy. A v aute som doniesol tortu. A teraz budeme spolu jesť a piť." A tento muž shrôzou pochopil, že človek, ktorý sa dostal pod moc Ježiša, už nemusí nenávidieť, že je už oslobodený od toho lezenia si na nervy, pretože láska Božia je rozliata v jeho srdci.

Ja som už starý veľkomestský farár a často som počul ľudí nariekať: "Ja som taký opustený. Nikto ma nemá rád." Už to ani počúvať nemôžem. Preto vám vravím: "A ty? Kdeže je človek, ktorý by mohol vstať a povedať: 'Ten mi preukázal lásku?'" Viete, ja to považujem za veľmi sprosté. Prepáčte, že sa tak vyjadrujem, ale ja pochádzam z Porúria a my tam hovoríme tak surovo, keď ľudia stále bedákajú: "Niet už lásky vo svete!" A oni sami sú cencúľmi!

Keď som to pochopil, tak som si pomyslel: "Aj ja by som chcel preukazovať lásku." A tu som zbadal: veď to ale vôbec nevieme. Naše srdce je nevýslovne sebecké. Áno, sú ľudia,

ktorých môžeme mať radi, pretože sú nám sympatickí. Ale tých, ktorí nám lezú na nervy?

Spomínam si na jeden rozhovor s istým komunistickým robotníkom, ktorý mi povedal: "Demonštrovali sme za najbiednejších v Šanghaji!" A ja som mu na to odpovedal: "To je veľkolepé! A čo váš sused?" A tu z neho vyliezlo: "Keď ho stretnem, tak dostane po hube!" Rozumiete: "Miluj svojho najvzdialenejšieho" - to ešte nie je také ťažké, ale: "miluj svojho blížneho" - tak to už je zložitejšie.

A teraz si myslím: tento svet by bol celkom iný, keby som vedel milovať svojho blížneho, a to aj toho najhoršieho, ba aj toho nebezpečného, aj toho, kto to so mnou myslí len zle. A to človek sám od seba nedokáže. To už je dar Boží. Priatelia moji, prirodzene, že to nie je jednoduché. Sám som to skúsil: Keď totiž Ježiš vstúpi do nášho života a daruje nám pokoj s Bohom a súčasne nám chce darovať i pokoj s naším blížnym, tak je to veľmi bolestivé, pretože nám pritom ukazuje na to, že ešte viacej my lezieme iným ľuďom na nervy, než oni nám, takže my pre iných sme oveľa ťažším bremenom. Od tej doby, čo poznám Ježiša, On mi ukazuje, ako sa i ja často previním na iných ľuďoch. A tu nám je stále dôležitejším to, že Spasiteľ zomrel na kríži a že nám daruje odpustenie hriechov.

Rozumiete: Ježiš urobil tú najväčšiu revolúciu vo svete, lenže my Ho musíme prijať! A preto vás prosím, aby ste si to nielen vypočuli, ale aby ste vy sami Ježiša brali celkom vážne. Želal by som si, aby každý z vás mohol povedať: "Našiel som Ježiša! A On našiel mňa!"

Všetko sa má *zmeniť,* ale ako •

Keď som bol mladý, s nadšením sme čítali novely spisovateľa Maxa Eytha, ktorý je dnes už zabudnutý. Bol inžinierom, preto najčastejšie spracovával témy zo začiatkov technického obdobia. Jednej zo svojich noviel dal názov "Tragédia povolania". Hlavným hrdinom novely je mladý inžinier, ktorému jedného dňa za zvláštnych okolností zverili veľmi významnú úlohu; mal vybudovať most nad riekou, ktorá už ústí do mora. Je to veľmi zložitá úloha, lebo na most pôsobia už aj príliv a odliv. A na začiatku technického veku ešte neboli k dispozícii dnešné presné meracie prístroje.

Náš mladík sa odhodlá postaviť ten obrovský most. Odovzdanie mostu do prevádzky prebieha počas veľkej slávnosti - zástavy, hudba, fotoreportéri. Vysokí štátni hodnostári a elita mesta sa vo vlaku vezú cez most. Mladý inžinier je stredobodom pozornosti. Všetky noviny prinášajú jeho meno. Zlepšia sa jeho majetkové pomery a v Londýne založí veľký projekčný ústav. Čoskoro sa ožení s bohatou ženou. Má všetko, čo si srdce žiada. A predsa je v jeho živote boľavé tajomstvo, o ktorom vie len jeho manželka. Stále na jeseň sa stratí. Odcestuje k svojmu mostu a keď v noci zúri búrka a bičuje dážď, on stojí, schovaný v pršiplášti, vonku pri moste a bojí sa. Doslova cíti, ako búrka tlačí na piliere jeho mosta. Stále znovu prepočítava, či piliere urobil dosť pevné, či správne prepočítal tlak vetra na piliere. Po utíšení vetrov a búrok vráti sa zase do Londýna, kde žije ďalej ako spoločnosťou vážený a uznávaný človek. Snaží sa správať tak, aby nikto nezbadal, že v duchu prežíva úžasný strach: "Je ten most správne postavený? Je dosť pevný?" Tieto mučivé otázky sú temným tajomstvom jeho života.

Max Eyth otrasne opisuje, ako ten inžinier potom jednej hroznej búrlivej noci znovu so strachom pozoruje svoj most. Vidí, ako na most prichádza vlak. Vidí jeho zadné svetlá. Tie však zrazu v hukote búrky zmiznú. A on vie: vlak sa teraz zrútil do hĺbky, do spenenej vody. Most sa v prostriedku prelomil.

Keď som si ako mladý chlapec ten príbeh čítal prvýkrát, myslel som si: "Nie sme my tiež všetci takí?" Každý z nás stavia most svojho života. A občas v bezsennej noci alebo, ak sa nás niečo veľmi mocne dotkne, vynorí sa strach: "Naozaj som dobre staval most svojho života? Vydrží búrky života?" A vtedy si jasne uvedomujeme: celkom to neseď! Most nášho života nie je celkom v poriadku! To by som vám chcel v prvom rade ukázať:

1. Nie je to celkom v poriadku

Ako veľkomestský farár som sa mnohých opýtal: "Povedzte mi, je váš život úplne v poriadku?" Nenašiel sa ani jeden, ktorý by na konci rozhovoru nebol pripustil: "Úplne v poriadku? Nie! Všetci by malo byť inak!" Prirodzene neviem, kde je slabý bod na moste vášho života. Ale sami všetci celkom presne viete: "Všetci by malo byť inak!"

V človeku sa potom občas zrodí predsavzatie: "Chcem sa zmeniť! V tej a tej oblasti sa chcem polepšiť!" Povedzte mi: veríte skutočne, že sa človek môže zmeniť? Nie, človek sa v podstate zmeniť nemôže! Biblia to vyjadruje celkom drsne: "Či môže černoš zmeniť farbu svojej kože a leopard svoje škvrny? Tak ani vy neviete robiť dobre, keď ste zvyknutí na zlé."

Svet je plný morálnych rečí a morálnych predsavzatí - ale nikto nemôže samého seba zmeniť. Možno sú to tvrdé slová. A ja často stojím otrasený medzi ľuďmi, s ktorými sa stýkam a cítim: vy to bezpečne viete, že most vášho života nie je celkom v poriadku. A potom sa pýtajú: "No a čo máme robiť? Nemôžeme sa predsa zmeniť." Je to tak: "Nečistý nemôže mať čisté srdce. Klamár sa nemôže zmeniť na pravdovravného. Sebec sa nemôže zrazu stať nesebeckým, môže trochu predstierať lásku, ale v podstate zostáva sebcom ako predtým. Nečestný sa sám

nezmení na čestného." Keby som vás dôkladnejšie poznal, vedel by som, kde sú slabé body mosta Vášho života. Najlepšie vám ich však vie ukázať Boh.

Biblia nám ukazuje otrasnú pravdu. Tieto myšlienky a slová predsa nie sú moje vlastné, ale vám zvestujem slovo Božie. Vidíte: Biblia prináša neslýchané posolstvo, ktoré berie dych. Hovorí: "Živý Boh poslal do tohoto sveta niekoho, kto dokáže zmeniť náš život - a ten niekto nie je nik menší, ako Jeho vlastný Syn - Pán Ježiš."

2. Všetko sa môže zmeniť

Milí priatelia, neviem, či je to vinou cirkvi, že mnohí ľudia považujú kresťanstvo za nudnú záležitosť. Ja si zase dovoľím tvrdiť, že to je svetoborná zvesť: Boh poslal Svojho Syna Ježiša na tento svet, ako našu jedinou nádej. Ježiš povedal tieto úžasné slová: "Hľa, činím všetko nové!" Len On, jedine On, môže ľudí zmeniť!

Videl som alkoholikov, ktorí boli oslobodení. Sebecké staré ženy, čo svojou sebeckosťou trápili celý svet, ktoré boli odrazu zmenené a žili pre druhých. Mužov, poviazaných svojou nemravnosťou, ktorí boli oslobodení. Ježiš nás dokáže zmeniť! Ježiš prichádza - a hľa: všetko sa stáva novým! To nie sú rozprávky. Takých príkladov by som vám mohol uviesť celú kopu.

A preto my, ktorí presne vieme, že most nášho života nie je celkom v poriadku - potrebujeme tohoto Spasiteľa. Potrebujeme Pána Ježiša - nie kresťanstvo - ale Krista! Rozumiete: nepotrebujeme náboženstvo, dogmy, cirkevnictvo, ale potrebujeme živého Spasiteľa. A On je tu! Ešte dnes môžete k Nemu volať a vyznať Mu všetky slabosti svojho života. To je to veľkolepé posolstvo, ktoré pre vás mám.

Dovoľte mi, aby som vám to ešte bližšie vysvetlil jedným príkladom. Prednedávnom som bol týždeň v Mníchove. V strede mesta sa rozprestiera obrovský park - Anglická záhrada - jeden zo skvostov tohoto mesta. Pretože som bol ubytovaný v neďalekom hoteli, každé ráno som chodieval do toho parku.

Cez park žblnkotal potok, ponad neho viedol drevený mostík, naľavo od ktorého bol malý vodopád. Jedného dňa vidím, že na mieste, kde dopadala voda, tancoval veľký kus dreva. A pretože som mal čas, pozoroval som, ako to drevo stále krúžilo dookola. Chvíľkami sa zdalo, že sa už dostane do prúdu a popláva ďalej, ale potom ho vír vždy znovu vrátil späť na staré miesto. Na druhý deň som sa tam šiel pozrieť, a to drevo tam ešte stále bolo. Stále to vyzeralo, ako by sa snažilo dostať sa do prúdu. Ale vír ho vždy znovu dochytil. Viete si to predstaviť? Bol tu živý prúd, ale drevo sa stále točilo v kruhu dookola!

Taký je aj život väčšiny ľudí. Krúti sa vždy len v tom istom starom kruhu: v tých istých hriechoch, biedach, bezbožnostiach a zúfalstvách v srdci. Prežívame stále len všedné dni, stále dookola! Pritom tu je prúd, živé prúdenie od Syna Božieho, od Ježiša, ktorý za nás zomrel na kríži. Ak Boh nechal Svojho Syna zomrieť takou strašnou smrťou, tak to iste má význam, aj vtedy, keď to ešte nedokážete celkom pochopiť! Pozrite sa v duchu na Neho! "Aj mňa, aj mňa tu zachraňuje!" To predsa musí čosi znamenať! Predsa nemôžete nad tým len tak ľahko preletieť. Musíte sa snažiť všetkými silami tomu porozumieť. A na tretí deň Ho Boh vzkriesil z hrobu. Od toho vzkrieseného Ježiša prichádza prúd vyslobodenia! My sme však na tom tak, ako to drevo v Anglickej záhrade, stále sa točíme okolo seba v tom istom kruhu. Vtedy v Anglickej záhrade som uvažoval takto - to drevo by potrebovalo len celkom malý impulz, aby sa dostalo do prúdu. Ja som však nemohol zasiahnuť, lebo som nechcel spadnúť do vody. Ale vy nie ste kus dreva. Ten prvý krok z toho prastarého kruhu, ten krok do prúdu spasenia, ktorý vychádza zo Syna Božieho, ten musíme urobiť my sami. Nakoniec predsa len pochopíme, že nás povolával Boh! Ale teraz vám musím povedať: ten krok do prúdu spasenia musíte urobiť vy sami! A sú ľudia, ktorí celkom jasne cítia, že Boh ich v srdci tiahne, aby urobili tento krok z toho prastarého kruhu do prúdu spasenia, ktorý vychádza z Ježiša.

3. Tak alebo inak

Rád by som vám to objasnil niekoľkými biblickými udalosťami. Apoštola Pavla raz uvrhli do väzenia v Cézarei. V tomto meste v tých časoch sídlil rímsky miestodržiteľ. Novým rímskym prokurátorom sa stal muž menom Festus. Jedného dňa ho navštívil židovský kráľ Agrippa so svojou ženou - Bernikou. "Počúvaj, Festus" - povedali tí dvaja, "ty tu máš jedného zaujímavého väzňa, ktorý sa volá Pavel. Radi by sme ho vypočuli." A tak jedného dňa pripravili veľký verejný proces, kam predviedli toho zaujímavého väzňa Pavla. Zišli sa všetci významní dôstojníci, politici a úradníci. Festus a Agrippa s Bernikou zaujali miesto na vyvýšených trónoch. Proces prebiehal za veľkej parády, poriadok zabezpečovali rímske légie. Veľkolepá udalosť. A vtedy predviedli obžalovaného Pavla. O niekoľko minút sa však úlohy prítomných zmenili. Už nie je obžalovaný Pavel, ale celá spoločnosť okolo neho. A potom má Pavel evanjelizačný príhovor, v ktorom svojim poslucháčom objasnil, ako to je s Ježišom. Tentoraz im nevyčítal hriechy, ale im vykreslil pred oči Syna Božieho, ktorý povedal: "Ak je niekto smädný, nech príde ku mne a pije." "Ak je niekto z vás smädný a hladný po živote, ak je zatažený svedomím; plný túžby po Bohu, alebo má strach pred smrťou, nech počuje: Ježiš roztvára svoje náručie a volá: 'Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste unavení!'" Približne tak to Pavel povedal. Tak velebil pred nimi Pána Ježiša, s ktorým sa osobne stretol. Keď potom skončil, miestodržiteľ Festus prehlásil: "Pavel, vieš hovoriť veľmi pekne, ale ja si myslím, že to, čo hovoríš je trochu bláznivé. Dal si sa uniesť svojím temperamentom." Festus vôbec nič nepochopil. Biblia o niektorých ľuďoch hovorí: "Ich srdce stučnelo." Srdcia omazané tukom! To sa stáva: Všetko sa tu sklzáne. Možno sú aj medzi vami ľudia, ktorí tiež majú tučné srdce. Taký bol aj pán Festus. Kráľ Agrippa je však celkom rozrušený. Jeho vyjadrenie sa ma veľmi dotklo: "Pavel, nechýbalo veľa, že by si aj mňa presvedčil, aby som sa stal kresťanom, učeníkom Ježiša." "Nechýbalo veľa!" - a potom odišiel. A potom všetko ostalo pri starom. Ako pri tom dreve v Anglickej záhrade, všetko sa točí

v starom víre, v starej všednosti, v starom živote - až do smrti a až do pekla. Stále tá stará pieseň o hriechu a samospravodlivosti. Aj u vás ostáva všetko po starom? Potom Ježiš za vás zbytočne zomrel. Potom pre vás Ježišovo vzkriesenie neznamená nijaký zisk. V tom prípade nemáte odpustenie, nijakú slobodu ani pokoj v Bohu. Treba urobiť len jeden krok: "Nechýba veľa, aby som sa stal kresťanom." Je to zarážajúce: Ľudia, ktorí sa nazývajú kresťanmi - a predsa nie sú deťmi Božími. Ľudia, ktorí sú nábožní, a predsa smerujú do zatratenia. Ľudia, ktorí sú nábožní a predsa žijú bez duševného pokoja.

A teraz vám poviem opačný príklad. Apoštol Pavel sa jedného dňa dostal do európskeho mesta Filipis. Boli tam zábavné podniky, divadlo a všetko, čo patrilo k poriadnemu mestu. A pretože k poriadnemu mestu patrí aj väzenie, tak tam ani to nechýbalo. Väznicu spravoval jeden bývalý rímsky dôstojník, ktorý to tiché miesto dostal možno za svoje staré zranenie. Raz tomuto žalárnikovi - ako o ňom čítame v Biblii - priviedli dvoch väzňov, akých mal len zriedka: apoštola Pavla a jeho sprievodcu Sílasa. Veľmi smelo a s oduševnením kázali v meste. Pretože sa po kázni národ začal búriť, vrchnosti mesta nariadili ich zatknúť. Odovzdali ich žalárnikovi: "Dobre ich do rána stráž!" A žalárnik, ako sa na tvrdého bachára patrí, prisvedčil: "Dobre strážiť? Áno! Vykonám!" Mal tam jednu celu, tam celkom dole, kde po stenách tiekla voda. Tam ich priviedol a pripútal reťazami. Keby ste mi položili otázku, akého náboženstva bol tento človek, tak by som vám odpovedal: Takého, aké má väčšina z vás. Veril v jestvovanie nejakého "Pánaboha", alebo hádam aj viacerých pánbohov. V Ríme totiž boli náboženstvá, ktoré nikto vážne nebral. Ako v súčasnosti u nás. Viete si toho správcu žalára predstaviť? A potom sa mu stalo voľačo pozoruhodné, čo sa už nedá celkom presne vysvetliť. Najprv začal Pavel o polnoci v žalári spevom oslavovať Ježiša. Myslím, že mu to trvalo až do polnoci, kým sa vyrovnal s tým nespravodlivým zaobchádzaním, krutým uväznením a bičovaním. Muž sa s tým nevie len tak ľahko vysporiadať. Potom však prišiel k záveru: "Pán Ježiš, Syn Boží, ma predsa vykúpil Svojou krvou! Som dieťa Božie! Mám pokoj s Bohom! Aj tu,

v žalári, som v Jeho rukách!" A vtedy sa pustil do chválospevu. A Sílas spieval k tomu druhý hlas alebo bas. Nádherné! A väzni počúvali. Taký spev v tomto väzení ešte nikdy nepočuli.

Priatelia, mal som možnosť poznať väznicu štátnej bezpečnosti. Počul tam kliatby, výkriky zúfalstva a hrubé nadávky strážcov. Keď som raz chcel spievať chválospev, hneď mi to prísne zakázali. Asi už zistili, že je nebezpečné, keď niekto spieva na chválu Božiu. Vtedy tam ale ešte tak ďaleko neboli. Teda: Pavel a Sílas spievali. To samozrejme žalárnik udivilo: "Človeče, čo to spievajú?" Pozorne načúval: "Veď tí spievajú náboženské piesne. Je to možné, že to ešte niekto berie vážne? Tu v žalári? Tam dole v tej diere predsa každý stratí chuť do spevu. A oni ešte k tomu spievajú svojmu Bohu na chválu!" A potom ten žalárnik, ktorý sa medzitým už uložil do postele, zažil poriadne zemetrasenie. Bolo to od Boha. Dvere žalára sa otvárajú a väzni sú slobodní. Žalárnik vyskočí z postele, oblečie si to najnutnejšie a vidí: Všetky dvere sú otvorené! "Človeče, moji väzni sú preč! Teraz ma zdegradujú! Som hotový!" Chce spáchať samovraždu. Vtedy však zdola naňho zavolá Pavel: "Nevzrušuj sa! Sme tu všetci!" Biblia síce nehovorí o tom, aké vnútorné zmeny nastali u žalárnik, ale tomu človeku v tej chvíli bolo jasné: "Je tu živý Boh, ktorý sa zastane svojho služobníka! Je tu živý Boh, ktorého som v celom svojom živote iba urážal! Je tu živý Boh, ktorý mi musí povedať svoje 'Nie'! Je tu živý Boh, ktorý dobre pozná moje hriechy, moje špinavé záležitosti! Je tu živý Boh - a ja som stratený!" Vpadne do Pavlovej cely a zúfalo narieka: "Chlapi, čo mám robiť, aby som bol zachránený?" Zrazu si uvedomuje: Môj život je ako to drevo v potoku v Anglickej záhrade. Točí sa stále na jednom mieste. Viete: všetko ostávalo po starom. Teraz však je pre neho dôležitá už len jedna otázka: "Čo mám robiť, aby som sa dostal do prúdu záchrany?" My by sme mu pravdepodobne držali dlhú kázeň, veľkú moralistickú prednášku. Možno by sme mu povedali: "Najprv ma vyveď odtiaľ von!" Ale Pavel mu povedal iba jednu vetu: "Potrebuješ Ježiša. Ver v Pána Ježiša Krista a budeš zachránený aj ty, aj tvoj dom." Žalárnik toho veľa nevie. Len zďaleka počul, že tento Ježiš ho zachráni od Božieho hnevu, od súdu, od pekla, od starého života. Rozumiete: práve v tom

okamihu dostal od Boha popostrčenie zo starého života - do prúdu záchrany. Stáva sa Ježišovým vlastníctvom. Nádherne sa ešte píše: vypustí Pavla zo žalára, nechá si rozprávať o Ježišovi a ešte v tú noc sa dá pokrstiť s celou svojou rodinou, aby sa stal Ježišovým vlastníctvom. Príbeh končí slovami: "A plesal s celým domom, že uveril Bohu." Teraz sa dostal do prúdu života! Teraz získal pokoj s Bohom!

U jedného platilo: "Nechýbalo veľa." Druhý zažil postrčenie do prúdu záchrany. **Ako to bude s vami?**

4. Berte vážne Ježiša!

"Všetko sa musí zmeniť, ale ako?" V prvom rade je dôležité: Musíte spoznať Ježiša! Stalo sa to hneď po vojne. Dal si ma zavolať jeden vrchný školský riaditeľ: "Pán pastor, mám tu pätnásť mladých mužov. Všetci majú vojnovú maturitu, ale tá im neplatí, ak v budúcom polroku neurobia doplnkové skúšky. Sú to bývalí leteckí poručíci, delostreleckí nadporučíci a im podobní. Prirodzene že sú hrozne naštvaní, že znovu musia sedieť v školských laviciach. Boli by ste ochotný učiť ich náboženstvo?" Súhlasil som a so strachom v srdci som išiel do školy. Tam už sedeli tí ostrieľaní bojovníci vo vyblednutých vojenských rovnošatách. "Dobrý deň!" pozdravil som, "mám mať s vami hodinu náboženstva." Ešte som ani neskončil prvú vetu, keď jeden z nich vstal a začal: "Ako môže Boh dovoliť takú strašnú vojnu?!" A druhý pokračoval: "Kde je tu Božia láska?! Veď on mlčí, keď milióny Židov hynú v plynových komorách!" Podobne pokračovali ďalej. Rútila sa na mňa celá hromada otázok. Konečne som zdvihol ruku a povedal som: "Počkajte chvíľu! Veď postupujete ako slepec s palicou v hmle. Nemá zmysel o Bohu takto hovoriť! Veď Boh je pre nás úplne neznámy a skrytý. Ukázal sa nám iba jediným spôsobom: v Ježišovi. Skôr ako by sme pokračovali ďalej, musíme najprv vedieť, kto je Ježiš? Páni, pred ďalšou debatou mali by ste poznať zjavenie Božie. Budeme sa tým zaoberať. Nabudúce si so sebou doneste svoje Biblie." A potom sme čítali: "Na počiatku stvoril Boh nebo

a zem." Ďalej sme čítali o páde človeka a o Božom súde nad padnutým ľudstvom. Hlbokým dojmom zapôsobili na nás všetkých slová Biblie: "Poznaj a viď, aké neblahé a trpké je, že si opustil Hospodina, svojho Boha." Tieto slová prežívajú národy. To prežívajú aj jednotlivci. Potom sme čítali o Ježišovi! Čítali sme v jednom kuse o Jeho smrti a vzkriesení. Nezabudnuteľné sú pre mňa chvíle, keď v úplnom tichu jeden čítal a ostatní počúvali. Z tých mocných Božích skutkov v Ježišovi sa nám až zastavoval dych. Vládlo medzi nimi také pohnutie, že im všetky hlúpe debaty uviazli v hrdle. Pokladali sa za kresťanov - a nič nevedeli o živom Bohu, ktorý v Ježišovi prišiel k nám a urobil pre nás všetko! A potom:

Prosím, berte vážne Ježiša a Jeho pozvanie! Ježiš povedal jedno podobenstvo: Jeden kráľ usporiadal svadbu. Rozposlal sluhov, aby zavolali pozvaných: "Príďte, už je všetko pripravené!" Tí sa však začnú vyhovárať: "Rád by som išiel, ale práve som uzavrel veľkú obchodnú zmluvu a musím sa o ňu starať." - rozumiete? Hovoria mi: "Vy ste farár. S vami je to všetko úplne inak ako s nami. Obchodník si to nemôže dovoliť." Iný sa ospravedlňuje: "Veľmi ďakujem, ale práve som sa oženil. Medové týždne..., hádam pochopíte, vtedy sa človek nemôže dosť dobre venovať iným veciam!" Ani jeden neprišiel. Pokúsim sa predstaviť si, ako žili títo ľudia ďalej. "Vlastne som mal ísť ku kráľovskému synovi, ale niečo mi prišlo do cesty..."

Robí to tak väčšina: Vlastne by som mal byť Božím dieťaťom, ale sa k tomu nejako neviem dostať. Áno, vlastne...! Ó, prosím vás, prijmite Ježiša vierou!

Mnohí hovoria: "Ja mám tiež vieru." Čomu všetkému Nemci v tretej ríši už uverili: Führerovi, Nemecku, konečnému víťazstvu, zázračným zbraniam atď. Už sme verili všeličomu. Nestačí však, že mám tiež nejakú vieru, ja musím dôjsť k zmiereniu s Bohom. Dosiahnuť to môžem jedine prostredníctvom Ježiša! Chcel by som vám ukázať, čo to znamená veriť. Rád by som vám to objasnil na niekoľkých príbehoch.

Ako celkom mladý farár som v jednej strašnej štvrti chodil na návštevy z domu do domu. Všade, kam som prišiel, mi pred nosom zabuchli dvere so slovami: "Nič nekúpime!" To

som vždy hneď strčil nohu medzi dvere a vysvetľoval: "Nič nepredávam. Chcel by som vám čosi darovať! Som farár." "Faráriska nepotrebujeme!" Jedného dňa som prišiel do jedného bytu a keď som otvoril dvere, dostal som sa rovno do kuchyne. Zúrivo tam pobehoval jeden mladý muž. "Dobrý deň!", pozdravím. "Deň!" "Som evanjelický farár." Na to sa on zastaví a kričí: "Čo? Farárisko? To mi ešte chýbalo! Už len to mi chýbalo! Vypadnite! Ja už ničomu neverím, stratil som vieru v ľudstvo." Prežíval asi niečo ťažké. Odpovedám mu: "Mladý muž, dovoľte, aby som vás objal. Aj ja som stratil svoju vieru v ľudstvo! V tom sa teda výborne zhodneme!" "Ako?", pýta sa prekvapene. "Ako farár predsa musíte podporovať vieru v ľudstvo!" "Musím?", pýtam sa. "Svoju vieru som žiaľ stratil. Bol som na vojne. Keď si pomyslím na tie oplzlosti, špinu a na to, ako jeden druhému závidel... Nie! Ďakujem! Moja vieru v ľudstvo sa rozpadla na prach!" "Áno, ale potom nerozumiem, prečo ste farárom?" "Ó," odpovedal som, "dostal som novú vieru, ktorá vydrží!" "No, to by som rád vedel, aká je to vieru?" Vtedy som mu mohol zvestovať evanjelium: "Len veľká dôvera v Ježiša Krista, ktorý prišiel k nám, je jedinou možnosťou záchrany pre tento svet." "Ježiš?", diví sa. "Veď to je kresťanstvo! Myslel som si, že to už dávno zaniklo!" "Ale kdeže, to ešte len vtedy poriadne začína, keď sa všetky ostatné viery zrúti!"

Prial by som vám, aby ste svoju všelijako falošnú vieru hodili cez palubu a našli dôveru k Ježišovi!

Hneď po vojne som si zohnal staré auto Opel P4, lebo som chcel veľa cestovať. Bol to úžasný model! Keď som s tým malým P4 poprvýkrát prihrkotal, jeden z mojich priateľov zvolal: "Prepánakráľa! Teraz budeme musieť dať všetky stromy očalúniť! Pastor chodí autom!" Nahnevane som povedal: "Myslíš si, že neviem šoférovať." "Ale iste, veď máš vodičský preukaz!" "Tak poď, nastúp!" vyzval som ho. "Nie, radšej nie! Ešte som nespísal svoju poslednú vôľu!" odpovedal. V tej chvíli tam prišla moja manželka. "Žena, poď, nastúp!" povedal som jej. A ona nastúpila! Bez zaváhania! Žije až dodnes. V tom okamihu, keď opustila pevnú zem a nastúpila ku mne, zverila

svoj život mne. Tak to urobte aj voči Ježišovi: Zverte Mu bezpodmienečne svoj život!

Nedávno som čítal otrasnú správu z druhej svetovej vojny, ako sa do Stalingradského kotla, obkľúčeného ruskými vojskami, dostalo ešte posledné nemecké lietadlo. Naplnili ho ranenými. Potom však prišli ešte ďalší vojaci, ktorí boli ľahšie zranení alebo čiastočne omrznutí. Všetci chceli tým lietadlom odletieť, hoci už bolo plné. Vyliezali na stroj, kam sa len mohli zachytiť: zvonku na kľučky dverí, na podvozok. Nakoniec sa lietadlo vznieslo. Po pristátí však na lietadle už nebol ani jeden z tých, čo sa naň povešali zvonku. Ich ruky zmrzli - odviaľa ich búrka. Zachránili sa len tí, čo boli v lietadle!

Vtedy som musel myslieť na toto: evanjelium o Ježišovi, Synovi Božom je ako lietadlo, ktoré zachraňuje. Dá sa ním vyletieť z údolia zahynutia, je v ňom dost miesta. Napriek tomu mnohí nie sú vo vnútri, poriadne nenastúpili, ale visia zvonku. Prídu raz za rok na Vianoce do kostola. Dajú sa pokrstiť, ale veria všetkému, čo sa naskytné. A potom, keď umrú, má pastor potvrdiť, že to boli dobrí ľudia. Rozumiete: Visia len zvonku. Môžete si byť istí: takí budú strhnutí. Zachránený je len ten, kto je vo vnútri! Ste naozaj vo vnútri?

Peklo bude raz plné ľudí, ktorí vedeli o Ježišovi, ale nenastúpili k Nemu. Rozumiete: Veriť v Ježiša znamená nastúpiť k Nemu. Urobte to! On je jediný, komu môžeme svoj život bez váhania zveriť.

Nakoniec by som vám ešte raz chcel postaviť pred oči Ježišov kríž. Poďte teraz v duchu so mnou na Golgotu, na vrch pred bránami Jeruzalema. Tam visí na kríži Boží Syn. Pod krížom je jediné miesto na celom svete, kde človek môže nájsť odpustenie hriechov, tak, že sa všetko zmení!

V meste Lübecku je nádherný starý chrám - Lübecký dóm, v ktorom je známy oltárny obraz z 15. storočia od Hansa Memlinga "Ukrižovanie Krista". Keď v roku 1942 pri bombardovaní kostol horel, neznámy vojak so svojimi priateľmi vbehol do kostola a s nasadením života ten obraz zachránil. Krátko po vojne som mal v Lübecku prednášku. Jedného dňa ma zavolať riaditeľ múzea: "Mám v pivnici slávny Memlingov

obraz. Ak ho chcete vidieť, rád vám ho ukážem." Nenechal som si ujsť túto príležitosť. S riaditeľom múzea a ešte s jedným priateľom sme zišli do pivnice. Skutočne obdivuhodný obraz: Vojaci na koňoch, žoldnieri hrajúci kocky, pestrý zástup ľudí, plačúce ženy, posmievajúci sa farizeji. Nad tým všetkým sa týčia tie tri kríže. Objavil som však zvláštnu vec: uprostred tlačnice, pod Ježišovým krížom, je prázdne miesto zarastené trávou, jediné voľné miesto. "Je to zvláštne", poznamenal som, "obraz je preplnený postavami, iba jediné miesto je prázdne a to práve pod Ježišovým krížom. Na čo asi myslel Memling, keď ten obraz maľoval?" Maliari stredoveku boli do istej miery expresionisti, vždy chceli svojimi obrazmi niečo vyjadriť. Môj priateľ mi to vysvetlil: "Myslím, že maliar tým chcel povedať: **Tu, pod Ježišovým krížom, je voľné miesto. Môžeš sa to postaviť aj ty!**"

Často myslím na ten obraz: "Tu, pod tým krížom, smrť už stráca svoju hrôzu; V Ježišových ranách hlbokých, môžem vidieť záchranu. Ruky má rozprestreté na záchranu každého hriešnika ..." Áno, som šťastný, že sa aj pre mňa nájde miesto pod krížom Ježiša, Syna Božieho. To miesto je voľné aj pre vás! Dokedy však bude to miesto prázdne? Až na veky?

Bezo! mňa.

Každá doba prináša svoje zvláštne frázy, ktoré človek potom neprestajne počúva pri každej vhodnej i nevhodnej príležitosti. **Jednou z najznámejších fráz našej doby je u nás "Bezo mňa!"** A týmto slovom bijeme okolo seba, bijeme iných, áno, touto frázou zabíjame seba samých. A tak vidíme, že toto

“Ja nie!” je veľmi nebezpečnou, ba životunebezpečnou frázou. Ale táto fráza môže nadobudnúť aj neslýchane kladný význam. Nuž si to hneď teraz preveríme.

1. Nehovoríme to vtedy, keď to povedať máme

V Biblii je jeden prastarý príbeh, ktorý však je veľmi aktuálny a patrí presne sem. A tak vám ho vyrozprávam.

Iste ste už všetci počuli o Abrahámovi, o tom Božom mužovi, o ktorom je hneď na začiatku Biblie správa: “Uveril Abrahám Bohu a počítalo sa mu to za spravodlivosť.” Abrahám bol mužom, ktorý síce veľmi presne vedel o vine vo svojom živote, ktorý však tak žil pred očami Božími, že poznal svoje hriechy, Bohu ich vyznával a vo viere prijal Božie zmierenie. Tento Abrahám sa jedného dňa dostal so svojim synovcom Lótom do veľmi kritickej situácie. Biblia hovorí, že “Abrahám bol veľmi bohatý, mal stáda.” Ale aj “Lót mal ovce i dobytok.” A potom došlo k tomu, že “vznikol spor medzi pastiermi Abrahámových a Lótových stád.” A takto hrozil veľký verejný konflikt medzi tými dvoma príbuznými. Poznáte to: “Ľud bez dostatočného priestoru!” - a tak spory medzi pastiermi jedného i druhého nadobúdali stále hrozivejšie formy. Stále znova prichádzali k svojim pánom a vzrušene rozprávali o prudkých zvadách i slovných súbojoch. Situácia sa zhoršovala. A tu, priatelia moji, keby ste vy boli na mieste Abrahámovom, ktorý bol Lótovým omnoho starším strýkom, čo by ste vy v takejto situácii podnikli? Keby som bol ja strýkom toho Lóta, bol by som asi povedal: “Čo sú to za spôsoby, ako sa tvoji pastieri správajú k mojim! Zmiznite odtiaľto!” A na to by Lót bol odpovedal: “Nikdy! Ja si bránim svoje právo. Ty musíš ustúpiť!” A takto by bol tento spor pokračoval do nekonečna. Tak vidíte: Tu bol okamih, v ktorom nutne muselo vzniknúť veľké nedorozumenie medzi Abrahámom a Lótom. A hľa, tu stojí starý zbožný Abrahám pred Božími očami, hľadí na svojho synovca a myslí

si: "Spor? Hádka? Bezo mňa! Bezo mňa!" A tak Abrahám položí ruku na rameno svojho synovca a povie mu: "Môj milý, nech nieta sváru medzi mnou a medzi tebou, ani medzi tvojimi a mojimi pastiermi, veď sme bratia!" A potom mu dá návrh, ktorým by sa všetko mohlo dať do poriadku, hoci by to bolo pre neho nevýhodou. Ale "Spor? Bezo mňa!"

Dovoľujem si opýtať sa vás - tu prítomných žien i mužov: Prežili ste už aj vy také chvíle, keď sa na vás niekto takto vyrútil. A mysleli ste pritom: "Hádka? Bezo mňa!""? Takto ste reagovali? Nie, iste ste tento spor prijali s radosťou, a ešte dnes máte zvady s paňou Schultzovou alebo so susedom. Tak vidíte, ako často by tu bolo to slovíčko "Bezo mňa!" na mieste. Pán Ježiš hovorí: "Blahoslavení, ktorí tvoria pokoj." Naše kresťanstvo je preto tak málo hodné, lebo my v rozhodujúcich okamihoch nevieme povedať: "Spor? Bezo mňa!", pretože my práve v tých rozhodujúcich chvíľach úboho zlyhávame.

Alebo vám vyrozprávam ešte iný príbeh, ktorý mám veľmi rád. Veď poznáte ten predivný príbeh v Biblii, príbeh o jednom mladom mužovi menom Jozef, ktorého jeho bratia ešte ako chlapca predali? Ako otrok sa dostal do Egypta, do tej veľkej, vtedy tak kultúrne vyspelej krajiny, do Egypta, do domu bohatého muža menom Putifár. Tento pán Putifár mal zástupy otrokov a veľké domy. Jozef však v dňoch svojej mladosti urobil zmluvu so živým Bohom. To sa stáva. Mladý muž povie živému Bohu: "Ja chcem patriť Tebe!" A teraz tu, hľa, je v Egypte celkom sám. Vidí, ako tam ostatní otroci kradnú a klamú. Ale on sa nepridá. Vysmievajú sa mu preto. Jeho pán však získa k nemu dôveru a mnohé mu zverí. Viete: "kresťania sú trápni ľudia, ale predsa sa im môže niečo zveriť, keďže nekradnú ani neklamú." A tak sa stalo, že tento mladý muž, keď dorástol, spravoval nakoniec svojmu pánovi Putifárovi všetko. Biblia to tak pekne hovorí, a to sa mi veľmi páči, keď si pomyslím: "Putifár ponechal v Jozefových rukách všetko, čo mal, a popri tom sa nestaral o nič, iba ak o chlieb, ktorý jedol." Aj toto by si bol dal od Jozefa odobrať, ale to už musel zvládnuť sám. Tento Jozef sa stal pekným mladým mužom. Bol dobre a elegantne oblečený. A tu ho objavila mladá manželka jeho pána. Je to pohanská žena.

Nemá čo robiť. Viete, tá pani Putifárová mala na všetko otrokov a tak: "Zahálanie je počiatkom každej neresti." Je to skutočne tak. Jedného dňa jej padli oči na Jozefa. A vtedy začala s ním flirtovať. Jozef sa však tváril, akoby to nevidel. A potom sa došlo k tej hroznej scéne, keď pani Putifárová bola s Jozefom sama doma. Zrazu stojí pred ním v celej svojej bezuzdnej náruživosti, chytí ho za šaty a prosí ho: "Jozef, lahni si ku mne!" Je to až ohromujúco krásne, ako nám potom Biblia rozpráva, čo Jozef po krátkom uvážení odpovedal: "Bezo mňa! Bezo mňa! Cudzoložstvo? Bezo mňa!" Nuž, takto hovoríme my.

Muži Biblie hovorili oveľa krajšie. Jozef sa vyjadril oveľa krajšie: "Ako by som mohol spáchať takú veľkú nešlachetnosť a zhrešiť proti Bohu?" **A to je: "Bezo mňa!"**

Iste tu nie je nikto zo starších ľudí, kto by ešte nezažil takéto chvíle rozhodovania, keď pred vami stálo pokušenie k hriechu, ktorý dnes za nijakú cenu nechce byť nazývaný hriechom, teda keď ste boli pokúšaní k nemravnosti? Povedali ste si vtedy tiež: "Boh ma vidí! Bezo mňa!?" Ako sa cítíme pri pohľade na tohoto Jozefa? Ach, myslím, že nám vtedy nenapadlo, že sme mali povedať: "Bezo mňa! Bezo mňa!" - pretože tu je Božie prikázanie, aby sme žili čisto a mravne v slovách i v skutkoch. Toto "Bezo mňa!" nám tak zriedka príde na um! Ja vám však hovorím: Bohu to príde na um! A Bohu jedného dňa prídu na um všetky naše hriechy. Je to strašné, že nám v takomto rozhodujúcom okamihu to slovíčko "Bezo mňa!" nepríde na um. A pritom by to bolo také dobré slovo - zakaždým, keď upadáme do pokušenia, že by sme mali pošliapať Božie prikázania. Veď znamením našej doby je to, že Božie prikázania v nej už vôbec neplatia.

Malsom raz mať prednášku pred hannoverskými farármi pri uvádzaní terajšieho biskupa do jeho úradu. A ten ma prosil, aby som prehovoril na tému: "Čo chýba nám farárom i našim cirkevným zborom?" Tak som potom v tej prednáške povedal: "Nuž, musím tu povedať len to jedno jediné: Všetkým nám chýba strach, že môžeme prísť do pekla, že Pán Boh berie všetko naozaj vážne, že On trvá na Svojich prikázania."

Nuž, také dobré je to slovíčko "Bezo mňa!" Keď nás duch času ovládne, aby sme Božie prikázania jednoducho pošliapali, tak: "Bezo mňa!"

V Biblii je aj jeden úchvatný príbeh. Syn Boží stojí na vrchu. A diabol - neveríte, že existuje i diabol? On je tu! Môžete sa na to spoľahnúť! - on stojí pri Božom Synovi, ukazuje Mu všetky kráľovstvá sveta aj ich slávu a hovorí Mu: "Toto všetko ti dám, keď len na okamih skloníš Svoje kolená predomnou, len na chvíľu!" A predsa tu Syn Boží odpovedá: "Bezo mňa! Celý svet môže skloniť svoje kolená pred tebou - ale 'Bezo mňa!'" A Pán Ježiš to povedal krajšie: "Pánovi, svojmu Bohu, budeš sa klaňať! Jemu samému budeš slúžiť!"

Keby nás to slovíčko "Bezo mňa!" predsa len napadlo vždy v tých rozhodujúcich okamihoch, však? Je to také hlúpe: Nepovieme to vtedy, keby sme to mali povedať!

2. My to povieme vtedy, keby sme to nemali povedať

Ach, priatelia moji, **väčšina hovorí "Bezo mňa!" na nesprávnom mieste.**

Predomnou stojí mládenec, skutočne - chlap na mieste, ako zvykneme hovoriť. Vravím mu: "Človeče, čo by z teba mohlo byť, keby si sa rozhodol odovzdať svoj život živému Bohu!" "Nie", odpovedá mi, "Bezo mňa!"

My zaobchádzame s Bohom, ako... Dovoľte mi tu použiť jeden príklad: Lekár mi odporúčal prechádzať sa hodinu každý deň. Idem teda nedávno v Essene cestou pozdĺž južného nádražia a zrazu vidím, že tam uprostred cesty stojí pohovka. Ľudia ju už ďalej nemohli používať a tak v noci alebo už za súmraku ju jednoducho tam postavili ako do parku. "Nech sa už mesto postará, aby zmizla." Viem si dobre predstaviť históriu tejto pohovky: Možno ju niekto zdedil po starej mame, ktorá práve zomrela. Mladí ľudia chcú dnes mať v moderných domoch aj moderný nábytok. "Áno," povedali si, "čo urobíme s tou starou pohovkou? Tá veru už nepatrí k nášmu životnému štýlu.

A ktovie, čo všetko, aký škodlivý hmyz sa v nej zdržiava. Tak ju jednoducho vyhodíme von!" A tak ju postavili kdesi len tak do parku. A práve tak to dnešný človek robí so živým Bohom. Boh sa už nehodí do nášho životného štýlu. Boh sa už nehodí do našej modernej pluralistickej spoločnosti. Boh sa nehodí do nášho terajšieho zmýšľania. Čo by sme si dnes ešte počali s Pánom Bohom? Odložme tú starú pohovku jednoducho do kostola! Ten je tak či tak po celý týždeň zatvorený.

Priatelia moji! Živý Boh nie je nejakou starou pohovkou. Je to jasné? Živý Boh nie je nejakým starým kusom nábytku, ktorý by sme podľa chuti, lebo sa už stal nemoderným, mohli vyradiť zo svojho života. Máte aspoň trochu poňatia o tom, kto je to - živý Boh? Možno je to aj vinou cirkvi, že sa Boh stal problémom. Veď by nám mal behať po chrbte mráz, keď len vyslovíme meno "Boh"! Ó, tento ľahostajný vzťah oproti Nemu: Bezo mňa!

Musím vám ďalej ešte niečo vyrozprávať. Pozrite: vo všeobecnosti sa hovorí, že celý náš Západ je chorý, nielen telesne: na rakovinu - ba aj na všetky iné možné choroby, ale aj duševne. A viete, to je to strašné, že sme duševne chorí. Či viete, že počet melancholických ľudí hrozivo stúpa? Múdri ľudia už premýšľajú o tom, na čo je ten náš starý kultúrny svet chorý. A k tejto veci istý švajčiarsky lekár vyslovil naozaj veľmi rozumné slovo: "Naša doba je vážne chorá na Boha." Vidíte: V stredoveku ešte ľudia počítali s Bohom. Veľké chrámy sú toho svedkami. A predsa sa ľudia pokúsili zbaviť sa Boha. Celý marxizmus je gigantickým pokusom: uniknúť Bohu. Ľudia sa pokúsili urobiť si boha z techniky, a tak sa pokúsili zbaviť sa Boha. Vedci si až do krvi upísali ruky, aby dokázali, že niet nijakého Boha! A masy prevolávali: "Náboženstvo je ópium ľudstva!" Aj ten najhlúpejší malý chlapec sa pýtal: "Kde by mohol byť Boh?" a ďalej si cmúľal palec: "Ja som Ho ešte nikdy nevidel, a preto tu nie je!" A takto sa človek veľikášsky pokúsil zbaviť sa Boha.

A viete, ako je to dnes? Človek sa Boha nezbavil! Hľadám nejakého ateistu, ktorý by ešte mal odvalu vážne vyhlásiť: "Boh nežije!" Takého už niet! A keď je, nuž je taký hlúpy,

že ho neberú vážne. Veľký zakladateľ modernej atómovej fyziky profesor Max Planck krátko pred svojou smrťou uverejnil brožúrku s titulom: "Náboženstvo a prírodné vedy." A v tom zošite hovorí: "Dnes je pre nás prírodovedcov samozrejmosťou, že na konci nášho poznania stojí živý Stvoriteľ." Tak vidíte: nezbavili sme sa Boha!

Pred krátkym časom som mal prednášky v istom horskom mestečku. Keď som raz večer vychádzal z kostola, stálo tam vonku niekoľko dvadsaťročných mládencov. "Prečo neprídete dnu?" spýtal som sa ich. "Hm!" dostal som odpoveď. A ja som im povedal: "No, to predsa nie je nijaká odpoveď, odpovedať len: 'Hm!' Ja sa ťa pýtam", oslovil som jednému z nich, "či žije Boh alebo nie?" A ten mi odpovedal: "Ja to neviem." A ja som na to povedal: "To je predsa strašné, človeče! Alebo žije, a potom musíš patriť Jemu, alebo nežije a potom vystúp z cirkvi. Alebo si už vystúpil?" Odpovedal mi: "Nie!" Pýtam sa druhého: "Žije Boh?" "Áno, ja tomu verím." "Ó! A povedz: Zachovávaš Jeho prikázania?" "Nie!" Takto som sa pýtal všetkých tých mládencov. A nikto medzi nimi nebol taký, čo by sa odvážil Boha popierať. Ale nebol medzi nimi ani taký, ktorý by chcel vážne a úprimne patriť Bohu. A tak je to všade.

Keď chodím na návštevy, tak mi muži odpovedajú: "Ja tiež verím v Pánaboha, ale do kostola nech si chodia iní." Rozumiete: Človek nepopiera Boha, ale ani Mu nechce patriť!

Otázka o Bohu nie je doriešená. A nevyriešené otázky spôsobujú komplex, duševnú chorobu, chorobu, ktorá ničí človeka. A my sa zničíme, pretože nemáme odvahu vyjasniť si tú záležitosť s Bohom! V kostole vždy sedí desať žien a jeden muž. Kde sú tí chýbajúci muži? Ručím vám za to, že sa duševne zničia skôr než prídu do pekla, pretože nemajú odvahu, aby patrili Bohu, ale ani sa Ho nemôžu zbaviť.

V tejto situácii stojíme my kresťania s tou dych vyrážajúcou zvesťou, že práve tento Boh, s ktorým tak hanebne zaobchádzame, práve On rozboril ten múr, ktorý nás delil od Neho a prišiel k nám v Ježišovi. Ten Božský Spasiteľ prišiel na tento svet! Ale to ešte nestačí, že prišiel. On aj zomrel na kríži za nás! Čo má pre vás ešte Boh urobiť? Na kríži zomrel za vás! A potom mocne

vstal z mŕtvych, vzal smrti moc a prerazil cestu do života. A my tu stojíme a hovoríme: "Ach, áno, je to veľmi pekné, aj to rád počúvam, ale: Bezo mňa!" Pri toľkej nedôslednosti je človeku až zle, jednoducho fyzicky zle!

Ako mladý farár som mal vo svojom zbore robotníka, ktorý ma neustále odmietal a sa mi posmieval, keď som sa s ním chcel porozprávať o Ježišovi. Keď som sa ho raz opýtal: "Ako chcete raz zomrieť?", tak mi odpovedal: "Vy faráriská vždy naháňate ľuďom strach zo smrti! Bezo mňa!" Takto vzdoroval. A potom tento človek umiera, ešte ani nie štyridsaťročný. Jednej noci ma volá jeho manželka. Náhlím sa k nemu a hovorím mu: "Toto je posledná hodina, v ktorej ťa Ježiš posledný raz volá k Sebe!" Avšak bolo to strašné! Chcel sa pomodliť. Ale už nemohol. Hovoril som mu slová Biblie, slová milosti - ale už ich nevnímal! Povedal "bezo mňa!" A teraz už nechcel Boh! A on zomrel vo veľkom zúfalstve bez pokoja s Bohom.

Zaprisahávam vás: Začnite brať vážne túto zvest vyrážajúcu dych: "Tak (veľmi) Boh miloval svet, že Svojho jednorodného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto sa Mu zveril." Ten Ježiš však robí ešte oveľa viac. On hovorí ešte niečo mimoriadne znepokojujúce: "Ajhľa, stojím pri dverách tvojho srdca a klopem." Ach, priatelia moji, sú všelijakí kresťania: Sú aj kresťania, ktorí sú iba platiteľmi cirkevnej dane, milí, ale strašne nudní. Sú tiež kresťania, ktorí chodia do kostola len na Vianoce. Ach, vy milí vianoční kresťania! Sú tiež kresťania, ktorí dovoľia svojim ženám chodiť do kostola, ale oni sami nepokladajú za potrebné tam chodiť. Je to strašne lacné! Sú kresťania, ktorí hovoria: "Som pokrstený." Nádherné, ale ak to je už všetko?! Sú tiež kresťania, ktorí počuli aj tieto slová živého Boha: "Ajhľa, stojím pri dverách a klopem. Ak niekto počuje môj hlas a otvorí mi dvere, vojdem k nemu" - ale hovoria: "Bezo mňa!" Aké je to strašné! "Pane Ježišu, trošku kresťanstva - to je celkom pekné, ale aby si ma ovládol, to by už bolo priveľa. Bezo mňa!" Takto hovoríme "Bezo mňa" na nesprávnom mieste.

Neboli by ste tu, keby ste nemali nijaký vzťah ku kresťanstvu. Počujte: Slávu Ježiša spoznáte až vtedy, keď si začnete všímať Jeho klopanie, otvoríte Mu dvere a prijmete Ho do svojho života.

3. Je Jeden, ktorý by bol mal všetky dôvody povedať: "Bezo mňa!" - a On to nepovedal

Tým Jedným je sám Pán Ježiš. On by bol mal naozaj dôvod povedať: "Bezo mňa!" ale **On to nepovedal**. A vďaka Bohu, že On to tak nepovedal!

Dovoľte mi, aby som vám k tomu vyrozprával jeden príbeh. Istý dánsky básnik menom Jacobsen napísal jeden otrasný príbeh: "Mor v Bergamo." Bergamo je jedno talianske mestečko v blízkosti Ravenny; leží na vrchu a k nemu hore vedie len jedna skalnatá cesta. V tomto mestečku, tak píše Jacobsen, vypukla v stredoveku morová nákaza. Strašné! Vo dne i v noci zvoní umieráčik. Ľudia v modlitbách volajú k Bohu. Kričia o pomoc. Ale nemá to cenu. Mor zúri ešte horšie. A tak im už je všetko jedno. Povedia si: "Boh je mŕtvy!" Vykotúľajú sudy z hostincov a začne sa veľká pijatika. Úplne opití sa objímajú a pária bez ohľadu na to, kto ku komu patrí. Začnú sa bakchanálie, orgie zo zúfalstva. A to po celé dni. Je im už všetko jedno. Rozpútali sa v nich všetky pudy. Uprostred tanca často niekto padne, čierny v tvári. Nechávajú ho ležať. Orgie pokračujú ďalej. "Jedzme a pime, lebo zajtra zomrieme!" Jedného dňa sa zarazia. Počujú nejaký spev, chorál. Ponáhľajú sa ku bráne a tu vidia i počujú, ako hore tou skalnatou cestou ide zástup kajúcnikov a spieva litánie: "Kyrie eleison, Pane zmiluj sa!" V čele ide mladý mních, ktorý nesie ťažký drevený kríž. Celý ten sprievod vchádza do brány mesta. Ľudia z Bergamu stoja a smejú sa: "Vy idioti! Veď tu je Boh mŕtvy! Prestaňte s vašimi hlúpymi litániami! Boh je mŕtvy! Podte, jedzme a pime, lebo zajtra zomrieme!" A vpredu ide ten mních s tým veľkým ťažkým dreveným krížom. Dvere chrámu sú otvorené. Aj tak už do nich nik nevchádza. A tak ten zástup môže vojsť dnu. Mních oprie ten drevený kríž o pilier. A potom tam vnikne tá divoká zberba bezuzdných ľudí zasvätených smrti, vrieskajúcich a smejúcich. Jeden divoký mäsiarsky tovariš so zakrvavenou zásterou vystúpi

na oltár, zdvihne zlatý kalich, ktorý sa používa k Večeri Pánovej a reve: "Chlástajte! U nás je Boh mŕtvy!" Na kazateľnici stojí ten bledý mních a máva. Nastane ticho. A mních do toho ticha hovorí: "Chcem vám čosi vyrozprávať. Keď Syn Boží visel na kríži, keď Mu vbili klince do rúk, tak aj vtedy sa Mu ľud začal vysmievať, znevažovať Ho a urážať. A dokonca aj tí dvaja lotri, napravo a naľavo sa Mu tiež posmievali. A vtedy si Syn Boží pomyslel: 'Ja mám zomrieť za týchto ľudí, ktorých sdc sa ani Moja smrť nedotkne?! Ja mám položiť Svoj život za toto špinavé ľudstvo, ktoré už nie je možné získať?!' A vtedy si Syn Boží pomyslel: 'Bezo mňa! Bezo mňa!' - a v Božskej sile vytrhol klince z dreva, zoskočil z kríža, vytrhol z rúk žoldnierov Svoje rúcho, takže sa kocky skotúlali z vrchu Golgoty, hodil Svoje rúcho na Seba, vystúpil do neba a napokon ešte povedal: 'Bezo mňa!' A kríž zostal prázdny! A preto teraz už nieto nijakého vykúpenia, niet už nijakej spásy ani záchrany. Teraz už nám neostáva nič, iba smrť a peklo!" Takto káže ten mních. Nastalo smrteľné ticho. Ten mäsiarsky tovariš už dávno zoskočil z oltára. Stojí pod kazateľnicou. Zlatý kalich mu vypadol z ruky. "Už nieto nijakého vykúpenia ani nijakej spásy..." A tu zrazu ten divý mäsiarsky tovariš postúpi o tri kroky vpred, vystrie ruku proti mníchovi a volá prenikavým hlasom: "Ty, zaves Spasiteľa znovu na kríž! Zaves Spasiteľa znovu na kríž!"

Milí priatelia, ten mních to nehovoril správne. A to je asi najdojímavejšie, že Syn Boží nepovedal: "Bezo mňa!" Môžem to tak povedať, že On až do tejto hodiny trpí na kríži, hoci ľudia hovoria: "Práca a zábava, ako aj všetky veci tohoto sveta sú nám oveľa dôležitejšie ako naša spása."

Tento Spasiteľ, ktorý ešte stále ide za každým z nás až po túto hodinu, ten mal poriadny dôvod povedať: "Bezo mňa! Robte si, čo len chcete!" Keby ja som bol Ježišom, tak by pre mňa tento svet mohol aj zahnúť. Ale Ježiš, Syn Boží, Spasiteľ, ten nepovie: "Bezo mňa!", ale On prichádza za nami! A ako dlho má ešte chodiť za vami? Kedy už konečne pochopíte, že Ježiš vás chce mať? **Kedy sa vám už už otvorí oči, aby ste mohli povedať: "Môj Spasiteľ, môj Zmierca?"**

A posledný bod vám poviem už len celkom krátko:

4. *“Bezo mňa nič nemôžete činiť”*

Viete: my hovoríme: “Bezo mňa!” - s výkričníkom. No, Ježiš raz povedal: “Bezo mňa” - ale nie s výkričníkom. On pokračuje aj ďalej: “Bezo mňa nič nemôžete činiť.” Môžete sa na to spoľahnúť, že je to pravda a že to, čo činíte bez Neho, je vo svetle večnosti bezcenné!

Pozoroval som raz, ako sa na ulici niekoľkí chlapci bili. A jednému takému menšiemu sa tiež ušlo - pravdepodobne omylom. Uvažoval som: “Mám vpadnúť medzi nich?” A tu som zažil utešenú scénu. Ten menší sa z tej trmy-vrmy dostal von. Z očí mu tieklo, z nosa mu tieklo, všetko mu tieklo - aj on. A keď bol tak asi päť krokov preč, tak sa ešte raz otočil a vykrikol: “Počkajte, veď ja to poviem môjmu veľkému bratovi!” A tu som zbadal, že zrazu bolo všetko v poriadku. On mal väčšieho brata, ktorému mohol všetko povedať, ktorý by mu bol pomohol. A tu som si pomyslel: “Chlapče, aké je to pekné, že máš veľkého brata!” A prenikla ma veľká radosť, že v Ježišovi i ja mám veľkého Brata, ktorý stojí na mojej strane! Aké je to nádherné, že tento náš Veľký Brat sa tak mocne stavia na stranu Svojich verných, že On dokonca hovorí: “Bezo mňa nič nemôžete činiť!”

Skladateľ duchovných piesní Havergal spieval: “Vezmi, Pane, život môj, posväť ma, som večne Tvoj. Čas môj, dni a hodiny, vezmi, Jezu jediný!”

Želal by som si, aby každý z vás mohol povedať z celého srdca nášmu Spasiteľovi: “Pane Ježišu, bez Teba už nechcem nič viacej činiť!”

Existuje *istota* v náboženských veciach ?

No, to je predsa jasné: V "náboženských" veciach nieto nijakej istoty. "Náboženstvo", to je večné hľadanie Boha. A to znamená ustavičný nepokoj a neistotu. Ale "evanjelium" je niečo celkom iné. Tu Boh hľadá nás Preto je vhodnejšie sa pýtať: "Existuje istota v kresťanstve?"

1. Voči Bohu si dovoľujeme prechovávať neslýchanú neistotu

Tu musím najprv podotknúť, že my, dnešní ľudia, sme vlastne smiešni. Keď aj ten najpevnejší muž má iba celkom malú bolesť, tak ihneď beží k lekárovi a pýta sa ho: "Pán doktor, tu ma to tak a tak bolí. Čo je to?" **Človek chce presne vedieť, ako je na tom!** Alebo iný prípad: Nejaká rodina hľadá pomocnicu - opatrovatelku. A tu sa skutočne jedna hlási. "Áno", vysvetľuje jej pani, "budete mať svoju vlastnú izbu s teplou i studenou vodou, s televízorom, s gramorádiom. Raz v týždni budete mať úplné voľno." "To je pekné a dobré", odpovedá dievčina, "ale rada by som vedela, koľko u vás dostanem v hotovosti." "Nuž", odpovedá pani, "o tom sa ešte príležitostne dohodneme. Ja chcem najprv vedieť, čo vy dokázete." "Ó, nie, tak veru nie", odpovie dievčina. "Za týchto podmienok toto miesto neprijímam. Ja chcem vopred vedieť, koľko si zarobím." A nemá tá dievčina pravdu? Isteže má pravdu. Veď keď nastúpime

nejaké miesto v zamestnaní, či nie je vtedy pre nás dôležitou otázkou: "Aký bude náš plat?" Alebo: "Do ktorej platovej triedy sa dostanem?" Chceme predsa vedieť, ako to s nami bude! V peňažných záležitostiach nestrpíme nijakú neistotu. Áno, vo všetkých oblastiach chceme vedieť, ako to s nami je. Len v tej najdôležitejšej oblasti - v našom vzťahu k živému Bohu - vydržíme byť v pozoruhodnej neistote.

Pred mnohými rokmi som mával zhromaždenia v Augsburgu, v stane, na mieste, kde obvykle bývali hody. A tu prišli usporiadatelia na veľkolepý nápad. Pretože je v sobotu večer v zábavných lokáloch vždy veľmi živo, tak sme sa rozhodli: "Usporiadame jedno zhromaždenie v sobotu v noci o dvanástej." Toto však nebolo vopred oznámené, lebo inak by tam prišli všetci tí milí zvedaví kresťania, ktorých sme však v tomto zhromaždení nechceli mať. Moji priatelia teda vyšli v noci o pol dvanástej autami do ulíc a zhromaždili všetkých "nočných motýľov", ktorí vychádzali zo zábavných lokálov, čo sa o dvanástej hodine zatvárajú: Čašníci, ktorí odchádzali domov, čašníčky z barov, čo už mali po šichte. A tak vytrvale zvažali autami svoj "obsah" k stanu. A keď som tam o dvanástej hodine vystúpil na pódium, mal som pred sebou zhromaždenie, aké som mal len zriedka. Ohromné! Niektorí boli trochu pripití. Jeden taký sedel priamo predou mnou, tučný pán, v ústach do polovice zožutá cigara, na hlave klobúk, ktorý moja mládež volala "melónom". Myslel som si: "Len aby to dobre dopadlo!" Začal som hovoriť. Keď som po prvý raz vyslovil slovo "Boh", tak ten tučný pán do toho vykrikol: "Ten predsa neexistuje!" Všetko sa rozosmialo. A tu som sa zohol nad pult a opýtal som sa ho: "A viete to celkom iste, že nieto nijakého Boha? Viete to na sto percent?" Na to sa poškriabal po hlave, takže mu ten pinč skĺzol dopredu, presunul si ten kus cigary do druhého kútika úst a napokon povedal: "No áno, presne to nikto nevie." Vtedy som sa mu usmial do tváre a povedal som mu: "A predsa! Ja to viem celkom presne!" "No, no", mienil. "A odkiaľ sa chcete niečo presného o Bohu dozvedieť?" Tak som mu potom vysvetlil, že ja prostredníctvom Ježiša mám presnú správu o Bohu. A zrazu nastalo v zhromaždení veľké ticho.

Máte istotu o Bohu? Pýtam sa kresťanov: Môžete povedať: "Môžem odprisahať: 'Viem, že môj dlžobný úpis je už roztrhaný a bolo za mňa dokonale zaplatené?'" A ich odpoveď? "Dúfam, že áno!"

Rozumejte tomu: To je predsa smiešne - vo vzťahu k Bohu je pre pohanov i kresťanov znesiteľné žiť vo veľkej nevedomosti a neistote! Keby som išiel mestom a oslovoval ľudí: "Povedzte mi, veríte, že Boh žije?", tak by mnohí odpovedali: "Áno, asi áno." A keby som sa ďalej opýtal: "A patrite Mu", tak by som počul: "Ja neviem!" Ó, aká neslýchaná nejasnosť predsa obklopuje v tejto oblasti aj sebaistých mužov!

To prežil nedávno i jeden z mojich mladých priateľov. Je študentom a peniaze potrebné na štúdium si počas semestrálnych prázdnin zarába ako pomocný robotník. Jedného dňa prišli k nemu jeho kolegovia s tým, či spolupracuje v evanjelickej mládeži. "Človeče!" začali. "Bol si u farára Buscha?" "Áno." A potom nasledoval úžasný výsmech. "Tak to aj chodieš v nedeľu do kostola?" "No isteže!" "Každú nedeľu?" "Áno, každú nedeľu!" "Ach, každú nedeľu!! Čo si zošalel?" "Nie", odpovedal on: "Veď ja chodievam aj na biblické hodiny cez týždeň!" "Človeče, ty musíš byť duševne chorý!" A teraz sa to na neho spustilo: "Farárská len ohlupujú ľudí!" - "Celé kresťanstvo zlyhalo, hoci malo k dispozícii dvetisíc rokov, aby sa dokázalo!" - "Biblia? To je veľký nezmysel!" Skrátka, zosypal sa tu na toho mladého muža obrovský výsmech. Ten však mal hrošiu kožu a nechal to tak. A keď tí chlapi už skončili, tak im on povedal: "Áno, keď máte takéto postoj ku kresťanstvu, predpokladám, že ste už všetci vystúpili z cirkvi." A tu zavládlo veľké mlčanie! A potom jeden starší z nich povedal: "Aké 'vystúpiť z cirkvi'? Človeče, veď ja tiež verím v Pánaboha! Ty robíš, ako keby si len ty sám bol kresťanom. Aj ja som kresťan! Ja tiež verím v Pánaboha!" A tu sa ozvali aj tí ostatní: "A vôbec - to, že sa cítiš lepším než sme my! Aj my sme predsa kresťania! Aj my veríme v Pánaboha!" A tu sa zrazu karta obrátila. Zrazu všetci jednohlasne kričia: "My tiež veríme v Pánaboha! Aj my sme kresťania!" A keď už boli so všetkým hotoví, tak im tento môj priateľ povedal: "Áno, a prečo sa mi potom vysmievate?"

A oni mu zase odpovedali: "Ach, robíš si z nás bláznov! S tebou sa nedá hovoriť!"

Rozumiete: Poriadni chlapi na stavbe, ktorí keď sa poriadne vypotili, bez problémov vypijú pár fliaš piva, sa najprv s veľkým krikom vysmieávajú z kresťanstva, ale potom povedia: "Počkajte! Veď aj my sme kresťania!" Áno? A čo teraz? Či to nie je otrasné? Človek si dovoľuje prechovávať voči Bohu tú najväčšiu neistotu. Tu sme hneď pohania a hneď zas kresťania. Nemám pravdu? Bojím sa, že väčšina z vás žije tiež v takejto neistote a nevedomosti!

2. Biblia hovorí o žiarivej istote

Teraz sa možno budete s úžasom pýtať: "**Dobre, pastor Busch, a či má kresťanská viera niečo spoločné s istotou?** Či to nie je v kresťanstve práve vtip v tom, že človek nič nevie a že vo všetko musí len veriť?" Nedávno mi jeden znovu povedal tú peknú vetu, ktorú som už v živote veľmi často počul: "Viete: že dvakrát dva sú štyri, to viem, ale v kresťanstve človek nemôže nič vedieť, len veriť." Tu teda máme predstavu, že voči kresťanským pravdám musí človek zbalit svoj rozum do kufra alebo hodložiť v šatni a v neistote len veriť. Takéto presvedčenie má väčšina ľudí.

Alebo sa tu niekto predomňa postaví a povie: "Farár Busch, vy kresťania medzi sebou nie ste jednotní. Sú katolíci, evanjelici a mnohí iní. A u evanjelikov sú ešte luteráni, reformovaní atď. Ktorí z nich majú pravdu?" Ja verím, že kresťanstvo samé je v podstate presvedčené, že kresťanská viera je to najneistejšie a najnejasnejšie, čo len môže byť. To je ale obrovský nezmysel.

Pozrite: Čo je kresťanstvo, to poznávam len z Novej zmluvy. A tu je každý riadok naplnený žiarivou istotou! Verte mi to! Je trápne, že kresťanstvo žije v takej nejasnosti. Ale kresťanstvo nie je na vine. Nie! Celá Nová zmluva je naplnená žiarivou istotou. V krátkosti vám to vyrozprávam:

Tu je veľká istota, že Boh žije! Nie nejaká vyššia bytosť,

nijaká prozreteľnosť, nijaký osud, nijaký pánbožko, ale Boh, Otec Ježiša Krista: ten žije. A odkiaľ to vieme? On sa nám zjavil v Ježišovi! To teda vieme stopercentne. Otvorte si Bibliu, kde len chcete, nikde sa neriešia náboženské problémy, ale tvrdí sa tu: Boh žije! A On sa zjavil v Ježišovi! A človek, ktorý žije bez Boha, tak žije nesprávne, prevrátené, zle.

Rovnako tu nájdeme aj istotu, že tento Boh, ktorý môže zničiť všetky národy, ktorý raz bude súdiť všetkých ľudí, ten ma vrúcne miluje. Toto nie je len nejaká domnienka, ale istota, pretože v liste veriacim Rimanom v 8. kapitole píše apoštol Pavel: "Lebo som presvedčený, - presvedčený! - že ani smrť ani život nás nemôže odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi." Láska Božia prišla v Ježišovi k nám! To nepredpokladáme, to vieme. Kde je láska Božia? On nás miloval v Ježišovi. Učeníci Ježišovi spievajú: "Vzývam moc lásky, ktorá sa v Ježišovi zjavila..." Poznáte to? Máte o tom aspoň poňatie?

Ludia Biblie boli uistení o tom, že patria Bohu. Tak Dávid v 49. žalme hovorí: "Boh vykúpi mi dušu z moci podsvetia, lebo ma prijme." Teda nie: "dúfam, že budem spasený", ale: "viem, že ma prijme." Alebo: "Boh nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna." Ježišovi učeníci prežili zmenu svojej existencie cez Ježiša a vedeli o tom. Alebo: "My vieme, že sme prešli zo smrti do života." "My vieme!" Môžete to aj vy povedať? Alebo: "Sám ten Duch spolu s naším duchom svedčí, že sme deťmi Božími." Teda "sme!"

Biblia je plná samej istoty. A kdeže sa v našom národe tá nezmyselná veta: "Že dvakrát dva sú štyri, to viem, ale v kresťanstve nie je možné nič vedieť, človek musí len veriť!" Že dvakrát dva sú štyri, to viem, ale že Boh žije, to viem oveľa istejšie! Že dvakrát dva sú štyri, to viem, ale že nás Boh v Pánu Ježišovi miluje, tak to viem oveľa istejšie! A ľudia, ktorí sa obrátili k živému Bohu, hovoria: "Že dvakrát dva sú štyri, to vieme, ale že sme sa stali deťmi Božími, to vieme ešte oveľa istejšie!"

Teraz sa vás pýtam: Kde nájde človek v dnešnom kresťanstve takú žiarivú istotu? Kde? Podľa toho poznáte, že sme trochu odbočili od Biblie a preto sa musíme k nej vrátiť.

Prestaňte predsa s takou trochou kresťanstva! Nevyplatí sa mať len trochu kresťanstva. Vyplatí sa len - mať skutočne biblické kresťanstvo. To sa vyplatí! Byť si istým v tom, že Boh žije, mňa vrúcne miluje, aj že smiem Jemu patriť, ó, to sa vyplatí. Všetko ostatné sa nevypláca.

A tá istá žiarivá istota nám zaznieva v ústrety aj z celého nášho spevníka. Dovoľujem si tu uviesť z neho niekoľko citátov: "Ja viem a pevne verím, ba aj plesám preto radosťou, že Boh, ten Najvyšší a Najlepší je mojím Priateľom a Otcom." A svojich konfirmantov som to učil prednášať takto: "Ja viem a pevne verím!" A na skúške to konfirmanti vykriekli tak hlasno, že sa všetci rodičia strhli a zdvihli hlavy. Tak rád by som to všetkým pomohol pochopiť. Kresťanstvo nie je nijakým putovaním v nejakej vlhkej hmle, ale skutočný stav kresťana je celkom pevnou a žiarivou istotou. Alebo: "Základ, na ktorom stojím, je Kristus a Jeho krv." Alebo: "Viem iste, v čo verím, viem, čo večne trvá, aj vtedy, keď sa všetko rozplynie na prach."

Dovoľte mi to vyjadriť ešte aj inak: Istota života kresťana znamená objektívne vedieť, že Boh žije a že Jeho zjavenie v Ježišovi je pravdou, aj keď to celý svet odmieta: Že Ježiš zomrel, aj z mŕtvych vstal pre zmierenie - aby zachránil hriešnikov, aj keď to nik z nich nevyužíva. Istota v živote kresťana však tiež znamená - subjektívne vedieť, že Boh žije, že sa zjavil v Ježišovi, že zomrel, ale aj vstal z mŕtvych, lebo ja som to pre seba prijal v plnej istote viery.

A keby aj desattisíc profesorov vysvetľovalo veriacemu mladíkovi, že Ježiš nevstal z mŕtvych, tak on i napriek tomu môže pevne svedčiť: "Veľactených desattisíc profesorov, ja viem, že môj Vykupiteľ žije!" A keby mu aj celý svet odporoval, tak aj vtedy viera povie: "Ja viem v čo verím!" A keby ma aj zasypali prevelkým množstvom vedeckých dôkazov, tak im odpoviem: "Ja to viem lepšie!" A keby aj celý svet pochyboval, tak aj vtedy by som povedal: "Ja mám istotu!" Priatelia moji, takou istotou je kresťanská viera, ktorá nám v Biblii prichádza v ústrety.

3. Máte istotu?

Áno, teraz sa vás musím opýtať: Máte už takúto istotu? Alebo vám ešte chýba. Ak by ste povedali: **“Ja som si myslel, že som kresťanom, ale nie som nijakým kresťanom. Mne je ešte všetko nejasné!”**, tak som nehovoril nadarmo. Spomínam si na jedny prázdniny, ktoré som prežil s našimi mladíkmi v Holandsku. V noci o druhej hodine zaklopal niekto na dvere mojej izby. Otvoril som, a tam stála celá spoločnosť ľudí v nočných úboroch. Pýtal som sa ich: **“Čo chcete?”** A tu mi jeden z nich povedal: **“My sme mysleli, že sme kresťania. Ale teraz sme zistili, že nimi nie sme!”** a to ich tak znepokojilo, že po polnoci o druhej hodine to chceli mať vyjasnené. To už je veľa, keď spoznáme, že celý náš kresťanský život je veľmi vzdialený od toho, čo sa nám v Biblii s takou žiarivou istotou ukazuje.

Spurgeon, ten veľký anglický prebudenecký kazateľ, sa raz vyjadril takto: **“Viera je šiestym zmyslom.”** Tak vidíte: Máme päť zmyslov, ktorými môžeme poznávať tento svet: zrak, sluch, hmat, chuť, čuch. To je päť zmyslov, ktorými spoznáваме tento trojrozmerný svet. Človek, ktorý žije len tými piatimi zmyslami, sa pýta: **“Kde má byť ten boh? Ja ho nevidím. Ani Ježiša nevidím. Tomu všetkému neverím!”** No a keď nám Boh cez Svojho Svätého Ducha dáva osvietenie, vtedy dostaneme ten šiesty zmysel. A vtedy už nielen vidíme, počujeme, cítime, okúšame a ovoniavame, ale vtedy môžeme poznávať už aj ten druhý svet. Biblia hovorí: **“A to je večný život, aby poznali jediného pravého Boha a toho, ktorého poslal, Ježiša Krista.”** A toto dokáže ten náš šiesty zmysel - viera.

Pred krátkym časom som bol v Essene u istého veľkého priemyselníka. Mal svoje sídlo vo vysokej administratívnej budove, odkiaľ človek môže vidieť viac než polovicu celého mesta. Prešiel som niekoľkými predizbami, až som konečne sedel pred ním. Čo som s ním potreboval vyriešiť, bolo vybavené za chvíľu. A potom sme sa pustili do rozhovoru. On povedal: **“Je zaujímavé mať pri sebe farára.”** **“No, isteže”,** odpovedal som, **“to je ohromne zaujímavé!”** A on pokračoval: **“Povedzte mi, prosím, zúčastnil som sa tu i tam po vojne**

akademických školení, ale mám dojem..." "No", pomáham mu, "tak mi to už povedzte, ja mám dobré nervy!" "Mám ten dojem," hovorí, "že kresťanstvo je predsa len veľmi nejasnou vecou. Pozrite, usporiadali nám prednášky na témy ako 'Kresťan a hospodárstvo', 'Kresťan a zbrojenie', 'Kresťan a odzbrojenie', 'Kresťan a peniaze', 'Kresťan a jeho cirkev'. Ale nikdy mi nepovedali, čo to vlastne kresťan je. To tí ľudia zjavne ani sami nevedia!" A tak tam sedím v tej krásnej kancelárii a dostanem to rovno do tváre: "To ľudia vlastne ani sami nevedia." "Ó", odpovedal som: "Ó, to sa mýlite!" Súčasom sa opýtal. "Môžete mi povedať, kto vlastne taký kresťan je?!" "Ó, áno", odpovedám: "to vám môžem celkom zrozumiteľne povedať. V tom nie je nič nejasné." "Aha", trochu s posmechom hovorí, "jedni hovoria, že kresťanom je ten, kto sa nedostane do konfliktu s políciou, a iní zase hovoria, že kresťanom je ten, kto je cirkevne pokrstený a pochovaný!" Ale ja som ho prerušil: "Pán generálny riaditeľ! Ja vám poviem, kto je kresťanom. Držte sa: Kresťanom je ten človek, ktorý z hĺbky svojho srdca môže povedať: 'Verím, že Ježiš Kristus, pravý Boh pred vekmi od Otca splodený i pravý človek z Márie panny narodený, je mojím Pánom, ktorý mňa zlorečeného a zatrateného človeka, vykúpil.' Pán generálny riaditeľ, vás 'zlorečeného a zatrateného človeka!'" Prikývol. Porozumel tomu. Uznanie to. To sme my. "Dobre", odpovedal som, "... ktorý ma zlorečeného a zatrateného človeka vykúpil a vyslobodil zo všetkých hriechov, zo smrti večnej a moci diabolskej.' Pán generálny riaditeľ, '...vykúpil a vyslobodil z moci diabolskej!'" Prikývol. Niečo z toho vie. A ja som pokračoval: "... nie zlatom alebo striebrom, ale svojou svätou a drahou krvou a svojím nevinným umučením a smrťou, aby som bol jeho vlastníctvom.' Vidíte: Kto môže povedať: 'Ja som vlastníctvom Ježišovým, On ma vykúpil z hriechu, zo smrti i z pekla Svojou vlastnou krvou. A ja toto viem!', tak ten je kresťanom, pán generálny riaditeľ." Na okamih zavládlo v kancelárii ticho. A potom sa on pýta: "Ako to dosiahnem? Ako to dosiahnem?" Ja som na to odpovedal: "Počujte, dozvedel som sa od vašej sekretárky, že odchádzate na dovolenku. Ja vám ešte dnes po obede pošlem Novú zmluvu. Tú si vezmite a každý deň

si v nej prečítajte odsek z evanjelia svätého Jána a k tomu sa pomodlite. Tak to dosiahnete!"

Rozumiete: Život kresťana, ako ho nachádzam v Novej zmluve je istota, že tie objektívne pravdy sú pravdivé a že ja ich subjektívne môžem pochopiť a tak byť zachránený. Máte takúto istotu? Ja by som nemohol žiť, keby som nevedel, že ma On prijal. Pýtam sa istého mladíka: "Či máš rád Ježiša?" "Áno!" "Vieš, že ťa prijal? Si Jeho vlastníctvom?" "Áno, ale presne to neviem. Ale je tu ešte toľko zápasov." "Človeče", odpovedám mu: "Ja by som takto nemohol žiť. Ja predsa musím vedieť, či ma On prijal!" Vy neistí kresťania, ktorí vôbec neviete, či je Boh alebo nie, ktorí presne viete a poznáte peňažné pomery, ale o Bohu neviete, tak veru nie ste žiadnymi kresťanmi! Podľa Novej zmluvy sú kresťanmi ľudia, ktorí už môžu povedať: "Ja viem, že Ježiš Kristus sa stal mojím Pánom."

Musím tu pripojiť jeden milý príbeh, ktorý možno aj vy poznáte. Generál von Viebahn rozprával, ako raz počas manévrov išiel na koni lesom a pod jedným stromom sa zachytil o nejaký konár tak, že si tam roztrhol kabát. A to pre takého generála nie je pekné. Keď večer došiel do obce, kde boli ubytovaní, sedelo tam na múriku niekoľko vojakov. Zastavil svojho koňa a zavolať na nich: "Je medzi vami nejaký krajčír?" A tu jeden spomedzi nich vyskočil, postavil sa do pozornosti a povedal: "Áno, pán generál, ja som Krajčír." Vtedy mu generál von Viebahn rozkázal: "Tak poďte hneď so mnou na môj byt v 'Hoteli u Baránka' a tam mi zašijete môj roztrhnutý kabát." Ten vojak však odpovedal: "To ale neviem." "Ale prečo to nemôžete urobiť, veď ste krajčír!" "Prepáčte, pán generál", odpovedal mu ten vojak, "ja nie som nijaký krajčír, ja sa len volám Krajčír." A generál von Viebahn, keď to vyrozprával, tak pekne pripomenul: "Takto sa môže povedať o prevažnej väčšine kresťanov: že v dotazníku v príslušnej rubrike, akého sú náboženstva, udávajú: 'Kresťan, evanjelik'. Ale v skutočnosti by tam mali napísať: 'Volám sa kresťan, ale v skutočnosti nie som nijakým kresťanom.'"

Ó, aký je to poľutovaniahodný stav! A aký je nebezpečný, pretože v takomto stave človek vlastne nie je vôbec zachránený!

Ale teraz už musím pokročiť o krok ďalej:

4. Ako dosiahne človek istotu?

Možno sa ma spýtate: "Ako nadobudne človek takú istotu?" Tu by sa o tom dalo veľa hovoriť. Proste Boha o ňu! Začnite si pravidelne čítať Bibliu, každý deň aspoň jednu tichú štvrt hodinu. Rád by som vám však ešte povedal niečo veľmi dôležitého: "Človek nedôjde k plnej istote viery rozumom, ale svedomím!

Teda pozrite: Keď sa človek dnes dostane s mužmi do rozhovoru o kresťanstve, tak sa pýtajú: "Áno, pán farár, ale ja nemôžem dobre veriť. V Biblii je tak mnoho protirečení." "Protirečení?", pýtam sa. "Áno, tam sa napríklad hovorí: Adam a Eva mali dvoch synov, Kaina a Ábela. Kain zabil Ábela. Tak zostal už len on sám. A potom odišiel do cudzej krajiny a tam si našiel ženu. No, a keďže boli ešte len oni jediní ľudia na zemi, tak si predsa nemohol nájsť nijakú ženu! Pán farár, ja tomu nemôžem rozumieť." Aj vy ste už počuli tento príbeh? Týmto príbehom sa naši muži bránia pred Bohom. A ja v takýchto prípadoch zvyknem odpovedať: "Je to zaujímavé. Tu máte Bibliu. Kdeže je v nej vlastne napísané, že Kain odišiel do cudzej krajiny a že si hľadal ženu?" Tak vtedy sa začervenujú od hanby. "Áno", ja pokračujem, "keď odmietate celú Bibliu, prostredníctvom ktorej tisíce múdrych ľudí začali veriť, a keď vy chcete byť ešte rozumnejší, tak ste museli Bibliu dôkladne preštudovať. Tak kde je to v nej napísané?" A tu sa ukáže, že to nevedia. Potom im to nájdem. Tam to nie je takto napísané, ale tam stojí: "Kain odišiel a býval v krajine Nód, východne od Édena. Kain poznal svoju ženu." Teda on si tam vzal so sebou svoju ženu. A ktože bol jeho ženou? No, predtým tam stojí, že Adam a Eva mali viacej synov a dcér. Takže to bola vlastne jeho sestra. A v Biblii je výslovne napísané, že Boh chcel, aby z jedného pokolenia pochádzali všetky ľudské pokolenia. Takže sprvoti sa mali ženit aj vydávať súrodenci. No neskoršie Boh zakázal manželstvo súrodencov. Všetko jasné? Jasné! Zistujem: "Celé to hlúpe táranie sa zrúti samé!" A tak začal teraz ten človek veriť? Ani myslieť! On mal hneď pripravenú novú otázku:

"Pán farár, povedzte mi..." - a tak to pokračuje ďalej. Z toho je jasné: Takému človeku by som mohol zodpovedať aj stotisíc otázok - a on zostane ešte aj ďalej taký zatemnený, akým bol predtým. Viera neprichádza cez rozum, ale cez svedomie.

V Essene bol jeden z mojich predchodcov farár a prebudenecký kazateľ Július Dammann. K tomu raz prišiel jeden mladík a tiež mu dal otázku o Kainovej žene, aj viac iných podobných otázok. A tu to farár Dammann zmietol zo stola a povedal mu: "Mladý muž, Ježiš Kristus neprišiel na to, aby nám zodpovedal naše chytrácke, prefíkané otázky, ale aby spasil hriešnikov! A keď budete úbohým hriešnikom, tak prídte znova." Ľudia s nepokojným svedomím, ľudia, ktorí vedia: "Môj život nie je v poriadku. Nevieť si sám dať rady!", takí ľudia sa môžu naučiť veriť v Spasiteľa. A potom to ich rozum zvládne.

Zažil som raz príhodu, ktorú vám tu musím vyrozprávať. Jedného dňa som prišiel do nemocničnej izby, v ktorej ležalo šesť mužov. Keď som vkročil do ich izby, prijali ma veľmi priateľsky: "Ach, pán farár, aké je to pekné, že ste k nám prišli! Máme jednu otázku." "Ó", odpovedal som, "Otázku? To je pekné! A akú otázku máte?" Spozoroval som na nich, že mi pripravili pascu. A tu sa ma jeden pýta - napätý pred ostatnými: "Vy predsa veríte, že Boh je všemohúci?" "Áno, tomu verím!" "Otázka: Môže váš Boh stvoriť kameň, ktorý by bol taký ťažký, že by ho On sám nemohol zodvihnúť?" Je vám jasný tento vtip? Ak im poviem, že áno, tak Boh nie je všemohúci, a ak im odpoviem, že nie, tak ani vtedy nie je všemohúci. "Či váš Boh môže stvoriť taký ťažký kameň, ktorý by ani On sám nemohol zodvihnúť?" Chvíľku som rozmýšľal: "Mám mu to vysvetliť?" Zdalo sa mi to hlúpe a tak som sa ho opýtal: "Mladý muž, teraz sa vás ja opýtam, či ste už kvôli tejto otázke prežili niekoľko bezsenných nocí?" "Bezsenné noci?" spýtal sa prekvapený. "Nie!" Tak som mu vysvetlil: "Pozrite sa, ja musím šetriť vlastnými silami. Môžem zodpovedať len také otázky, nad ktorými ľudia prežívajú bezsenné noci. Mladý muž", pokračujem ďalej, "buďte tak dobrý a povedzte mi: Nad čím ste už museli stráviť bezsenné noci?" A nato mi odpovedal celkom pohotovo: "Ach, tá vec

s mojím dievčaťom! Čaká dieťa a ešte sa nemôžeme zosobášiť." "Tak", odpovedal som: "A preto máte tie bezsenné noci. Tak teda dovoľte, pohovoríme si o tom!" "Áno?", zadivil sa tomu, "a to má niečo spoločného s kresťanstvom?" "Ó", odpovedal som mu: "Vec s tým kameňom nemá nič spoločného s kresťanstvom, ale práve tá vec s vaším dievčaťom! Pozrite: Previnili ste sa! Vy ste porušili Božie prikázanie. Vy ste zviedli toto dievča! A teraz uvažujete, ako by ste sa s ešte väčšími hriechami mohli dostať z tejto aféry von. Pozrite, hlboko ste upadli do hriechov a viny. Vám môže pomôcť len to, keď sa obrátite k živému Bohu - keď urobíte pokánie a poviete: 'Zhrešil som!' A potom je tu Spasiteľ, ktorý vám môže pomôcť." A tento mladý muž počúval. A zrazu pochopil: "Ježiš sa zaujíma o moje hriešne svedomie! Ježiš mi môže pomôcť! On je záchranou pre môj poblúdený život!"

Rozumiete: On na to ísť chcel rozumom. To však boli všetko hlúposti. Ale keď sa to dotklo jeho svedomia, tak sa mu to zrejme vyjasnilo. Je vám to jasné? My sa k istote spasenia nedostaneme zodpovedaním prefíkaných otázok, ale len vtedy, keď dáme za pravdu svojmu svedomiu a keď už konečne povieme: "Zhrešil som." A vtedy nám príde v ústrety Spasiteľ, ktorý visel za nás na kríži. A vtedy môže človek prežiť: "Odpustené sú ti tvoje hriechy!" A ďalej: "On ma prijal!" Áno, tá cesta vedie svedomím a nie rozumom.

Vidíte: Keď človek chce dôjsť k istote spasenia, tak musí - ak to smiem tak vyjadriť - niečo riskovať. V kostoloch sú často farebné sklá v oknách. Keď sa na ne dívate za jasného dňa zvonka, ich farbu sotva vidíte. Ale keď vojdete do kostola, všetky ich farby vám tam zažiaria. A práve tak to je aj s kresťanskou vierou: Dokiaľ sa na ňu pozerám len zvonku, nechápem nič. Všetko mi je tmavé. Musím vojsť dnu. Musím sa odvážiť ísť s Ježišom. Ja sa musím odovzdať, zveriť sa tomuto Spasiteľovi. A potom mi bude všetko jasné! A to je krok zo smrti do života, a vtedy človek zrazu rozumie celému kresťanstvu.

Pán Ježiš raz kázal a tisíce ľudí Ho počúvalo. A zrazu im povedal strašné slovo: "Takí, akí ste, nemôžete vojsť do kráľovstva Božieho! Musíte sa znovuzrodiť! Vaša povaha, ani

tá najlepšia - sa nehodí do kráľovstva Božieho!" V úzadí stálo pár mužov, a tí jednoducho povedali: "Poďme preč! To je predsa už bezočivé, čo ten tu hovorí." A potom traja muži odídu. Vidí to šesť žien a povedia si: "Muži odchádzajú. Poďme aj my preč!" A tak odišli aj tie ženy. Videlo to aj pár mládencov a tí si tiež povedali: "Muži odišli. Ženy odišli. Tak poďme aj my preč." A tak sa zrazu začne ten zástup drobiť. To musí byť hrozné. Predstavujem si, že by počas mojej kázne povstávali poslucháči a postupne by odchádzali preč. Zrazu by som zostal sám s niekoľkými vernými. A tak to bolo aj u Ježiša. Hrozné! Zrazu je Ježiš sám. Tisíce utiekli, kým ešte hovoril. Už Ho nechcú počúvať. Len tí dvanásť stoja ešte pri Ňom. Keby som bol Pánom Ježišom, tak by som teraz prosil: "Ach, zostaňte predsa aspoň niektorí tu! Vy verní ma neopustte!" Ale Ježiš to urobil inak. Viete, čo povedal? On im jednoducho hovorí: "Aj vy môžete odísť, keď chcete!" V kráľovstve Božom nieto nijakého nátlaku. Kráľovstvo Božie je jediným kráľovstvom, v ktorom niet policajtov! Kráľovstvo Božie je to najdobrovoľnejšie, čo len môže byť! "Aj vy môžete odísť, prosím!" Tak hovorí Ježiš svojim učeníkom. A učeníkov to potiahlo. Veď keď šesť tisíc ľudí odchádza, tak sa rád každý pripojí. A tak by aj učeníci už boli odišli, keď im ešte sám Pán Ježiš povedal: "Prosím, choďte!" Otvára im doširoka dvere: "Aj vy smiete zahynúť! Aj vy môžete žiť bez Boha. Môžete bežať až do pekla! Ako chcete!" Ale tu stojí Peter. Okamih váhania, premýšľa: "Kam mám odísť? Kam? Život plný práce a námahy ako kôň alebo život v nečistote hriechu? A na konci nás očakáva smrť a pekle. To všetko je predsa len nanič!" Jeho pohľad spočinie na Ježišovi a zrazu mu jedno je celkom jasné: Oplatí sa predsa len život s Ježišom! A preto povie: "Pane Ježišu, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš, a my sme uverili a poznali (počujete tú istotu?), že ty si Kristus, ten Syn živého Boha. Zostaneme pri Tebe!"

Priatelia moji, takto dospeje človek k istote. Sleduje cesty života a poznáva: Ježiš je jedinou šancou pre nás! Ó, želim vám, aby ste dosiahli túto žiarivú istotu: "My sme uverili a poznali, že ty si Kristus, ten Syn živého Boha."

Napokon si dovoľujem povedať ešte osobitné slovo pre

tých medzi vami, ktorí teraz nastúpíte na cestu viery, ktorí ste odovzdali svoje srdcia Ježišovi a predsa ešte hovoríte: "Ja ešte nemám istotu spasenia. Ako sa dosiahnem istotu spasenia? Lebo vo svojom živote ešte stále vidím mnoho hriechov!" Týmto vážnym dušiam medzi vami dovoľujem si ešte povedať: "Či sa domnievate, že istotu spasenia budete mať až vtedy, keď budete bez hriechu? Nuž, takto by ste museli čakať až do vtedy, kým nebudete v nebi! Ja potrebujem až do posledného dňa, ba až do posledného dychu svojho života krv Ježiša na odpustenie hriechov."

Veď poznáte príbeh o márnoträtom synovi. Ten prišiel domov a povedal: "Zhrešil som!" A vtedy ho otec prijal, a hneď bola v dome pripravená veľká slávnosť. A teraz si predstavujem toto: Nasledujúceho rána zhodí ten syn nechtiac šálku kávy na zem. Pri svojich sviniach už odvykol prikrytému stolu. Preto naozaj nechtiac zhodil tú šálku kávy. A keď sa tak rozbila, že to až zarinčalo, tak ešte zahrešil: "Doparoma!" A či ho teraz otec vyhodí: "Marš! Vráť sa ku sviniam!?" Myslíte, že by to tak urobil? Isteže nie! Ale otec povie: "Prijatý je už prijatý!" A bol by mu vysvetlil: "Syn môj, tak to nebudeme robiť. My sa budeme snažiť o to, aby si šálky kávy nechal stáť a nehrešil a aby si si navykol na naše domáce zvyky!" - Ale on ho už neposlal ku sviniam. A pozrite: Keď sa človek stal vlastníctvom Ježiša, tak urobí hrozný objav: Tá stará povaha je ešte tu! A ešte sú tu prehry. Ale keď po svojom obrátení zažijete porážku, tak hneď nezapochybujte, ale pokľaknite a modlite sa tri vety: Za prvé: "Ďakujem Ti, Pane, že ti ešte patrí!" Za druhé: "Odpusť mi to pre Svoju krv!" A to tretie: "Oslobod ma od tej mojej starej povahy!" Ale v prvom rade: "Ďakujem Ti, Pane, že ešte stále patríš Tebe!"

Rozumiete: Istota spasenia spočíva v tom, že viem: "Prišiel som domov a teraz vediem boj posvätenia, ako ten márnoträtý syn, ktorý sa vrátil domov, a nie ako ten, ktorý stále prilieťa aj vylieta." Keď niekto káže: "Človek musí to spasenie denne znova uchopiť!", tak to je hrozná kázeň. Moje deti nemusia každý deň predstúpiť pred o mňa a spytovať sa ma: "Ocko, smieme i dnes byť tvojimi deťmi...?" Oni sú stále mojimi

deťmi! A kto sa už stal dieťaťom Božím, tak je už stále dieťaťom Božím a teraz už vedie boj o posvätenie ako dieťa Božie!

A teraz vám želám z celého srdca tú žiarivú istotu Božích detí!

Je kresťanstvo *súkromnou* záležitosťou ?

Sústavne počuť vetu: **“Náboženstvo je súkromná záležitosť!”** Je to správne? Chceme sa pýtať: “Je kresťanstvo súkromnou záležitosťou?” - alebo ešte lepšie povedané: “Je kresťanský stav súkromnou záležitosťou?”

Prv, než na túto otázku odpoviem, chcel by som položiť protioptickú. Predstavte si päťmarkovú mincu. Čo je na nej, číslica päť alebo orol? Obidvoje! Minca má dve strany. A práve tak to je aj s otázkou: “Je kresťanský stav súkromnou záležitosťou.” Odpoveď znie: Oboje! Áno a nie.

Správny živý kresťanský stav má dve stránky: celkom súkromnú a celkom verejnú. Kde jedna z nich chýba, nie je niečo v poriadku!

Chcel by som vám teraz ukázať obe stránky správneho, Duchom Svätým naplneného kresťanského stavu.

1. Kresťanský stav má veľmi súkromnú stránku

Aby som vám to ozrejmil, chcem začať jedným príbehom. Nieкто mi raz povedal, že som "rozprávačom príbehov". Nato som odpovedal:

"To nie je hanba. Vždy mám veľké obavy, že ľudia v kostole zaspia. Ale keď medzitým poviem nejaký príbeh, potom nezaspia!" Okrem toho pozostáva celý život z príbehov a nie z teórie. V krajine Ravensberg žil v minulom storočí jeden ohromný buditeľský kazateľ menom Johann Heinrich Volkening. Prostredníctvom jeho kázni sa skutočne premenila celá krajina okolo Bielefeldu. Raz večer ho zavolali k jednému bohatému sedliakovi, ktorý vlastnil veľkú usadlosť a bol statočným, usilovným človekom. Prebudeneckých kazateľov však nenávidel z celého srdca - odmietal totiž, že by bol hriešnikom. Nepotreboval nijakého Spasiteľa na kríži. Povedal: "Konám správne a nikoho sa nebojím." Jedného dňa k nemu zavolajú farára Volkeninga, pretože sedliak smrteľne ochorel. Chce večer u Pánovu. Kazateľ k nemu zájde. Volkening bol mužom vysokej postavy a nápadné boli najmä jeho žiariace modré oči. Pristúpi k sedliakovej posteli, dlho sa mlčky naňho pozerá a potom povie: "Heinrich, mám o vás veľké, veľké obavy. Tak ako to doteraz vyzerá, vaša cesta nevedie do neba, ale priamo do pekla." Toto povediac, sa obráti a odíde. Nato pochyťí bohatého sedliaka vražedná zlosť a zúri: "A to by chcel byť farár. Je toto kresťanská láska?" Nadíde noc. Ťažko chorý sedliak nespí. V jeho svedomí to vrta: "Nevedie to do neba, ale do pekla! Keď je to pravda..." A prichádzajú mu na um rôzne hriechy. Pána Boha si nectil. Príležitostne veľmi prefíkane druhých oklamal. V nasledujúcich nociach ho prepadne skutočný strach. Veľmi sa znepokojuje. Zrazu vidí, že v jeho živote je veľa previnení a že vôbec nie je dieťaťom Božím. Teraz by si vážne prial obrátiť sa. Po troch dňoch znovu posielala manželku po Volkeninga: "Žena, prived' Volkeninga!" Je neskoro večer. Kazateľ ihneď príde. Sedliak mu hovorí celkom znepokojený: "Pán farár, myslím,

že sa musím obrátiť!" "Áno", hovorí kazateľ, "opatrnosť prichádza so starobou. V núdzi voláte, ale núdzové pokánie je mŕtve pokánie! To musí prísť celkom ináč." Toto povediac sa obrátil a odišiel. Ešte len teraz dostal sedliak vražednú zúrivosť. - Aj vy všetci by ste sa na toho farára poriadne nahnevali, nie? Konečne, patrilo by sa, aby farár hovoril s bohatým sedliakom prívetivejšie. Pritom to predsa vyzeralo, že ten človek má čoskoro zomrieť. Ale Volkening bol muž, ktorý stál pred Bohom a vedel, čo hovorí. - Trvalo to ešte tri dni, až sa sedliak ocitol vo veľkej biede. Vedel: "Musím umrieť! A kde ostali v mojom živote láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť?" Celý svoj život opovrhoval Spasiteľom, ktorý zaňho umrel. Odohnal Ho, keď vo svojej láske stál pred ním. Vidí, že stojí na pokraji pekla a je celkom zúfalý. "Žena," prosí manželku, "prived' farára!" Ona odmieta: "Už nechcem! On ti aj tak nepomôže!" "Žena, zavolaj ho, dostanem sa do pekla!" Potom žena ide. Keď farár dôjde, nájde človeka, ktorý pochopil: "Nemýľte sa, Bohu sa nebude nikto posmievať. Lebo čokoľvek by človek sial, to bude i žať!" Farár si prisunul stoličku k posteli a pýta sa: "Však, ide to do pekla?" "Áno, ide to do pekla!" Nato farár hovorí: "Heinrich, poďme na Golgotu! Aj za teba Ježiš umrel!" A vykladá mu najprívetivejšími a najmilšími slovami, ako Ježiš zachraňuje hriešnikov. To by sme sa však museli najprv vo svojich vlastných očiach stať hriešnikmi a prestať tvrdiť: "Konám správne a nikoho sa nebojím!" Museli by sme prv poznať pravdu a až potom by nás mohol Ježiš zachrániť! Teraz zrazu sedliak poznáva: "Ježiš umrel za mňa na kríži! Platí za moje hriechy! On ma môže obdať spravodlivosťou, ktorá jediná platí pred Bohom!" A po prvý raz sa skutočne modlí: "Bože, zmiluj sa nado mnou hriešnikom! Pane Ježišu, zachráň ma na pokraji pekla!" Volkening sa tíško vzdialil. Zanechá človeka, ktorý vzýva Ježiša. Je spokojný, pretože trikrát je v Biblii napísané: "Kto vzýva meno Ježišovo, dôjde k spaseniu." Keď na druhý deň znovu prichádza, nájde človeka, ktorý našiel pokoja Bohom. "Heinrich, ako sa vám vodí?" A on odpovedá: "Prijal ma - z milosti!" Stal sa zázrak!

Takto prežil pyšný sedliak svoje znovuzrodenie. A teraz dávajte dobrý pozor: Raz v noci prišiel k Pánu Ježišovi učený človek a povedal: "Pane Ježišu, chcel by som s tebou diskutovať o náboženský otázkach." Tomu Pán Ježiš odpovedal: "Tu sa vôbec nebude diskutovať. Len ak by sa niekto znovu narodil, ináč sa nedostane do kráľovstva Božieho!" "Ako?" pýta sa učenec. "Nemôžem sa predsa znovu stať malým, aby som sa znovu narodil z matkinho tela!" Ale Ježiš trvá na tom: "Len ak by sa niekto znovuzrodil z vody a ducha, inak sa nedostane do kráľovstva Božieho!" To je tá súkromná stránka kresťanského stavu, že sa človek dostane cez úzku bránu k životu, že sa veľkým zázrakom Božím znovuzrodí.

Nie sú to nejaké bezvýznamné teologické úvahy, čo vám tu hovorím, ale tu ide o vašu večnú záchranu. Verte mi! Mohlo by sa stať, že pri vašom umieraní nebude nijaký Volkening. K znovuzrodeniu patrí, že konečne dám Bohu za pravdu, že som stratený človek a že mám zlé srdce. K znovuzrodeniu patrí túžba po Ježišovi, jedinom Spasiteľovi sveta. K znovuzrodeniu patrí úprimné priznanie Ježišovi: "Zhrešil som proti nebesám a pred tebou." K znovuzrodeniu patrí viera: "Jeho krv zmyje zo mňa všetky hriechy. On platí za mňa a obdaruje ma spravodlivosťou, ktorá pred Bohom platí." K znovuzrodeniu patrí jasné a rozhodné odovzdanie sa Ježišovi. K znovuzrodeniu patrí, že vám Duch Svätý povie: "Teraz si bol prijatý!" Biblia to nazýva "spečatenie". Bez znovuzrodenia sa nedostanete do kráľovstva Božieho! Ale ten, ktorý sa stal dieťaťom Božím, to vie.

Milí priatelia, keď sa topím a niekto ma vytiahne z vody, potom - keď som zase na pevnej zemi a môžem pokojne dýchať - predsa viem, že som zachránený.

Vidíte, to je tá súkromná stránka kresťanstva. Tým musí každý sám prejsť, aby sa od smrti dostal k životu. Je to zázrak, keď sa obraciam do minulosti a myslím na to, ako som sa stal majetkom Pána Ježiša. Žil som ďaleko od Boha a vo všetkých hriechoch. Potom však vstúpil do môjho života Ježiš. Teraz mu patrí a chcel by som obetovať aj život, aby som ľudí vystríhal pred zahynutím a volal ich k Ježišovi. Prosím vás: Neprestaňte, kým nedosiahnete znovuzrodenie a poznanie:

“Je to úžasné patriť Spasiteľovi a vedieť úprimne vyhlásiť: Ja som tvoj, ó Ježišu, a ty si môj!”

Ale znovuzrodenie nie je koniec, ale začiatok súkromného kresťanského stavu. Potom to so súkromnou stránkou kresťanstva ide ďalej.

Od doby môjho obrátenia - chcem vám to dosvedčiť - som vedel: “Teraz musím bezpodmienečne každý deň počuť hlas môjho Priateľa!” Tak som začal čítať Bibliu. Dnes si ľudia myslia, že len farári čítajú Bibliu. V blízkosti môjho domu v Essene sú parky. Rád si tam zrána zájdem a čítam Bibliu pri prechádzkach. Ľudia bývajúci v blízkosti ma pritom môžu pozorovať. Nedávno mi ktosi povedal: “Vždy vás pozorujem, keď si čítate svoj breviár.” (Breviár čítajú katolícki kňazi.) Nevedel si predstaviť, že čítam knihu, ktorú môže čítať každý laik. Bibliu môže čítať každý!

Keď mám so svojimi zverencami trocha voľného času, zhromaždíme sa ešte pred raňajkami k tichej štvrthodinke. Najprv spievame rannú pieseň a vypočujeme si verš na príslušný deň. Potom prečítam biblický text. Potom si každý sadne do tichého kútika a číta text z Biblie sám pre seba. A takto postupujú doma aj tí, ktorí práve prijali Ježiša a začali veriť v Neho, pretože bez Jeho hlasu a rozhovorov s Ním nevedia žiť. Prosím vás, oživte súkromnú stránku vášho kresťanského stavu tým, že začnete čítať Novú zmluvu! Tichú štvrthodinku ráno alebo večer!

A keď zase zatvoríte Novú zmluvu, zložte ruky a povedzte: “Pane Ježišu, teraz musím s Tebou hovoriť. Chcem toho dnes tak veľa urobiť. Pomôž mi! Ochraňuj ma pred mojimi najmilšími hriechami! Obdaruj ma láskou k mojim blíznym! Naplň ma Duchom Svätým!” Modlite sa! Hovorte s Ježišom! Je tu a počuje vás! To tiež patrí k tej úplne súkromnej stránke kresťanského stavu, že kresťan hovorí so svojím Pánom.

Nedávno som povedal jednému pánovi, ktorý uveril: “Potrebujete denne tichú štvrthodinku s Ježišom!” On mi nato odpovedal: “Pastor Busch, ja predsa nie som farár. Ten má na to čas. Ale ja? Mám predsa hrozne veľa práce.” Odvetil som mu: “Počujte, svoj deň aj tak celkom nezvládate, však?” “Nejako

to nikdy nezvládnem!“ uznal. “Vidíte!”, povedal som, “to je preto, že vám chýba tichá štvrt-hodinka. Keď si zvyknete na každodenné ranné rozhovory s Ježišom, na čítanie niekoľkých veršov z evanjelia a keď sa k tomu pomodlíte, potom zistíte, že zrazu všetko hravo zvládnete. Áno, čím máte viac práce, tým nutnejšie potrebujete tichú štvrt-hodinku. Možno, že neskoršie bude z toho dokonca polhodinka, v ktorej prednesiete svoje najzávažnejšie záležitosti svojmu Spasiteľovi. Ale odrazu pôjde všetko lepšie. Hovorím to zo skúsenosti. Niekedy som aj ja v takej situácii. Ráno vstanem z postele a už zvoní telefón. Potom prinesú noviny. Potom znovu zvoní telefón. Potom ma zase príde niekto navštíviť. Ale celý deň som rozčúlený. Nič sa mi nedarí. Zrazu mi príde na um: ‘Ešte som vôbec nehovoril s Ježišom. Ani On sa ešte nedostal k slovu, preto sa mi ani nemôže dať!’”

Viete, tichá chvíľka s Ježišom patrí k celkom súkromnej stránke kresťanského stavu!

Potom patrí k celkom súkromnej stránke kresťanského stavu to, že denne pribíjame svoje telo a krv na kríž. Hovoril som v živote s mnohými ľuďmi. Vlastne každý z nich mal nejaké ťažkosti. Ženy sa ponosujú na svojich mužov. Muži sa ponosujú na svoje ženy. Rodičia sa sťažujú na svoje deti. Deti sa sťažujú na svojich rodičov. Skúste to raz sám: Keď ukážem prstom na človeka: “Ten je vinný, že nie som šťastný!”, v tej istej chvíli ukazujú na mňa hneď tri prsty! Verte mi, že keď raz budete mať tichú štvrt-hodinku, potom vám Ježiš ukáže, že všetko to nešťastie je len vo vás samých. Vaše manželstvo nie je v poriadku, pretože nežijete podľa vôle Božej. Vaše obchody sa vám nedaria, pretože nekráčate v šlapajách Božích. Kresťania sa musia denne učiť pribíjať svoju povahu na kríž.

Môžem hovoriť celkom osobne. Žil som plných 8 dní spolu s 50 spolupracovníkmi, zaoberajúcimi sa prácou s mládežou. Bolo to neopísateľne krásne. Boli sme spolu takí šťastní, že to neviem opísať. Boli to požehnané chvíle, a predsa sa vyskytli občas ťažkosti. Ale predtým, než sme v posledný deň slávili Večeru Pánovu, sa stalo, že zrazu šiel jeden k druhému a povedal: “Ty, prepáč mi to!” Ja som musel ísť až k trom

a povedať: "Ty, prepáč mi, že som sa na teba nedávno oboril!" Jeden však odpovedal: "Ale vy ste mali pravdu!" "Napriek tomu mi to prepáč", prosil som ho. Chápte: Je mi ťažko, keď sa musím pokoriť pred 20-ročným chlapcom. Nemal som však pokoja, kým som to neurobil.

Keď budete mať tichú chvíľku s Ježišom, tiež sa to naučíte, denne pribíjať svoju povahu na kríž. Potom bude všetko okolo vás krásne! To patrí k tej celkom súkromnej stránke kresťanského stavu. Keď o tom nič neviete, prestaňte sa, prosím, nazývať kresťanom.

Často chodím ulicami a rozmýšľam: Všetci, ktorých stretávam, sú nábožní, skoro všetci platia cirkevnú daň. Keby som tak niektorého z nich zastavil a spýtal sa ho: "Prepáčte, ste kresťan?", odpovedal by mi: "Samozrejme! Nie som predsa mohamedán." Keby som sa tak pýtal ďalej: "Už ste niekedy nevedeli spať od radosti, že ste kresťanom?", odpovedali by mi: "Čo ste sa zbláznili?" Tak to je: Kresťanstvo bez radosti z kresťanského stavu. Nanajvýš nadávame, keď musíme platiť cirkevnú daň. Ale po radosti ani stopy. Avšak od okamihu, keď prežijete znovuzrodenie, poznáte, čo to znamená: "Radujte sa v Pánovi vždycky a zasa len poviem: Radujte sa!"

Priatelia, nedávno som svojim chlapcom povedal krásne slová Biblie: "Vám ale, ktorí sa bojíte môjho mena, vzíde svetlo spravodlivosti" - to je Ježiš - "a spása pod Jeho krídlami." To je krásne! A viete, ako to ide ďalej? Takto: "A vy budete vychádzať a vchádzať a poskakovať ako vykŕmené telce." Nádherne vyjadrené! Zriedkakedy stretávam kresťanov, ktorí by od radosti zo svojho Spasiteľa "poskakovali ako telce". V čom to je, že to nevieme? Je to v tom, že nie sme skutočnými kresťanmi! Myslím na svoju milú matku. Na nej bolo vidieť niečo z tej úžasnej radosti v Pánovi. A myslím na mnohých ďalších, ktorých som poznal ako radostných kresťanov. A keď postupne zostarnem, chcel by som pociťovať čoraz viac z radosti v Pánovi. V tom prípade však treba brať vážne kresťanský stav a nie byť len trošku kresťanom!

Tak to je jedna stránka kresťanského stavu. "Je kresťanstvo súkromnou záležitosťou?" Áno, kresťanský stav je zvrchovane súkromný!

Teraz nasleduje druhá strana mince. Súčasne má správny, živý kresťanský stav i druhú stránku, ktorá je veľmi verejná a ktorú môže vidieť každý.

2. *Kresťanský stav je verejnou záležitosťou*

Verejná stránka kresťanského stavu je predovšetkým v tom, že sa pripájame k spoločenstvu kresťanov. Je to veľmi dôležité, čo teraz poviem: Praví kresťania sa pripájajú k tým, ktorý tiež chcú byť spasení!

Každú nedeľu sú bohoslužby. Prečo sa ich nezúčastňujete? Odpoviete: "Počúvam bohoslužby z rádia." Teraz tu nechcem hovoriť o chorých. Tí nech sa potešia bohoslužbami z rádia. Ale váš kresťanský stav je celkom úbohý, keď vás to neťahá k ozajstným bohoslužbám, do zhromaždenia veriacich! To predsa patrí k tomu.

Okolo roku 300 n.l. - je to už teda veľmi dávno - sedel na cisárskom tróne veľkej rímskej ríše obdivuhodný človek, Dioklecián. Pôvodne bol otrokom, potom ho prepustili a dopracoval sa tak vysoko, až sa stal cisárom veľkej rímskej ríše. Vtedy už bolo kresťanstvo veľmi rozšírené. Cisár Dioklecián vedel, že jeho predchodcovia prenasledovali kresťanov. On si však povedal: "Taký hlúpy nie som, aby som prenasledoval najlepších ľudí. Nech si veria, v čo chcú. U mňa môže mať každý také náboženstvo, aké sám chce." To bolo na jedného cisára zriedkavé, ale veľmi správne stanovisko, pretože kniežatá vždy radi vládnu aj svedomiu. Cisár Dioklecián mal aj mladšieho spoluvládca menom Galérius. Ten sa mal stať jeho nástupcom. Jedného dňa povedal Galérius Diokleciánovi: "Počuj, Dioklecián. Keď sa kresťanstvo rozšíri, nastane veľký zmätok. Stále totiž hovoria o svojom kráľovi Ježišovi. Musíme niečo proti nim podniknúť!" "Ach, daj mi s tým pokoj!" odpovedá Dioklecián. "250 rokov prenasledovali moji predchodcovia kresťanov a nič nedosiahli. To radšej s tým vôbec nezačnem." To bolo od neho rozumné. Ale Galérius sústavne dobiedzal: "Kresťania sú však zvláštni. Hovoria, že sú naplnení Duchom Svätým, kým ostatní

nie, že budú spasení a iní nie. To sú pyšní ľudia. Musíš niečo proti tomu urobiť!" Ale Dioklecián znovu odmietol prenasledovanie kresťanov. Tento Galérius mu však hučal do uší dlhšie, než som schopný vyrozprávať. Potom sa konečne dal Dioklecián obmäkčiť a vyhlásil: "Dobre, potom zakážeme iba kresťanské zhromaždenia." Bol vydaný dekrét: "Každý, kto chce, môže byť kresťanom, avšak kresťania sa nesmú zhromažďovať. To sa zakazuje pod trestom smrti." Pre seba mohol byť každý kresťanom, akoby to bola ich súkromná vec, ale nesmeli sa zhromažďovať. Starší medzi kresťanmi sa zišli a radili sa: "Čo máme robiť? Nemáme sa radšej podriaadiť? Veď každý môže vo svojom dome robiť, čo chce. Nikto mu v tom nebude brániť." A teraz je práve zaujímavé to, čo títo kresťania v dobe prenasledovania povedali: "Budeme sa schádzať k modlitbám, spevu, kázaniu, načúvaniu a zbierkam, to jednoducho patrí ku kresťanskému stavu. Budeme v tom pokračovať!" Potom sa ďalej schádzali v cirkevnom zbore. Galérius triumfoval: "Vidíš Dioklecián! Sú to nepriatelia štátu. Nevedia poslúchať!" A tak sa začalo jedno z najhorších prenasledovaní kresťanstva. Mnohí sa vzdali a povedali: "Človek môže byť aj doma kresťanom! Nepôjdeme do zhromaždení!" - a tak si zachránili svoje životy. Kresťanský zbor však vyhlásil: "To sú odpadlíci! Kto nenavštevuje kresťanské zhromaždenia, je odpadlík!"

To by sa malo povedať dnešným kresťanom. Je veľa takých odpadlíkov v dnešnom kresťanstve! Vtedajší kresťania mali pravdu, keď sa vzopreli proti cisárskemu dekrétu! V Biblii je jasne napísané: "Neopúšťajme naše zhromaždenia, ako zvyknú niektorí!" Dnes musíme povedať: "... ako zvyknú skoro všetci!" A preto prosím všetkých medzi nami, ktorí chcú byť spasení: Pripojte sa k tým, ktorí so všetkou vážnosťou chcú byť kresťanmi!

Je veľa možností nadviazať kontakty. Je tu cirkevný zbor, sú tu domáce biblické krúžky, prebudenecké hnutia, mládežnícke krúžky. Vrucne vás prosím: Vyhľadajte spoločenstvo! Raz mi jeden Francúz povedal: "Jeden má rád haringy a druhý chodí rád do kostola." Nie, takto to nie je! Je to

oveľa vážnejšie: Jeden sa dostane do pekla a druhý sa pripojí ku kresťanom. Takto to je! A keď sa skutočne chcete stať nasledovníkom Ježišovým, potom navštívte svojho farára a spýtajte sa ho: "Kde sa môžem pripojiť? Kde sa môžem viac dozvedieť o Ježišovi?" A choďte tam, kde skutočne počujete o Spasiteľovi! Nikto nemôže tvrdiť: "U nás sa nič nedeje!" Všade sú ľudia, ktorí milujú Pána Ježiša. Je ich možno málo. Sú to možno často čudní ľudia. Ale váš kresťanský stav je mŕtvy, ak sa nezúčastňujete spoločenstva kresťanov!

K pravému stretávaniu kresťanov patria štyri veci. Za prvé spev, za druhé počúvanie kázne, za tretie modlitba a za štvrté finančné obete. To patrí ku kresťanskému zhromaždeniu. To dodržiavali už prví kresťania. To sú životné prejavy života z Boha.

Je len jedno kresťanstvo, kde sa schádzame s druhými. V Biblii je dokonca napísané: "Vieme, že sme od smrti prešli k životu, pretože milujeme bratov." To znamená: Keď to človeka neťahá ku druhým kresťanom, je duchovne mŕtvy!

Nezabudnem na nádherný začiatok môjho pôsobenia na prvom farskom úrade v Bielefelde, kde som slúžil v jednom obvode ako pomocný kazateľ. Na bohoslužby do kostola sa zišlo iba málo ľudí. Ale potom dal Pán Boh, že som raz v sobotu večer mal v červenom ľudovom dome dialóg so súdruhmi, voľnomyšlienármi až do jednej v noci. O jednej nás hostinský vyhodil z ľudového domu na ulicu. Pršalo. Po prvý raz som mal okolo seba zhromaždených asi sto chlapov, továrenských robotníkov tohto obvodu. Stáli sme pod lampou. Chlapi sa vypytovali a ja som odpovedal. Už dlho sme hovorili o Ježišovi, že prišiel z iného sveta. Už dlho sme o tom hovorili, že sú nešťastní, a že vôbec nie je pravda, že nemajú žiadne hriechy a v zásade predsa veria, že existuje večnosť a súd Boží. O druhej hodine som povedal: "Teraz idem domov, chlapi. Zajtra ráno o pol desiatej sú bohoslužby. Viem, že by ste radi prišli, keby ste sa jeden pred druhým nebáli." Boli to Westfálčania. Predo mnou stál robotník B. Mal vtedy asi 35 rokov, ozajstný Westfálčan. "Ja že sa bojím?" povedal "ani reči!" Odpovedal som mu: "Človeče, nerozprávaj! Keby si

v nedeľu šiel do kostola, to by bolo v pondelok vo fabrike rečí a toho sa bojíš!" "Ja sa vôbec nebojím!" vyhlásil znovu. Ja som však ešte raz povedal: "Človeče, prišiel by si rád, keby ..." "Dobre!" povedal, "prídem zajtra ráno - so spevníkom pod pazuchou!" A v nedeľu ráno - teda o niekoľko hodín neskôr - pripochodoval tento Westfálčan so svojim spevníkom cez ulice na bohoslužby. V tejto štvrti sa všetci navzájom poznali. V pondelok večer príde ku mne a vraví mi: "Máte pravdu. Vo fabrike sa hrozne rozčuľovali, že som šiel do kostola. Tak som teraz spoznal, čo je to za teror: Vykríkujeme o slobode, a predsa sme úbohými sluhami ľudí. Všetko som im hodil, aj ich voľnomyšlienkársku knižku. Povedzte mi teraz viac o Ježišovi!" To bol pre mňa prvý, ktorý sa otvorene obrátil.

Chápte: Začalo to tým, že šiel na bohoslužby k tomu úbohému malému zboru. Keď vytrval jeden, prišli za ním aj ďalší. To bol prelom. Pán Boh dal potom ešte mnoho ďalších. Ale to bolo pre mňa vtedy zaujímavé, že pre tých robotníkov padlo rozhodnutie tým, že prišli k nám - do spoločenstva kresťanov.

Pre Boha vás prosím kvôli spáse vašich duší - nie som propagátorom cirkvi, farárov alebo spoločenstiev a ich vedúcich bratov, ale v prvom rade mi ide o vaše spasenie: Pridajte sa k spoločenstvu kresťanov!

A druhá vec, ktorá patrí k verejnej stránke skutočného kresťanského stavu, je - vyznávať otvorene všetko, čo máme v Ježišovi.

V Nemecku sme sa dostali do šialenej situácie. Myslíme si: "Zaplatím si cirkevnú daň a tým prenechám šírenie evanjelia farárovi. Mňa sa to ďalej netýka." Niekedy si prajem, aby to celé hlúpe platenie cirkevnej dane prestalo, aby kresťania, učenici Ježišovi, vedeli: To nie je len vecou farára, ale aj našou, aby ľudia poznali meno Ježišovo tam, kde žijeme: vo fabrike, v úrade, v škole. Už ste sa niekedy priznali: "Je to pravda, že Ježiš žije! Je to hriech, keď nadávame! Je to hanba pre Bohom, keď rozprávame oplzlosti"? Už ste niekedy svedčili: "Patrím Ježišovi"? Ľudia by načúvali. Chcem vám niečo povedať: Tak dlho, kým nemáme odvalu priznať sa k nášmu Spasiteľovi, tak dlho nie sme skutočnými kresťanmi!

Ježiš hovorí - dobre počúvajte: "Každého teda, kto ma vyzná pred ľuďmi, vyznám i ja pred Svojím Otcom, ktorý je v nebesiach. A kto by ma zaprel pred ľuďmi, toho i ja zapriem pred Svojím Otcom, ktorý je v nebesiach." To bude hrozné, keď sa raz v súdny deň kresťania postavia a povedia: "Pane Ježišu, ja som tiež veril v teba!" - a Ježiš povie Otcovi: "Nepoznám ich!" "Pane Ježišu, bol som predsa ..." "Nepoznám ťa! Tvoj sused nevedel, že ide do pekla. Ty si ho však nikdy neupozornil, i keď si poznal cestu k životu. Mlčal si vo všetkých rečiach sveta, keď si sa mal priznať k svojmu Spasiteľovi!" Potom možno odpovedia: "No, ale bol som sám taký slabý vo viere!" Potom odpovie Pán Ježiš: "Potom si mohol vyznať svoju slabú vieru! Aj slabá viera má svojho silného Spasiteľa. V skutočnosti si však nemusel vyznávať svoju slabú vieru, ale mňa! Nepoznám ťa!" - "Každého teda, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyznám i ja pred Svojím Otcom, ktorý je v nebesiach. A kto by ma zaprel pred ľuďmi, toho i ja zapriem pred Svojím Otcom, ktorý je v nebesiach." To hovorí Ježiš. On neklame! Kedy sa zase osmelíme otvoriť svoje ústa?

Musím znovu rozprávať jeden príbeh. Pred niekoľkými týždňami som prednášal v jednom meste Porúria. Prednášky zorganizoval jeden mladý majster-automechanik, môj priateľ Gustáv. Tento Gustáv sa preto stal radostným a plnomocným svedkom Ježišovým, pretože sa naučil vyznávať Ježiša v rozhodujúcom okamihu. Jedného pondelňajšieho rána je vo svojej dielni. Každý rozpráva, čo hanebného vykonal v nedeľu. Jeden hovorí: "Tak sme sa ožrali, že nám pivo tieklo z očí!" Druhý rozpráva rôzne príhody s dievčatami. "A kde si bol ty, Gustáv?" pýtajú sa. Bol vtedy ešte učeň. "Ránosom bol na bohoslužbách!", odpovedá. "A poobede v mládežníckom krúžku pastora Buscha." Tu sa mu začali posmievat a mladý učeň tu stojí ako hlupák. Zrazu ho pochytí vražedná zlosť, keď sa mu všetci - tovariši i majstri - posmievajú a pomyslí si: "Prečo sa môžu v kresťanstve priznávať hanebnosti nahlas a prečo sa nemôže vyznávať Ježiš?!" V tom okamihu sa rozhodol získať celú dielňu pre Ježiša. Začal u svojich spoluúčňov a povedal im po jednom: "Dostaneš sa do pekla! Poď so mnou do nášho mládežníckeho

krúžku. Tu počuješ o Ježišovi!" Keď odchádzal po zložení skúšok ako majster, bola celá dielňa zmenená. Presvedčil som sa o tom sám. Všetci učni boli v našom mládežníckom krúžku, traja tovariši v Spolku kresťanských mladíkov. V dielni sa už nikto neodvážil hovoriť oplzlosti. Keď nastúpil niekto nový a chcel viesť škaredé reči, vystríhali ho: "Buď ticho, človeče, príde Gustáv!" Mali pred ním rešpekt. Dnes má ohromné miesto, je vedúcim veľkej autodiely. Pán Boh ho požehnal aj navonok.

Znovu sa pýtam: Kde sú konečne kresťania, ktorí sa odvážia znova otvoriť svoje ústa a vyznávať svojho Pána?! V takej miere, v akej to robíme, tak vnútorne rastieme!

Je kresťanský stav súkromnou záležitosťou? Nie! Dlhujeme svetu svedectvo o Ježišovi! Prestaňte s tým úbohým mlčaním! Inak vás Ježiš nepozná v súdny deň!

Keď v dobe tretej ríše povolávali húfne mojich mladých ľudí ako 16 - 17-ročných na vojnu, podaroval som im vždy malú Bibliu a vravel im: "Dávajte pozor! Keď sa dostanete do služby, potom hneď v prvý večer položte Bibliu na stôl, otvorte ju verejne a čítajte si v nej. Potom nastane hrozný výbuch. Ale na druhý deň to máte za sebou. Keď to neurobíte hneď v prvý deň, nedostanete sa ďalej." A títo chlapi to urobili. V prvý deň sa dostala Biblia na stôl! "Čo to čítaš?" "Bibliu!" To bolo zakaždým ako výbuch ručného granátu, pretože v nemeckom kresťanstve môže každý čítať hocijaké svinstvo, len Bibliu nie. Potom sa stalo jednému z mojich priateľov, Pavlovi - žiaľ padol vo vojne -, že na druhé ráno, keď otváral svoj kufor, svoju Bibliu už nenašiel. Obzrel sa. Jeden sa šklábi. Potom sa šklabia aj tí ostatní. "Ukradli ste mi Bibliu?" pýta sa. "Mmmmmh-" "Kde máte svoju Bibliu?" "Má ju vrchný veliteľ!" Teraz vie, že ide do tuhého. Po službe večer sa utiahne do tichého kútika a modlí sa: "Pane Ježišu, som tu sám. Mám ešte len 17 rokov, prosím Ťa, neopušť ma teraz! Pomôž mi, aby som ťa mohol vyznávať!" Potom ide k vrchnému veliteľovi a zaklope uňho. "Ďalej!" Veliteľ sedí za písacím stolom. Na písacom stole leží Pavlova Biblia. "Čo chceš?" "Prosím, pán vrchný veliteľ, vráťte mi svoju Bibliu. Je to moje vlastníctvo." "Aha!" Zoberie Bibliu a listuje v nej: "Tak tebe teda patrí?! Nevieš, že je to veľmi nebezpečná

kniha?" "Áno, pán vrchný veliteľ, to viem. Biblia je nebezpečná aj vtedy, keď je zatvorená v kufri. Aj vtedy niekoho znepokojuje." Bác! Vrchný veliteľ vstane: "Sadni si!" A potom sa priznáva: "Aj ja som chcel svojho času študovať teológiu." "Potom pán vrchný veliteľ odpadol od viery?" sputuje sa vojak. Za tým sa rozprúdil nádherný rozhovor, v priebehu ktorého povedal asi 40-ročný muž 17-ročnému chlapcovi: "V jadre som nešťastný človek. Ale nemôžem sa obrátiť, musel by som sa mnohého vzdať." Chlapec mu odpovedá: "Chudák vrchný veliteľ! Pre Ježiša sa však oplatí obetovať hocičo!" Vrchný veliteľ prepúšťa chlapca so slovami: "Si šťastný človek!" "Áno, pán vrchný veliteľ!" potvrdil Pavel - a vzdaluje sa so svojou Bibliou. Nikto v tábore už nepovedal ani slovo.

Ó, kde sú kresťania, ktorí sa odvážia zastáť svoju vec?!

Je kresťanský stav súkromnou záležitosťou? Áno. Znovuzrodenie a život vo viere sa odohrávajú v najvnútornejšom kútiku srdca!

Je kresťanský stav súkromnou záležitosťou? Nie! Kresťania sa spájajú do spoločností, k bohoslužbám, k domácim biblickým krúžkom, k mládežníckym krúžkom, ku krúžkom žien, ku krúžkom mužov. Kresťania otvárajú svoje ústa a vyznávajú svojho Pána. Nech svet vidí, že Boh zapálil oheň v Ježišovi!

Kedy bude *koniec* sveta ?

Nedávno som sa rozprával s jedným podnikateľom. Potľapkal ma po pleci: "Pán farár, je to pekné, že učíte mladých dobrému." Odpovedal som: "Priznám sa vám úprimne, že si od toho veľa nesľubujem. V Biblii je napísané, že srdce človeka je skazené od mladosti. Tu človek málo dosiahne napomínaním. Iné by som chcel dosiahnuť." "Áno? A čo?" "Prial by som si, aby sa tí mladí stali vlastníctvom Ježiša Krista a teraz aj naveky deťmi Božími." "Ó, pán farár, aká je to reč! Ostaňme len oboma nohami na zemi!" Dobre je to povedané, nie? "Ostaňme len oboma nohami na zemi!" Nahlas som sa zasmial: "Na ktorej pôde si želáte ostať, milý pán riaditeľ? Nezbadali ste ešte, že sa pôda už dávno hýbe pod našimi nohami?!"

Tak si myslím, že človek ani nemusí byť priemyselným riaditeľom na to, aby pochopil, že sa pôda stala veľmi neistou. Dnešného človeka zatažuje strach. Každý hľadá istotu, ale predsa cíti, že jej niet. Jeden si otvorí bankový účet vo Švajčiarsku, iný si stavia bunker v Bolívii. Hádam len voľakde istota bude! Predsa však všetci cítime: nikde niet istoty! Preto sa v našej dobe znovu vynára otázka: "Čo bude so svetom?!" Je to skoro znak dnešnej doby, že sa znovu pýtame: "Kedy bude koniec sveta?"

Pred niekoľkými rokmi vyšla divadelná hra známeho švajčiarskeho spisovateľa Dürrenmatta: "Fyzici". Hra sa končí tým, že jeden z fyzikov vysloví temnú prognózu: Nedá sa prekaziť, aby sa ľudstvo nezničilo atómovou bombou. Doslovne píše: "A rádioaktívna zemeguľa sa niekde nezmyselne točí ďalej." Človek vidí, ako sa vo vesmíre nezmyselne otáča vymretá a spustošená zemeguľa. Je už samo o sebe pozoruhodné,

že jeden spisovateľ tak brutálne uvažuje o skaze sveta. Ja si však nemyslím, že by to tak skončilo, že by niekde tá rádioaktívna zemeguľa mohla krúžiť vesmírom. Keby som to povedal Dürenmattovi, opýtal by sa: "Prečo tomu neveríte? Veď je jasné, že to tak bude." Ja by som mu vysvetlil: "Lebo v Biblii je to napísané inak. Pán Ježiš povedal: Toto pokolenie sa do konca nepomíne. Teda nie tak skončí svet, ako si to myslíte vy, hoci by sa to zdalo možné."

Prirodzene zostáva otázkou, komu chceme veriť vo veci budúcnosti.

Existujú dve nelegálne metódy, ako sa dozvedieť niečo o budúcnosti.

Jeden spôsob je ten, ktorú majstrovsky ovládal Jozef Goebels (minister propagandy Hitlerovej vlády. Pozn.prekl.). Spočíva v tom, že si človek jednoducho niečo vysnúva. Ešte ho počujem hovoriť: "Za päť rokov budú nemecké mestá stáť krajšie ako kedykoľvek predtým." Metóda teda spočíva v tom, že si svoje sny premietam na hmlu, ktorá zastiera budúcnosť. Majstri v tom sú tzv. Svedkovia Jehovovi. My starší sa ešte pamätáme, že v roku 1925 plagáty na každej ulici hlásali: "Milióny dnes žijúcich ľudí nezomrú." Toto heslo vydali "Vážni bádatelia Biblie". A potom zahynulo viac ľudí ako kedykoľvek predtým v dejinách ľudstva. Jednoducho si do budúcnosti vymysleli niečo pekného. Neskoršie sa premenovali na Svedkov Jehovových. Azda aj teraz si vymyslia voľačo nové.

Druhý, nelegálny spôsob je, že sa človek obráti na veštcov a pýta si od nich radu. Tomu nerozumiem ani trochu. A ani tomu nechcem rozumieť - vešteniu, špiritizmu, vykladaniu z kariet a horoskopom a čo ja viem, čo všetko. Chcem vám povedať, prečo o tom nechcem nič vedieť. V mojej Biblii je na viacerých miestach napísané: "Takto hovorí Boh: Ak sa niekto obráti k duchom mŕtvych, k veštcovi ..., obrátim svoju tvár proti tej osobe a vyhladím ju z jej ľudu." Pretože však považujem za veľkú vec to, že patrím k Božiemu ľudu, aby som bol spasený, vyhny sa takýmto veciam. Ak sa niekto z vás už dopustil niečoho takého, hovorím pre spásu jeho duše, aby to zanechal a volal k Ježišovi o odpustenie, vyznávajúc svoj hriech.

Rozhodol som sa spoliehať jedine na Slovo Božie, ktoré je v Biblii, lebo za prvé: má pečať svetla a pravdy. A za druhé: Muži Biblie hovorili: "Tak hovorí Boh!" Teda jestvuje jediná správna cesta, po ktorej dôjdeme k poznaniu budúcnosti: O budúcnosti nám hovorí Biblia!

Keď II. svetová vojna najhoršie zúrila, tajná polícia mi zakázala prednášať a cestovať. Účinkovať som mohol už iba v Essene. A hoci som každý večer v tom bombardovanom meste mal biblické hodiny v nejakej pivnici, predsa som mal dost voľného času. Ten som využil na to, aby som si riadne preštudoval poslednú knihu Biblie - Zjavenie Jána. Spoznal som, že tá kniha je mimoriadne aktuálna! A tak by som aj vám chcel odovzdať niekoľko svojich poznatkov.

A teraz by som vám chcel ukázať, čo Biblia celkom jasne prehlasuje o budúcnosti.

1. Ježiš sa vráti

Biblia jednoznačne hovorí: **Stredobodom kresťanského očakávania je veľká udalosť, totiž, že zavrhnutý Kristus sa vráti vo veľkej sláve!**

Keď vstúpil do neba, stáli tam Jeho učeníci a pozerali za Ním, ako mizne v iných dimenziách. Čítame: "oblak vzal im Ho spred očí." Potom zrazu dvaja Boží poslovia stáli pri nich: "Tento Ježiš, ktorý vám bol vzatý do neba, príde zase tak, ako ste Ho videli odchádzať do neba!" - Ježiš sa vráti! Z Božej dimenzie Pán Ježiš znovu jedného dňa príde do nášho trojrozmerného sveta! To je nádej kresťanov.

Rozpoviem vám, ako sa mi celkom objasnil tento trochu neobvyklý odkaz. Asi pred tridsiatimi piatimi rokmi som ako mladý farár prišiel do baníckeho obvodu - do Essenu. Ako 27-ročný mladík som stál uprostred dvanásttisíc baníkov. Nikoho moje poslanstvo nezaujímalo. Uprostred obvodu bolo bezútešné námestie, obkolesené starými barakmi. Na jednom rohu tu ostal starý dom, v ktorom som si zanedlho zriadil malú sálu pre biblické hodiny. Bolo to pekné, ako ľudia postupne prichádzali; niekoľko baníkov, komunisti a voľnomyšlienkári,

ktorí chceli počuť, čo "farárisko" chce povedať. Niekoľko ženičiek, pár detí a dvaja-traja mládenci. Čo však bolo zvláštne: toto malé zhromaždenie rozdráždilo celý obvod. Nakoniec to bolo tak, že nás zakaždým vyrušovali. Raz vybili sklá na oknách, museli sme ich zabeďniť. Druhýkrát bubnovali kamene už na tieto dosky. Nabudúce pred dverami, ktoré viedli priamo do sály, hrali futbal s plechovkami tak, že človek nepočul ani vlastné slovo. Ďalší krát zase demonštrovali s písťalami pred našou sálou. Potom zase vonku spievali: "Nás nič nezastraší, nijaká vyššia bytosť. Ani Boh, ani cisár alebo tribún, my si sami pomôžeme." A my dnu sme vtedy spievali: "Pán Boh je láska, dal nás vykúpiť, Pán Boh je láska, ľúbi i mňa." To boli časy! Jedného dňa to bolo obzvlášť hrozné. Akoby sa boli skutočne všetci čerti a pekelné mocnosti rozbesnili. A potom sa stalo čosi zvláštneho. Naraz niečo treslo do dverí, a bolo počuť dopad ťažkého predmetu. Myslím si: "Hodili sem bombu!" Potom bolo počuť, ako niekto uteká preč. Aj srdce sa nám zastavilo. Všade panovalo ticho. Otvoril som dvere - a hľa: v kaluži ležal veľký železný kríž s Kristom. Spoznal som ho: odtrhli ho zo steny katolíckeho domova mužov tu v blízkosti a hodili do dverí: "Tu máte svojho Krista! Do smetí s Ním!" Bol tmavý novembrový večer. Pršalo a tam v kaluži ležal kríž. Stál som na tom pustom mieste, obklúčený barakmi a ťažnými vežami, za mnou stálo trasúce sa malé zhromaždenie a dole v špine leží symbol Vykupiteľa! Uvažoval som: Boh by mal tisíc príčin opustiť tento svet, a predsa to neurobí! Poslal Svojho Syna, a ten Syn Boží urobí neslýchanú vec: vzal na seba naše hriechy a nechal sa ukrižovať. A človek namiesto toho, aby modliac sa padol do prachu pred Vykupiteľom, hodí Jeho obraz do mláky a napľuje na zachraňujúcu, vystretú ruku! Tí Ježiša aspoň nenávideli! Občania dnešných dní Ho už ani nevedia nenávidieť, ale úplne ľahostajne zahodia kríž do blata. Temný hnev len tak kypel vo mne. Uvažoval som: "Čo urobí teraz Boh? Oheň by mal padať z neba!" Ale oheň nepadal. Naďalej pršalo a obraz ukrižovaného Vykupiteľa ležal v kaluži. Z diaľky som počul posmešný smiech. Mne sa posmievali! Potom mi ale prišlo na um: Nebude to vždy tak, aby Syn Boží, ktorí zomrel za

svet, ostal taký opovrhnutý. Tak to vždy neostane! 'Teraz zakrýva Svoju moc a velebnosť.' Ale je celkom isté, že príde deň, keď tento svet, ktorý Ním opovrhne, spozná, že On bol jedinou šancou života pre ľudstvo a že On je kráľom celého sveta. Príde opäť v sláve! Keď som potom v ten daždivý večer stál uprostred malého zhromaždenia, s krížom potupeným v blate, keď som ich volal späť do našej malej sály, po prvýkrát som sa naozaj zaradoval tomu posolstvu: "Ježiš príde znovu!" Vrátil som sa ku pultíku, otvoril som Bibliu na mieste, kde u Matúša v 24. kapitole čítame: "...a uzrú Syna človeka prichádzať na nebeských oblakoch s mocou a slávou veľkou." Odvtedy sa na to teším.

Keď vidím, ako opovrhujú mojím Spasiteľom, ktorý zachraňuje pred smrťou, odpúšťa hriechy, ktorý robí ľudí šťastnými a slobodnými, vtedy sa teším, že príde deň, keď z Neho spadne plášť opovrhnutia a On sa vráti v sláve!

Keď som po prvýkrát vstúpil do klubovne essenských mladých, do domu farára Weigla, som vo veľkej sále, kde sa stretávalo niekoľko sto mladých, na stene videl jediný obraz: Prichádzajúci Pán Ježiš. Dole vidno mesto, nad ním sú oblaky a nad nimi na bielom koni On - kráľ, ktorý dvíha Svoje prebodnuté ruky. Povedal som svojmu predchodcovi, farárovi Weiglovi: "Nie je to trošku čudné, že si v mládežníckom dome vyvesil tento jediný obraz? Ja by som tam dal niečo iné!" Vysvetľoval: "Milý brat Busch, chlapci pracujú celý týždeň v kanceláriách, v školách, továrňach, baniach. Ak tam vydávajú svedectvo o Pánu Ježišovi, robia si z nich len posmech. Keď sa nechcú zúčastniť na ich hriechoch, posmievajú sa im a napadajú ich. Často sa tak stávajú nesmelými, ale keď tu sedia, nech im obraz povie: 'Už je navždy rozhodnuté, že Ježiš zvíťazí, Jeho bude celý svet!'"

Prežil som aj sám, aká je tá nádej nádherná. Počas Tretej ríše ma v Darmstadte dali do väznice, lebo som na jednom veľkom zhromaždení hovoril o Ježišovi. Sedel som v aute vedľa komisára SS. Okolo nás stovky ľudí. Šofér dostal rozkaz: "Pohni sa!" Motor nechcel naštartovať, hoci bol ten voz iste dobrý. Komisár kričal: "Človeče, pohni sa!" Sedel som vzadu vedľa neho ako zajatec. Motor nenaskočil. Auto sa nepohlo. Vtedy z rozrušeného davu od schodov chrámu jeden mládenec

penikavým hlasom zaspieval: "Navždy je rozhodnuté, že Ježiš zvíťazí, Jeho bude celý svet. Lebo po noci smrti Boh všetko odovzdá do Jeho rúk. Trpel na kríži, vystúpil na trón Boží. Áno, len Ježiš zvíťazí!" Potom sa stratil v dave. Konečne motor naštartoval. Hovorím dôstojníkovi: "Vy ste chudák! Veď ja som na víťaznej strane!" Zamyslel sa a zamrmal: "Kedysi som aj ja bol v združení mladých kresťanov." "Áno? A dnes kresťanov zaistujete!? Chudák! Nechcel by som s vami meniť!" Tak sme sa dostali až k väznici, ale predtým sa otvoril výhľad na príchod Ježiša.

Čím sú časy temnejšie, tým je potrebné, aby sme čakali nový príchod Ježiša.

Vidíte: Jeho slávny príchod na Zem už bude vlastne Jeho tretí príchod. Po prvýkrát prišiel, keď sa stal človekom. Narodil sa z Márie a ležal v jaslíčkách v Betleheme. Oslavujeme to na Vianoce, ak ešte vôbec chápeme význam toho: Syn Boží prišiel, stal sa človekom, aby sme sa my stali Božími deťmi a Jeho bratmi a sestrami.

Jeho druhý príchod sa deje dnes cez Ducha Svätého. On povedal: "Stojím pri dverách, klopem na vaše srdcia. Ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu." Viete, prečo sa konajú evanjelizácie? Radi by sme pomohli Pánu Ježišovi, aby sa teraz k vám mohol dostať. Biblia hovorí: "Tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími." Otvorte Mu teda svoje srdcia!

A tretíkrát príde v sláve na túto zem. Vidíte: tak to správne nasleduje posebe. Prešli sme už všetkými spoločenskými systémami: Konštitučná a absolutistická monarchia, prezidiálna a národná demokracia, diktatúra a čo ja viem čo všetko. A iste sme všetci videli, že ani jeden systém za veľa nestál. Potom predsa musí Ježiš, môj kráľ a Pán ukázať, či vie vládnuť!

2. Čo predchádza príchodu Pána?

Biblia rozpráva, že dejiny sveta prechádzajú cez stáročia, ale raz znenazdania príde doba, keď sa dejiny sveta nachýlia ku

koncu. Pre to obdobie použijem výraz, ktorý nie je v Biblii. Nazvime tú dobu posledné časy.

Biblia hovorí: bude to obdobie všeobecnej bezradnosti, keď problémy človeku prerastú cez hlavu, a bude zrejmá bezradnosť a neschopnosť človeka. Pán Ježiš spomínal štyri znamenia posledných časov.

On hovorí: Charakteristickou črtou bude úplný zmätok. Ježiš to vyjadril takto: "Povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu." Ešte nikdy tu nebola doba, keď toľkí veľmi dobre platení diplomati usporiadávali tak mnoho nákladných konferencií, ako dnes. Ešte nikdy tu nebola doba, že by sa tak nezmyselne zbrojilo za peniaze národov ako dnes. Za tie peniaze, čo sa vynaložia na atómové zbrane, by sa dali vystavať celé mestá, vyriešiť nedostatok bytov. Miesto toho však hovoria: musíme sa vyzbrojiť. Aj ten najmenší štát musí mať atómové bomby! A pri tom ešte nikdy nebola túžba národov po mieri taká veľká. Chceme mier. Nikto nechce vojnu, a predsa každý šialene zbrojí. Na tom jasne poznať politický chaos poslednej doby.

Druhým znakom, čo Ježiš udáva, je: bezradnosť v hospodárskej oblasti. Ježiš hovorí: "Bude hlad, mor a dražoba." Zem dáva dosť potravín na nasýtenie celého ľudstva. Bolo na svete niekedy toľko študovaných ekonomických odborníkov ako dnes? Nikdy ešte nebolo hospodárstvo také zložené ako dnes. A predsa sa podľa správ OSN viac ako polovica ľudstva nemôže nasýtiť. Či by sa v takej vyspelej spoločnosti, kde je k dispozícii toľko bohatstva, nedali nasýtiť ľudia? Ale to sa dosiaľ nepodarilo. Hospodárska bezradnosť rastie!

Tretím znakom, ktorý Ježiš uvádza pre posledné časy, keď problémy prerastú ľuďom cez hlavu, je náboženský zmätok. Ježiš to vyjadril takto: "Povedia: Ajhľa, tu je Kristus! alebo: Tam je!"

Nedávno ku mne prišiel jeden mládenec: "Čomu mám vlastne veriť? Sú rímskokatolíci, gréckokatolíci, reformovaní, luteráni, metodisti, baptisti, armáda spásy, letničníci, slobodné cirkvi, jehovisti, novoapoštolskí, mohamedáni, budhisti, atď., atď. Čomu mám vlastne ešte veriť?" Zasmial som sa a povedal mu: "Mládenče, buďte spokojný, bude to ešte aj horšie. Tak hovorí Biblia."

Aj to je znamením posledných čias, že ľudia sa neriadia podľa slova Božieho a preto ich diabol mátie. A Boh to dovolí: "Tu je Kristus, tam je Kristus!" Strašný je ten náboženský zmätok! So strachom a smútkom pozorujem, ako ľudia veľkomiest behajú od jednej náboženskej senzácie ku druhej. A tak rád by som im povedal, že ich nijaký evanjelista nemôže spasiť. Ak sami nenájdete svojho Vykupiteľa, navždy zostanete bez pomoci!

Posledné časy majú aj štvrté znamenie: Izraelský národ roztrúsený po celom svete sa navráti do Palestíny. Očividným a úžasným znamením toho veku je, že sa vytvoril štát Izrael. Podľa niektorých to však ešte znamením nie je, ale keď som nedávno na švajčiarskej hranici čakal na colné odbavenie a predomnou stálo auto so značkou štátu Izrael, tak som si myslel: "Biblické zaslúbenia sa plnia! Poznávacie značky to jasne dosvedčujú!"

Môj otec mi rozprával, že v roku 1899 ponúkli Židom ostrov Madagaskar ako ich nový domov. Vtedy oni povedali: "Nie! My máme len jediný sľub, že pôjdeme do zeme našich otcov!" Svet si vtedy myslel, že sa to nemôže stať! Dnes však existuje štát Izrael.

Charakteristikou posledných čias je teda to, že človek bude stále bezradnejší a aj napriek všetkému pokroku si nebude vedieť vyriešiť svoje problémy. Zjavná bude neschopnosť človeka. Neviem, ako dlho budú trvať posledné časy, Biblia neudáva roky, ale napomína: "Bdejte!" Apoštol Pavel píše o nasledovníkoch Ježiša: "Nespíme, ako ostatní, ale bdieme a budeme triezvi!" Keď bezradnosť dosiahne najvyšší stupeň, vtedy sa objaví Antikrist - proti-Kristus - ešte pred príchodom Ježiša. Tie časy by som označil za posledné časy. Veď tú bezradnosť posledných dôb prežívame už aj teraz. Naša bezradná doba hľadá súceho silného človeka! Svet už teraz volá po silnom mužovi! Na vrchole bezradnosti sa objaví silný, veľký človek, ktorý sa bude vydávať za vykupiteľa sveta. Nebude to však Kristus, ale Antikrist. Vynorí sa z mora národov - tak hovorí Biblia - diktátor a prevezme svetovládu. My ho voláme Antikristom. Pod ním bude ešte raz zjednotený celý svet. Tento

úsek dejín je charakterizovaný vzdorom ľudí. Je to posledný pokus sveta, aby sa sám spasil politickými a hospodárskymi programami. Fascinujúco nám Biblia predstavuje túto veľkú diktatúru. Hovorí o tom obraznou rečou. Musíme si už nechať Duchom Svätým darovať svetlo, aby sme im porozumeli.

Rozpoviem vám, ako Biblia hovorí o tom poslednom tyranovi, o Antikristovi. Apoštol Ján píše: "Stál som na morskom piesku." Zrazu vystúpilo z mora zviera, hrozná beštia s mnohými hlavami a diadémami a s veľkou papuľou, ktorou sa mocne rúhala. Ako si máme vysvetľovať tento veľkolepý obraz?

More je obrazom národov sveta. Kto už bol pri mori vie, že more nikdy nie je pokojné. Také nepokojné sú aj národy sveta, večne hučia. Posledný vykupiteľ sveta vystúpi z hĺbín hučania národov. Všetci veľkí politici posledných desaťročí už vystupovali ako spasitelia. Všetci prišli z mora národov. Malý Korzičan Napoleon, malý frajter svetovej vojny Adolf Hitler, obuvník Stalin. Oni všetci sú predchodcami Antikrista. Prichádzajú zdola. A ľud nadšene hovorí: "Jeden z nás!" Môj Vykupiteľ, Ježiš Kristus, však prichádza nie z mora národov, ale zo sveta Božieho, lebo je Synom živého Boha!

Antikrist je označený ako šelma. Čo to znamená? O človeku hovorí Biblia: "Boh stvoril človeka na Svoj obraz." Čím viac sa obraciam k Bohu, tým viac budem človekom. Keď sa však človek obráti chrbtom k Bohu, stáva sa beštiálnejším. Nietzsche, veľký nepriateľ kresťanstva, hovoril: "Najšľachetnejší človek je iba svetlou beštou." On tomu porozumel. Antikrist bude človek, ktorý úplne zaprel Boha, obrátil sa k Nemu chrbtom a preto je z neho len ukrutná, nemilosrdná beštia.

Je šelmou a "má mnoho hláv." Čo to znamená? Nie je hlúpy! Ľudia si povedia: "má hlavičku!" Má "ústa podobné ako lev!", čo znamená, že zaplní svet svojou propagandou. Trochu sme už počuli tie "levie papuľky" ako to znelo zo všetkých reproduktorov. Viem si predstaviť, ako to bude, keď Antikrist všetko zvalcuje svojou nezmyselnou propagandou! A všetko sa mu poddá, tomu poslednému ľudskému pokusu - bez svojho Spasiteľa - Pána Ježiša - spasit svet. Tak sa má človek spasit bez obrátenia a pokánia. A všetky otázky sa vyriešia.

Vyriešia sa politické problémy, lebo Antikrist vytvorí jednu svetovú ríšu. Vyriešia sa aj hospodárske otázky: každý dostane svoj potravinový lístok. Vyriešia sa aj náboženské otázky: "Ja som vykupiteľ sveta", povie Antikrist, "mňa zbožňujte!"

Strašné je vidieť, akým smerom sa uberá naša doba.

Potom už celý svet bude patriť Antikristovi, iba kresťania povedia: "My ťa nebudeme zbožňovať!" Každý musí mať odznak na čele. Kresťania však povedia "Nie! My máme Spasiteľa Ježiša!" A potom sa začne prenasledovanie. V Biblii je napísané: "Nikto nemohol ani kupovať ani predávať, kto nemal znak mena šelmy alebo číslo jej mena." K tomu vykladač Biblie Auberlen pred 150 rokmi napísal: "Teraz tomu ešte úplne nerozumieme, ale neskôr to bude jasné." Dnes už tomu rozumieme. Poznáme už totalitné štáty. Vieme, že taký človek nedostane povolenie na usídlenie, nedostane lístok na chlieb, ani pracovnú knižku. Môže veriť, čo chce, ale je bez domova, bez práva. Veď to sa deje už aj medzi nami.

Keď som to čítal, bol som zhrozený a uvažoval som: "Sú ľudia, ktorí si myslia, že Biblia je už prekonaná. Nie Biblia je prekonaná, ale naše svetonázory sú prekonané. Biblia nás vedie do budúcnosti."

Antikrist všetko strpí, okrem priznania sa k pravému Spasiteľovi, Ježišovi Kristovi. Preto bude ešte raz veľké prenasledovanie kresťanov.

Raz som o tých veciach rozprával mojim deťom, načo moja malá dcérka začala plakať. "Dieťa moje, prečo plačeš?" opýtal som sa. Plačúc odpovedala: "Veď sa to môže začať v hociktorý deň!" "Áno", povedal som, "to je možné." "A ak ja nebudem verná svojmu Spasiteľovi, čo bude potom?" "To by bolo hrozné, ale potrebuješ len to, aby si sa Ho dnes pevne držala."

Tá doba nás môže prepadnúť už zajtra. Vtedy už viac nebudeme mať možnosť, aby sme našli Ježiša. Potom už nebudú viac bohoslužby. Zvony budú roztavené a prepracované na pomníky Antikristovi. Z kostolov sa stanú múzea, kde budú vystavovať fotky z mladosti Antikrista. Darmo budú ľudia volať o potešenie. Keďže jediného Tešiteľa, Ježiša zavrhli, nenájdu

viac pokoja. U proroka Jeremiáša som čítal: "Pretože ste ma zavrhli, hovorí Hospodin, nebude viac utešiteľov." Človek bude vydaný človeku v celom svojom bezútešnom položení. Verím, že kresťania aj vtedy budú šťastní, keď budú musieť zomierať. Budú mať v tom hroznom čase svojho Tešiteľa.

Ohromili ma Ježišove slová, že v tej dobe súženia ľudia zomrú od strachu v očakávaní nastávajúcich vecí. Ján v Zjavení píše: "Antikrist naplní svet plechovou hudbou a zástavami." Myslel som si: "Ako tie dve veci idú do hromady?" Na jednej strane je strach a očakávanie a na druhej strane veľké výsledky. Odvtedy však, ako som prežil rok 1933 viem, že môže byť svet naplnený "hurá" hudbou a zástavami a pri tom sa bojí v očakávaní nastávajúcich vecí.

Keď Antikristova vláda bude na vrchole svojej moci a bude triumfovať a myslieť si, že už zvíťazil a Ježiša porazil, vtedy zasiahne Boh: Ježiš sa vráti s veľkou slávou! O Antikristovi ďalej čítame už len málo: Ježiš ho premohol mečom, vychádzajúcim z Jeho úst.

Čím chmúrnejšie sú doby, čím hrozivejšie vidieť bezradnosť ľudstva a znaky Antikristovej ríše, tým viac pozdvihnú hlavu tí, ktorí čítajú Bibliu. Oni čakajú, že Ježiš príde!

3. Čo bude po príchode Ježiša?

Biblia tu ešte opisuje niektoré veľké udalosti. Najskôr hovorí, že Ježiš bude tisíc rokov kraľovať na tejto zemi ako kráľ. Aj to je pravdepodobne symbolická reč a znamená, že Ježiš tu bude panovať dlho. Považujem to všetko za správne zoradené: Najprv sa odhalí bezradnosť ľudstva, potom príde posledný pokus ľudského vzdoru o záchranu sveta. A potom bude panovať môj Kráľ! A On vie kraľovať! Len choďte do takých domov, ktoré On riadi. Aj dnes už sú také domy, kde Ježiš vládne. Tam hneď pri vstupe zistíte: tu je celkom iné ovzdušie!

Poznal som mladý pár. Jedného dňa on sedel oproti mne a hovoril: "Chcel by som kapitulovať pred Bohom. Dosiaľ som Boha popieral a otvorene som proti Nemu hovoril. Už nemôžem." Potom vysvitlo, že jeho mladé manželstvo

stroskotalo. Vysvetľoval: "Chcel som ukázať svetu šťastné manželstvo aj bez Ježiša." Potom sa to všetko zrútilo. Pri mŕtvole svojho prvého dieťaťa sa pobili. Teraz priznával: "Boh je proti nám. Vztyčujem bielu zástavu." Pohreb dieťaťa - ja som ho pochovával - bol otrasný. Tu rakva dieťaťa, tam muž so svojou partiou, oproti mladá, pekná žena, zatrpknutá, so svojimi. Dva svety, dve partie a medzi nimi mŕtve dieťa. Prešiel potom viac než rok, kým aj manželka uverila v Pána Ježiša. Nezabudnem na list, ktorý som od nej dostal práve na Veľkú noc: "Ježiš vstal z mŕtvych aj v mojom srdci!" Potom sa znova riadne zosobášili, veď úradne neboli ešte ani manželmi. Opäť začali spolu žiť. Obaja boli samostatní a rozumní ľudia. Teraz však nastala zázračná premena. Muž mi to raz zdôvodnil takto: "Pred tým u nás vypálilo vždy všetko zle." "A prečo je teraz všetko v poriadku?", opýtal som sa. So šťastnou tvárou mi odpovedal: "Lebo teraz u nás panuje Ježiš. Teraz už moja žena nehovorí: tu rozkazujem ja! A ani ja už viac nepoviem: tu som ja pánom domu! Teraz sa obaja pýtame: 'Čo chce Ježiš?' A potom všetko ide." Vtedy som pochopil, že keď Ježiš už teraz po domácnostiach takto panuje, tak pekne, dobre a nádherne, ako bude potom, keď bude panovať ako kráľ zeme?! Tisícročné kráľovstvo bude nádherné, veľkolepé! Ježiš ako Kráľ! "Ó, deň nádhery, Ježiš Kristus, Ty slnko!"

Po Ježišovom panovaní, Boh ešte raz vyskúša celé to šťastné ľudstvo, či sa ich srdce skutočne zmenilo. Satan bude doslova pustený z reťaze a bude zjavené, že v podstate sa srdce človeka nezmenilo a že ľudstvo ostalo rovnaké. Biblia sa už len krátko zmieňuje: Nastane posledné povstanie proti Bohu a vtedy príde koniec sveta. Slnéčné sústavy sa rozpadnú, nebo a zem pominú. Ján píše: "Videl som veľký biely trón a Toho, ktorý sedel na tróne, videl som mŕtvych, veľkých i malých: stáli pred trónom a knihy sa otvorili. Aj iná kniha, kniha života sa otvorila a mŕtvi boli súdení zo zápisov v knihách podľa svojich skutkov. Ak niekto nebol zapísaný v knihe života, vrhli ho do ohnivého jazera." Ktosi sa ma opýtal: "Kde stojí trón, keď sa všetko pominulo?" Odpovedal som: "To nech nie je tvojou starostou. Ty sa radšej staraj o to, ako obstoíš pred súdnou

stolicou." Človek môže zahynúť. Bol by som radšej, keby táto hrozná pravda v Biblii nebola. Ale Biblia obsahuje aj tú hroznú možnosť v našom živote: môžeme byť naveky stratení!.

Na ilustráciu toho uvediem malú príhodu. V jednom zámku sedela malá spoločnosť. Reč sa obrátila aj na kresťanstvo. Sedeli okolo krbu, kde horel oheň. Jeden elegantný starší pán povedal domácej panej: "Zisťujem z vašich slov, že ste kresťanka. Vážne veríte tomu, čo sa píše v Biblii?" "Áno!" "Aj to, že mŕtvi vstanú pri vzkriesení?" "Áno!" "A že všetci budeme súdení?" "Áno!" "A že, kto nie je zapísaný v knihe života, dostane sa do pekla?" "Áno, aj tomu verím!" Host prejde miestnosťou do kúta, kde má svoju klietku papagáj. Vyberie vtáka, ide ku krbu a chce ho hodiť do ohňa. Domáca pani ho naľakane zachytí: "Čo to robíte!? Úbohý vták!" Host sa na to zasmeje: "Počujte, vy ľutujete aj toto malé zvieratko. A váš takzvaný Boh lásky uvrhne milióny do pekla. Smiešny Boh lásky!" Po krátkej chvíľke ticha mu domáca pani hovorí: "Ste na omyle! Boh nikoho nezavrhne do pekla! My sami sa doň dobrovoľne rútime. Boh chce, aby každý človek bol spasený!"

O poslednom súde nám Biblia podáva otrasný obraz. Vidíme súdnu stolicu Božiu: Videl som mŕtvych, veľkých i malých, stojacich pred Bohom." Ako sa človek tak veľmi ohradzuje proti tomuto obrazu: "To predsanie je pravda!" Môjho mladého priateľa sa raz v továrni opýtali: "Ty ozaj veríš, že bude posledný súd?" "Áno, verím." Druhý sa začal posmievať: "Pozri! Koľko ľudí žije dnes a koľkí už zomreli. A teraz si predstav, ako môže byť súdený každý osobitne? Pováž len, ako dlho by to trvalo!" Mládenec na to odvetil: "Keď tá hodina príde, vtedy už budeme mať veľa času, veď už nebudeme mať nijakú inú prácu."

Áno, Boh aj vtedy bude mať pre nás čas. Tu nám preukáže naposledy, že nás berie vážne, tým že nás po jednom bude súdiť. Boh nám ukázal, že nás berie vážne, keď Jeho Syn zomrel za nás. Ak aj vy sami neberiete svoj život vážne, ale ho ľahkomyseľne mrháte v hriechoch - Boh vás berie vážne. Aj to bude zjavené v súdny deň.

Biblia uzatvára obraz pre budúcnosť takto: "Videl som nové nebo a novú zem, kde prebýva spravodlivosť." A ten nový svet je opísaný surrealistickými nádhernými farbami, z čoho vyplýva: Boh dosiahol svoj cieľ! Tí, ktorí sú zapísaní v knihe života, zaplnia nový svet a budú podobní Synovi Božiemu. V tom svete nebude polícia, žaláre, súdy, diabol, vojny, bolesti, hriech ani smrť! Prečítajte si sami tú nádhernú 21. a 22. kapitolu Zjavenia sv. Jána. Tie obrazy sú nad naše predstavy, lebo my poznáme iba svet bolesti, hriechu a smrti. Rád by som bol tam v tom novom svete Pána Boha! Vy nie?

4. *Buď - alebo!*

Chcel by som to celé ešte raz zhrnúť. Pozrite: Čím viac študujem obrazy Biblie o posledných časoch, tým hlbšie dozrieva vo mne presvedčenie, že na konci budú len dvojakí ľudia: zachránení a stratení.

Keď mi hovoria: "Dnes na celom svete už málokto dbá o Ježiša", vtedy im odpovedám: "Možno, že bude veľmi mnoho stratených!" Naši otcovia sa modlili o príchod kráľovstva Božieho: "Ak nevojdú mnohí, ale ja vojdem s menšinou." Na konci budú len zachránení a stratení! Dovoľte mi k tomu ešte niečo dodať.

Najprv slovo ku strateným. Môj priateľ Pavel Humburg mi raz rozprával: "Mal som sen. Bol súdny deň. Počul som, ako Ježiš posielala preč zatratených: 'Odídte odo mňa, zlorečení' - tak píše Biblia! Videl som ich, ako sa prestrašene vytratia - zúfalí, zohnutí. Vtedy som si všimol, že jeden sa spýtal druhého: 'Videl si aj ty?' 'Áno', odpovedal, 'videl som!' 'Ruka, ktorá nás odmietla, bola prebitá kľincami. Aj pre nás bola pribitá na kríži, ale my sme si to ani nevšimli. Teraz sme právom odsúdení!'"

Počujte: On umrel aj pre vás! Nezáleží na tom, v čo teraz veríte alebo či ste bezbožní, ale jedno si zapamätajte: Ježiš zomrel za vás! Podte teda k tomu Pánovi! A ak sa niekto vyhovára: "Ja som hriešnik!", môžem mu povedať len toľko:

“Ježiš predsa hľadá práve hriešnikov! Niet predsa iných ľudí!”
A ak niekto tvrdí, že je dobrý, nehorázne klame! Najhoršie sú na tom na ceste do zatratenia práve tí, ktorí hovoria: Nepotrebujeme Vykupiteľa! Sú natoľko stratení, že už ani nebadajú, akí stratení sú!

Ešte jedna myšlienka ku zachráneným. Biblia opisuje v budúcom svete, že nové hlavné mesto Jeruzalem tam bude mať za základ dvanásť obrovských drahokamov. Na nich sú mená dvanástich apoštolov, ktorí vydali svedectvo o evanjeliu. Raz som si to predstavil. Je tam vypísané: “Peter”, “Ján”, “Jakub”... a na jednom “Matúš”. Viete, odkiaľ prišiel Matúš? Bol to strašný zdierač, gauner a šmelinár! Jedného dňa sedel, vykonávajúc svoje špinavé obchody. Keď Ježiš tade prechádzal, zavolať ho, aby ho nasledoval. Vtedy Lévi, tak sa predtým volal, necháva všetko a odchádza s Ježišom. Zažije to, keď Vykupiteľ zomiera aj pre neho, zažije, ako vstane z mŕtvych, aj to, ako sa vráti späť do neviditeľného sveta a ako zošle Ducha Svätého.

Neskôr ho jeho priatelia nahovávajú: “Všeličo si už s Ježišom prežil, veď o tom napíš!” A to aj urobil. Tak vzniklo Matúšovo evanjelium, ktoré máme v Biblii a prostredníctvom tohoto evanjelia už milióny ľudí našlo cestu k Ježišovi. Nové meno Léviho: Matúš, je tam na prednom mieste nového sveta - meno špinavého chlapa, ktorého Ježiš zachránil. Taká silná je milosť Ježiša Krista! Tak mocne vie zachraňovať! A tá milosť chce začať pôsobiť vo vás. Neprotivte sa jej! Ide o vašu záchranu pre súčasnosť i pre večnosť!

Oplatí sa žiť s Bohom?

*) Bola to posledná prednáška pastor Buscha, ktorú predniesol 19.6.1966 v Sasnitz na Rügene. Na spiatocnej ceste z tejto evanjelizačnej služby bol Bohom 20.6.1966 povolaný domov.

Naša téma znie: **“Čo máme zo života s Bohom?”** Mohli by sme sa pýtať aj takto: **“Oplatí sa byť kresťanom?”** tomu vám najprv prečítam niečo z Biblie. V liste apoštola Pavla k Efezským čítame: **“Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v nebeských veciach požehnal každým požehnaním duchovným v Kristovi.”** Božie slovo nádherne svedčí o bohatom požehnaní, ktoré kresťania dostávajú cez Ježiša. Pred ďalším vysvetľovaním si musíme však ozrejmiť niektoré predpoklady. Prvé, čo chcem povedať je:

1. Život s Bohom nie je len ilúzia

Áno, život s Bohom nie je nijaká predstava, ani ilúzia. Vysvetlím to. Ako farár vo veľkom meste často mávam zaujímavé stretnutia. Nedávno som sa stretol s jedným mládencom a hovorím mu: **“Človeče, čo by z teba mohlo byť, keby tvoj život patrilo Bohu!”** **“Ó, pastor Busch,”** odpovedal, **“držte sa pri zemi!”** Poznáte ten výraz? Chcel tým povedať: **“Ostaňte oboma nohami na zemi! Veď nijaký Boh neexistuje!”** Na to som odpovedal: **“Človeče, to je novinka, čo tu počujem!”** A on pokračoval: **“Dávajte pozor! Viete: v minulosti sa cítili ľudia veľmi slabí proti silám prírody a preto si vymysleli nadpozemské sily, ktoré im mali pomáhať. Jedni ich nazvali Alahom,**

druhí Bohom, tretí Jehovom, štvrtí Budhom, piati..., čo ja viem. Medzitým však vyšlo najavo, že to všetko bola len predstava, že je nebo prázdne!" Tak mi ten mládenec pekne prednášal. Keď skončil, povedal som mu: "Ó, môj milý, veď ty nepoznáš Ježiša!" "Ježiš?", spýtal sa. "Ježiš. To je jedným z mnohých zakladateľov náboženstiev." "Ale kdeže!", vysvetľujem mu. "To je nedorozumenie! To je hrozná tlačová chyba, môj milý. Chcem ti povedať, kto je Ježiš. Odkedy Ho poznám, viem, že Boh žije! Bez Ježiša by som o Bohu nič nevedel!" Potom som mu ozrejmil, kto to je Ježiš.

Kto je Ježiš? Aj vám to chcem priblížiť na jednom príklade.

V živote som vytrpel všeličo. Pre svoju vieru som bol viackrát v žalári, nie preto, že by som bol kradol strieborné lyžičky. V tretej ríši nacisti nemali radi mládežníckych farárov, akým som bol, a preto ma dali do väzenia. Raz som bol v strašnej väznici. Celá budova bola z betónu a steny boli také tenké, že bolo všetko počuť: keď niekto pod nami zakašlal alebo nad nami vypadol z postele. Sedel som v malej kobke, keď som počul, že do susednej cely dovedli nového, tiež väzňa gestapa. Musel byť hrozne zúfalý. Cez tenkú stenu som ho v noci často počul plakať. Počul som, ako sa prevaľuje na svojej drevenej prični a dusí v sebe plač. Je to strašné, keď plače muž. Cez deň sme nesmeli ležať. Počul som, ako chodí sem a tam, dva kroky a pol vpred a potom dva kroky a pol späť, tak ako divé zviera v kletke, tak chodil v úzkej cele sem a tam. Niekedy som ho počul stonať. - V mojej cele vládol Boží pokoj. Do mojej cely prišiel Ježiš! A keď som počúval zúfalstvo človeka v mojej blízkosti, stále som myslel na to: "Musím sa dostať bližšie k nemu! Musím s ním hovoriť, veď som duchovný!" Zazvonil som na strážcu a povedal som: "Nedaleko mňa sa ide jeden človek zbláznit od zúfalstva. Som farárom, dovoľte mi ísť k nemu a pohovárať sa s ním." Odpovedal mi: "Opýtam sa." O hodinu sa vrátil: "Nepovolili! Zamietli!" - Tak som teda nikdy nevidel toho človeka odvedľa, hoci bol iba na piad odo mňa. Neviem, ako vyzeral, či je mladý alebo starý, len som cítil, že je strašne zúfalý. Viete si to predstaviť? Často som stával pri stene a myslel som: "Keby som ju tak teraz mohol preboriť, aby som

k nemu mohol prejsť." Ale nemohol som ju zboriť, akokoľvek by som proti nej búšil.

A teraz dávajte dobrý pozor! V takej situácii, ako som bol vtedy ja, je živý Boh, Stvoriteľ neba i zeme. My sme uzavretí vo viditeľnom trojrozmernom svete. Boh je celkom blízko. Biblia to vyjadruje: "Obkľúčil si ma zo všetkých strán." Boh je od nás iba na piad. Ale medzi nami a Ním je stena iného rozmeru. Ale do Jeho uší preniká všetok plač tohoto sveta. Počuje nadávky zatrpknutých, plač osamelých srdc, bolesť tých, ktorí stoja nad hrobami, vzdychania trpiacich pre nespravodlivosť. Všetko to preniká až k Božiemu srdcu, tak ako vtedy ku mne zúfalstvo toho človeka vo vedľajšej cele. Povážte ale: Boh môže urobiť aj to, čo som ja vtedy nemohol: Boh jedného dňa preboril stenu, ktorá je medzi nami a prišiel do nášho viditeľného sveta - vo Svojom Synovi Ježišovi! Rozumiete: V Ježišovi, Synovi Božom, prišiel Boh k nám, do tej špiny a biedy tohoto sveta! A odkedy Ježiša poznám, viem, že Boh žije. Zvyknem hovoriť: Odkedy Ježiš prišiel na túto zem, je bezbožnosť len nevedomosťou.

Teraz chcem hovoriť o tomto Ježišovi. Najradšej by som vo svojich prednáškach rozprával len príbehy o Ježišovi, ale potom by tie večery boli prikrátke pre tú nádhernú tému. Teda: Ježiš sa narodil v Betleheme, vyrástol a stal sa mužom. Nebolo na ňom navonok poznať Božiu slávu, a predsa priťahoval ľudí! Cítili, že v ňom prišla k nám Božia láska a milosť.

Kananejskú zem, kde Ježiš žil ako príslušník izraelského národa, v tom čase obsadilo nepriateľské vojsko - Rimania. Miestnym veliteľom v Kafarnaume bol jeden rímsky dôstojníktotník. Rimania mali mnoho bohov, ale v skutočnosti neverili ani v jedného. Jeden zo stotníkových sluhov, ktorého mal veľmi rád, smrteľne ochorel. Stotník zavolať lekárov, ale nevedeli mu pomôcť. "Ešte mi zomrie!", pomyslel si a vtedy mu napadlo: "Mnoho som počul o Ježišovi. Možno by mu mohol pomôcť? Pôjdem k nemu!" A tak ten neveriaci pohan išiel k Ježišovi a prosil: "Pane Ježišu, môj sluha je chorý a strašne sa trápi. Môžeš ho uzdraviť?" Ježiš mu povedal: "Áno, prídem a uzdravím ho." Ale stotník odpovedal: "Ach, to predsa nie je nutné, aby si išiel so mnou. Keď ja vydám rozkaz, hneď sa splní. Ty predsa tiež musíš povedať len slovo a môj sluha bude uzdravený."

Inými slovami pohanský stotník povedal: "Ty môžeš urobiť aj nemožné, lebo si Boh sám!" Ježiš sa na to obrátil a povedal tým, ktorí Ho nasledovali: "U nikoho v Izraeli som nenašiel takú vieru." Mohli by sme to povedať aj takto: "Takú vieru, ako u toho ateistu, som nenašiel v celej cirkvi." Rozumiete: Tento pohanský stotník pochopil, že v tomto Ježišovi prišiel k nám Boh!

Musíte poznať príbehy o Ježišovi! Prosím vás, áno, ja vás zaprisahávam, kúpte si Novú zmluvu a čítajte si v samote evanjelium Jána a potom aj ostatné evanjeliá. Sú tam opísané podivuhodné príbehy o Ježišovi! Nepoznám taký časopis, kde by ste našli podobné pekné príbehy ako práve v Novej zmluve.

Ježiš, Boží Syn, neprišiel však iba preto na svet, aby uzdravil jedného sluhu, aby dokázal, že Boh žije. Chcel viac. Prišiel na to, aby Ľudia našli pokoj s Bohom!

Medzi Bohom a nami nestojí len stena iného rozmeru. Medzi Bohom a vami, medzi Bohom a mnou však stojí aj iná deliaca stena: Múr našej viny. Klamali ste už niekedy? Áno? Tým ste položili jeden kameň medzi seba a Boha! Žili ste už bez Boha, deň bez modlitby? Áno? Znovu o jeden kameň viac! Nečistota, cudzoložstvo, krádež, nesvätenie nediel a tisíc iných drobných vecí, každé prestúpenie Božieho prikázania, je ďalším kameňom! Všetci spolu sme stavali stenu, ktorá delí Ľudí od Boha. Boh je však svätý Boh! Rozumiete: Keď vyslovím Božie meno, vynorí sa predo mnou nevyhnutne aj otázka mojich hriechov a viny. Túto vec treba dať do poriadku! Boh berie každý hriech smrteľne vážne! Poznám Ľudí, ktorí si myslia: "Ako sa len Boh musí tešiť, že ešte vôbec v Neho verím!" Strašné! Veď to nestačí! Aj diabol "verí v Boha". Je isté, že nie je ateista. Diabol veľmi dobre vie, že Boh žije, ale nemá pokoj s Bohom! Pokoj s Bohom budem mať len vtedy, keď sa zvalí stena mojich hriechov a prestúpení, ktorá ma oddelila od Boha. Nato prišiel Ježiš! Prebúral stenu hriechov! Preto sa nechal ukrižovať! Vedel: Niekoľko musí niesť Boží súd za hriechy - alebo človek alebo On. Teda: Wilhelm Busch alebo Ježiš! Potom On, nevinný Syn živého Boha, Ježiš Kristus, niesol moje odsúdenie, aj vaše!

Teraz by som pred vašim zrakom rád vykreslil Ježiša Krista visiaceho na kríži. Tento obraz mám na celom svete najradšej. Visí tam Ježiš, prostredníctvom ktorého Boh preboril stenu a prišiel do biedy sveta. Tam visí Ten, o ktorom Biblia píše: "Boh spôsobil, aby Jeho zasiahla neprávosť všetkých nás." Tam visí Ten, ktorý tie balvany našej viny, naše balvany hriechov nesie na Svojich pleciach! Visí tu Ten, ktorý robí to, čo nik z nás nedokáže: Odstránil balvany našich hriechov! Prečítajte si to sami v Biblii. Na kríži sa stáva skutočnosťou: "On vzal na seba trest za naše hriechy, aby sme mali pokoj."

Vysvetlím to aj na inom príklade: Mám dobrého priateľa tu vo Švajčiarsku, s ktorým sme spolu urobili pár krásnych ciest. Keď sme niekde spolu obedovali, potom priniesli účet. A potom: "Nieкто musí zaplatiť! Kto z nás má väčšiu peňaženku?" Prirodzene som potom smel povedať: "Ján, zaplať teraz ty. Vyrovnaj to!" Ale rozumiete: Nieкто musí zaplatiť! Aj za našu vinu pred Bohom, za všetky naše hriechy a priestupky musí nieкто zaplatiť! Buď veríte, že Ježiš zaplatil za vás, alebo musíte zaplatiť raz vy! Ale za každý hriech raz musí byť zaplatený! Vidíte: Preto je Ježiš pre mňa taký dôležitý! Toho sa preto tak pridžam, lebo On zaplatil za mňa!

Ježiš však neostal v smrti. Nie! A to je zázračné! Tri dni po Ježišovej smrti stál pri hrobe hlboko zamyslený jeden muž. Uvažoval: "Čože sa teraz stalo s Ježišom? Teraz je mŕtvy. Videl som na vlastné oči, ako Ho položili do hrobu a privalili na otvor veľký kameň. Bol to Boží Syn, alebo nie?" Ten muž sa volal Tomáš. A zatiaľ čo tam rozmýšľal: "Čo sa teraz stalo s Ježišom?", prišli zrazu jeho priatelia a nadšene volali: "Človeče, počuješ? Žije!! Čo tam tak smutno stojíš? On žije!" "Kto žije?" "Ježiš!" "To nie je možné!" "My sme ale videli prázdny hrob, môžeme to aj odprisahať! Aj sme sa s Ním stretli." "Že by to bolo možné, aby nieкто vstal z mŕtvych?", zápasil Tomáš. "Ak by to bola pravda, tak je On naozaj Synom Božím, potom sa Boh k Nemu priznal!" Tomáš ale ďalej pochyboval: "V živote som sa už tak často sklamal, že uverím len tomu, čo uvidím na vlastné oči!" Rozprával som sa s jednou sprievodkyňou vo vlaku. Povedala: "Verím len tomu, čo vidím!" Tomáš rozmýšľal tiež tak a vy-

hlásil pred ostatnými: "Ak neuvidím bodnutia klincov na Jeho rukách a nevložíim svoj prst na miesto, kde boli tie klince a ruku nevložíim do Jeho smrteľnej rany, ktorú Mu spôsobili, vôbec neuverím." Učenci si mohli aj ústa vyrozprávať, - ako ja teraz tu -, Tomáš len stále znovu opakoval: "Neverím!" O osem dní nato je so svojimi priateľmi zase spolu. Zrazu stojí medzi nimi Ježiš: "Pokoj vám!" A potom hovorí Tomášovi: "Tomáš, poď a daj sem svoj prst a pozri moje ruky; daj svoju ruku a vlož na moju smrteľnú ranu a nebuď neveriaci, ale veriaci!" Vtedy ten sem-tam sa klátiaci pochybovač klesne na kolená a zvolá: "Pane Ježišu, môj Pán a môj Boh!"

Teraz už rozumiete tomu, prečo tvrdím, že žiť s Bohom nie je ilúzia, ani predstava! Boh nie je také niečo neisté: "Niekde musí byť Boh, ale aký je, to nemôžeme vedieť." Nie! Ale: Že existuje život s Bohom, to sa zakladá na tom, že Syn Boží prišiel, za mňa zomrel a vstal z mŕtvych! Preto môžem mať v Bohu úplnú istotu.

To som musel objasniť ako prvý predpoklad k našej téme: "Či sa oplatí žiť s Bohom?": Život s Bohom nie je iba zdanie, ilúzia!

Teraz by som chcel odpovedať ešte na ďalšiu otázku:

2. Ako dosiahnuť život s Bohom?

Ach, ako často mi ľudia hovorili: "Pastor Busch, vy ste vlastne šťastný človek. Máte niečo, čo mi chýba!" Zvykol som odpovedať: "Netárajte! To isté môžete mať aj vy! Ježiš prišiel aj pre vás!" Vtedy sa pýtajú: "Ale ako možno dosiahnuť život s Bohom?" Na to odpovedá Biblia jasne jednou vetou: "Ver v Pána Ježiša Krista!"

Rád by som vám k takejto viere pomohol! Musím však najskôr vysvetliť, čo to znamená - veriť. Mnohí majú o viere úplne falošnú predstavu. Jeden sa pozrie na hodinky a povie: "Je presne sedem hodín, dvadsať minút. Viem to isto." Druhý nemá hodinky a povie: "Je sedem hodín a dvadsať minút - myslím." Ľudia si často myslia, že viera - to sú nejaké také neisté

vedomosti. Nie je to tak? Čo znamená - veriť, keď Biblia hovorí: "Ver v Ježiša Krista!?" Vysvetlím vám to na jednom svojom zážitku.

Mal som raz prednášky v Oslo, v hlavnom meste Nórska. Jedného sobotného rána som už chcel letieť späť, lebo na druhý deň som mal prednášať pred veľkým zhromaždením vo Wuppertale. Začalo sa to však mizerne. Lietadlo kvôli hmle hodinu meškalo. Konečne sme odštartovali do Kodane, kde sme mali prestúpiť. Keď sme už boli nad Kodaňou, lietadlo zrazu zmenilo smer do Švédska. Pilot nám oznámil, že nad Kodaňou je hustá hmla, a preto tam nemôžeme pristáť. Leteli sme do Malmö. Nikdy v živote som netúžil ísť do Malmö vo Švédsku. Čo by som si tam počal? Chcel som sa dostať do Düsseldorfu, aby som mohol prednášať vo Wuppertale. Keď sme doleteli do Malmö, uvideli sme, že celé letisko je plné ľudí, a stále pristávajú nové lietadlá. Vyšlo najavo, že je to široko-ďaleko jediné letisko bez hmly. A tak všetky lietadlá leteli sem. Letisko v Malmö je malé, takže si človek už nemohol nájsť ani voľnú stoličku, aby si oddýchol. Zoznámil som sa s jedným rakúskym obchodníkom. Pýtali sme sa: "Čo bude teraz? Budeme tu stáť aj zajtra ráno?" Dovtedy tu človek aj dieru vystojí! Všetci sa zlostili, pýtali, nadávali, šomrali, ako to už v takých situáciách býva. Zrazu sme len počuli v rozhlase: "Štvormotorové lietadlo poletí na juh! Ešte sa však nevie, či pristane v Hamburgu, Düsseldorfe alebo vo Frankfurte. Kto cestuje na juh, môže nastúpiť." Bola to dost neistá situácia. Jedna žena pri nás vykričla: "Do takého lietadla nenastúpim, bojím sa!" Odpovedal som jej: "Milá pani, veď ani nemusíte! Len pokojne ostaňte vonku." Môj Rakúšan na to povedal: "Taký let v hmle! A keď človek ani nevie, kde pristane!" A v tejto chvíli, keď tá pani kričí a aj ten Rakúšan mi berie istotu - práve vtedy prešiel popri mne pilot lietadla v modrej uniforme. Uvidel som jeho tvár: smrteľne vážnu, úplne sústredenú. Poznať na ňom: "Je si vedomý svojej zodpovednosti! Preňho to nie je zábava!" A tak vysvetľujem svojmu rakúskemu priateľovi: "Človeče, tomu sa môžeme zveriť! Poďte, nastúpime. To nie je nejaký poplašník!" Tak sme do lietadla nastúpili. Od chvíle, keď sme nastúpili, odkedy sme urobili posledný krok na pevnej zemi a lietadlo zavreli, boli sme vydaní tomu človeku do rúk.

Ale my sme mu dôverovali. Zveril som svoj život do jeho rúk. Pristáli sme vo Frankfurte a trvalo to celú noc, kým som sa dostal domov. Nakoniec som sa do cieľa dostal. Toto znamená - veriť! Veriť znamená: Niekomu sa zveriť.

Ako môžem dosiahnuť taký život s Bohom? "Ver v Ježiša Krista!" Povedal by som to aj tak: "Nastúp k Ježišovi Kristovi!" Pri nastupovaní do lietadla som cítil, že môj Rakúšan by bol rád jednou svojou nohou ostal na letisku, a len druhou nohou nastúpil. To sa však nedalo. Mohol buď zostať na letisku, alebo sa so všetkým, čo mal, zveriť tomu pilotovi! Tak je to aj s Ježišom. Nedá sa jednou nohou žiť bez Neho a druhou k Nemu nastúpiť. Teda: To nejde! Veriť v Ježiša Krista, žiť v spoločenstve s Bohom, sa dá len tak, ak pre Neho dám do stávky všetko. Musím Mu povedať: "Prijmi môj život, Ježišu, Tebe ho celkom zverujem."

A teraz sa pýtam: Komu inému, ako Synovi Božiemu, by som mohol zveriť svoj život? Na svete niet človeka, ktorý pre mňa urobil toľko ako Ježiš. Tak ma miloval, že dal za mňa život. Aj za vás! Tak ako On ešte nikto nemiloval. Žije, vstal z mŕtvych. Nemal by som zveriť svoj život Tomu, ktorý vstal z mŕtvych? Veď sme blázni, ak to neurobíme! V tej chvíli však, keď svoj život odovzdám Ježišovi, vstúpil som do života s Bohom. Mám veľmi rád pieseň: "Komu inému by som sa mal vzdať, ty kráľu, ktorý si na kríži mrel? Tu Ti obetujem svoju krv a život, celé svoje srdce Ti tu vylejem. Tebe tu prisahám na tvoj prápor kríža ako bojovník a poddaný." Ach, keby ste to mohli aj vy tak povedať!

Ešte by som chcel k tomu, čo som povedal, niečo dodať. Ak ste ochotní odovzdať svoj život Ježišovi, nastúpiť k Nemu, zveriť sa do Jeho rúk, povedzte Mu to predsa! On je tu pri vás! Počuje, čo hovoríte! Povedzte Mu: "Pane Ježišu, teraz odovzdávam svoj život Tebe!" Keď som sa obrátil ako bezbožný lump a prijal som Ježiša, modlil som sa takto: "Pane, svoj život odovzdávam Tebe. Nemôžem Ti slúbiť, že budem dobrý. K tomu mi musíš dať nové srdce. Mám zlú povahu, ale odovzdávam sa Ti taký, aký som, so všetkým. Urob zo mňa voľačo!" V tej chvíli môjho života som nastúpil oboma nohami k Ježišovi a odovzdal som kormidlo Tomu, ktorý ma vykúpil Svojou krvou.

Aby sme však mohli napredovať v živote s Bohom, musíme si bezpodmienečne vziať k srdcu tieto tri najdôležitejšie podmienky: Slovo Božie, modlitbu a spoločenstvo veriacich ľudí.

Nie je možné, aby ste sa stali Ježišovým vlastníctvom a potom nič ďalej o ňom nepočuli. Zadovážte si Bibliu alebo Novú zmluvu a čítajte si z nej každý deň v pokoji aspoň štvrťhodinku, jednoducho zaradom. Čomu nerozumiете, to nechajte jednoducho tak. Čím viac budete čítať, tým viac budete v nej objavovať nádherné veci. Moje srdce často pri tom plesá, že môžem patriť takému slávnemu Vykupiteľovi a môžem Ho zvestovať. Môžeme nielen mať život z Boha, ale ho môžeme aj dávať ďalej.

K Božiemu slovu patrí modlitba. Ježiš vás počuje! Nepotrebuje s Ním viesť pekné reči. Stačí, keď sa budete modliť tak ako domáca pani: "Pane, Ježišu! Dnes mám zlý deň: manžel má zlú náladu, deti sú neposlušné, mám pranie, chýba mi desať mariek. Pane Ježišu, predkladám ti celú túto šlamastiku. Daj, aby moje srdce bolo predsa plné radosti, veď mám život z Boha! A pomôž mi cez všetko sa preniesť! Pane Ježišu, ďakujem Ti, že sa môžem na Teba celkom spoľahnúť!" Rozumejte: Ježišovi môžem povedať všetko, čo mám na srdci! A môžem aj prosiť: "Pane Ježišu, daj, aby som Ťa lepšie poznal a stále viac sa Tebe odovzdával!"

A to tretie, čo patrí k životu s Bohom, je: spoločenstvo veriacich. To znamená: Človek sa potom schádza s tými, ktorí tiež chcú patriť Ježišovi. Nedávno mi ktosi vyhlásil: "Chcem veriť, ale neviem sa dostať ďalej." Odporučil som mu: "Potrebujete spojenie s inými kresťanmi!" Na to mi nadhodil: "Ale nie všetci sa mi páčia!" "Nuž teda," povedal som, "nič sa nedá robiť. Ak chcete s nimi raz byť spolu v nebi, musíte sa to učiť už teraz! Pán Boh nemôže kvôli vám vytvoriť nejakých zvláštnych kresťanov."

Ako mladík som poznal istého bankového riaditeľa, starého pána, ktorý mi veľa rozprával zo svojej mladosti. Keď zmaturoval, jeho otec mu povedal: "Tu máš toľko a toľko peňazí a teraz môžeš precestovať všetky hlavné mestá Európy."

Predstavte si: Niečo takého povedal osemnásťročnému mladíkovi. To by som si tiež bol prial. Starý pán mi vykladal: "Vedel som, že vo veľkých mestách nie je nič ľahšie, ako sa dostať do hriechu a hanby. Ale ja som chcel patriť Ježišovi. A preto som si do kufra zabalil aj Novú zmluvu. A každý deň, skôr ako som vyšiel zo svojej izby v hoteli, chcel som počuť Ježišov hlas a hovoriť s Ním. A všade kam som prišiel, chcel som hľadať Ježišových učeníkov. Všade som stretol Ježišových učeníkov: V Lisabone, v Madride, v Londýne, v... Najhoršie to bolo v Paríži. Tam som sa dlho pýtal po niekom, kto by tiež chcel patriť Ježišovi. Nakoniec mi ukázali jedného obuvníka: "Ten číta Bibliu!" A tak ten elegantný mladý pán zostupoval do obuvníckej dielne a pýta sa ho: "Poznáte Pána Ježiša?" Obuvníckove oči na odpoveď iba zažiarili. Potom ten mladý muž povedal: "Budem k vám chodiť každé ráno a budeme sa spolu modliť. Môžem?" Také dôležité pre neho bolo - obecnosť s tými, ktorí chcú vážne byť kresťanmi.

Tak to bolo to, čo som musel najprv vysvetliť: Od príchodu Ježiša už život s Bohom nie je nijakou ilúziou. A: Ako dostanem život s Bohom? "Ver v Pána Ježiša Krista!" A teraz sa dostávam k vlastnej otázke:

3. Čo vlastne máme zo života s Bohom?

Milí priatelia, keby som vám chcel povedať všetko, čo má človek zo života s Bohom a v spoločenstve s Ježišom, neskončil by som ani do Vianoc. Toľko má človek zo života s Bohom!

Nikdy nezabudnem, čo mi povedal otec, keď 53-ročný zomieral. Jedno z jeho posledných slov bolo: "Wilhelm, povedz všetkým mojím priateľom a známym, akého šťastného a blaženého ma urobil Ježiš - v živote aj v smrti!" Viete, keď sa niekto nachádza v zápase so smrťou, nehovorí už nijaké krásne a vznešené reči, lebo vtedy človeku už prešla chuť na frázy. A keď niekto už bojuje o posledný dych a vyzná: "Ježiš ma urobil šťastným - v živote a v smrti", to prenikne človeka. Ako bude vyzeráť vaše zomieranie?

Keď som bol ešte mladý farár, stala sa v Porúří pekná príhoda. Konala sa veľká schôdza, na ktorej jeden vzdelaný človek dve hodiny dokazoval, že Boha vôbec niet. Použil na to všetky svoje schopnosti. Miestnosť bola plná ľudí. Nad nimi mračná tabakového dymu. Súhlasným pokrikom nikto nešetřil: "Hurá! Boha niet! Môžeme si robiť, čo len chceme!" Keď rečník po dvoch hodinách skončil, predsedajúci vstal a povedal: "Otváram diskusiu. Kto chce niečo povedať, môže sa prihlásiť!" Prirodzene však nikto nemal odvahy. Každý si myslel: "Takému vzdelanému človeku nemožno odporovať." Iste tam bolo mnoho takých, ktorí s ním nesúhlasili, ale kto by mal odvahu ísť dopredu na pódium, keď tam bolo tisíc ľudí, ktorí súhlasne revali. Ale predsa! Niektorí sa hlási. Vzadu upozorňuje na seba jedna stará mamka, taká pravá východopruská babička s čiernym čepčekom, aké je často vidieť v Porúří. Predsedajúci sa pýtal: "Chcete niečo povedať, babička?" "Áno", hovorí babička, "chcela by som niečo povedať." "No, ale potom musíte prísť dopredu." "Áno, žiadne strachy!" Statočná žena! Bolo to tak okolo roku 1925. A tak babička ide dopredu na pódium, postaví sa za rečnícky pult a začne: "Pán rečník, teraz ste hovorili dve hodiny o svojej nevere. Dovoľte mi, aby som teraz ja prehovorila päť minút o svojej viere. Chcela by som vám povedať, čo pre mňa urobil môj Pán, môj nebeský Otec. Pozrite: Keď som bola mladá žena, stalo sa môjmu mužovi na šachte nešťastie a priniesli mi ho domov mŕtveho. A tak som ostala sama s tromi malými deťmi. Sociálnych podpôr vtedy nebolo. Ako som tak stála nad mŕtvym telom svojho muža, bolo mi na zúfanie. A pozrite sa: Vtedy sa to začalo - môj Boh ma začal tešiť tak, ako by to nijaký človek nedokázal. To, čo mi hovorili ľudia, mi išlo jedným uchom dnu a druhým von. Ale On, ten živý Boh, ma potešil! A potom som Mu povedala: 'Pane, teraz musíš ty byť Otcom mojich detí!'" A vôbec, bolo to veľmi dojímavé, čo tam táto stará pani rozprávala zo svojho života s Bohom. "Často som večer nevedela, kde zajtra vezmem peniaze na jedlo pre svoje deti. A tak som zase povedala svojmu Spasiteľovi: 'Pane, ty predsa vieš, ako som na tom zle. Pomôž mi!'" Potom sa tá stará pani obrátila k rečníkovi a povedala: "Nikdy ma nenechal bez

pomoci, nikdy! Cesta viedla cez tmavé údolia, ale nikdy ma neopustil. A Boh urobil pre mňa ešte viac: Poslal Svojho Syna, poslal Pána Ježiša Krista pre mňa. On zomrel za mňa, vstal z mŕtvych a Svojou krvou zmyl všetky moje hriechy! Áno," pokračovala, "už som stará žena. Už skoro zomriem. A pozrite: On mi dal aj nádej večného života. Keď tu zatvorím oči, potom sa zobudím v nebi, lebo patrím Ježišovi. Toto všetko On urobil pre mňa! A teraz sa vás pýtam, pán rečník, čo urobila pre vás vaša nevera?" Rečník vstal, potľapkal starkú po pleci a povedal: "Ach, takej starej žene predsa nechceme brať vieru. Pre starých ľudí je viera celkom dobrá!" Mali by ste vtedy vidieť tú starú pani! Energicky odmietla túto odpoveď a vysvetľuje: "To nie! S tým na mňa nechodte! Na niečo som sa spýtala, pane, a na to mi odpovedzte! Už som vám povedala, čo urobil pre mňa môj Pán. Teraz mi povedzte vy, čo pre vás urobila vaša nevera!" - Veľké rozpaky! Babička bola múdra žena...

Dnes, keď ľudia napádajú evanjelium zo všetkých strán, tak sa pýtam: čo vlastne máte zo svojej nevery? Nemám dojem, že ľudia pre svoju neveru majú v srdci pokoj a že sa stali šťastnými. Nie, moji priatelia!

Čo máme zo života s Bohom? Poviem vám to z vlastnej skúsenosti. Koľkokrát by som svoj život ani neuniesol, keby som prostredníctvom Ježiša nemal pokoj s Bohom! Boli hodiny v mojom živote, keď som si myslel, že mi pukne srdce. - Dnes som sa dozvedel o nešťastí, ktoré prinieslo zármutok dvom rodinám tu v blízkosti. Ak som dobre počul, ich deti zrazilo auto. Tak náhle sa môže na nás zrútiť niečo ťažké a vtedy je koniec veľkým slovám. Človek už len vztahuje ruku do prázdna a pýta sa: "Nie je tu niekto, kto by mi pomohol?" - Pozrite: človek v ťažkých chvíľach života zistí, čo získal cez Ježiša! Keď som sa oženil, povedal som svojej žene: "Chcel by som šesť synov, aby všetci hrali na trúbkach." Predstavoval som si to veľmi pekne a ideálne, že by som mal doma vlastný trubačský zbor. Nuž mali sme šesť detí, štyri milé dcéry a dvoch synov. Ale svojich oboch synov už nemám. Obidvoch mi Boh hrozným spôsobom vzal. Najprv jedného, potom druhého. Nemôžem to pochopiť. Ako farár mladých som predsa celý život pracoval s mladými chlapcami - a moji vlastní synovia... Pamätám sa ešte,

ako som pospráve o smrti môjho druhého syna chodil sem a tam a mal som pocit, ako by mi vrazili do srdca nôž. Prichádzali ľudia, aby mi vyjadrili sústrasť, ale ich slová sa nedotkli môjho srdca. Bol som predsa farárom mladých a vedel som: "Dnes večer musím ísť za svojou mládežou. Pre 150 mladých chlapcov mám hlásať radostnú zvesť evanjelia!" - A pritom moje srdce krvácalo! Tak som sa zamkol, padol som na kolená a modlil som sa: "Pane Ježišu, ty predsa žiješ, zmiluj sa nado mnou, biednym farárom!" Potom som otvoril Novú zmluvu a čítal som: "Ježiš hovorí: Svoj pokoj vám dávam!" Vedel som, že čo On zasľúbil, tak aj iste splní. Tak som Ho prosil: "Pane Ježišu, nechcem teraz rozumieť, prečo si to urobil, ale prosím Ťa o Tvoj pokoj! Naplň moje srdce Svojím pokojom!" A - On to urobil! Urobil to! Dnes to tu vyznávam.

Aj vy Ho budete potrebovať, keď už nebude nikoho, kto by vás potešil. Je to nádherné: Keď už nikto nemôže pomôcť, vtedy poznáme Ježiša, ktorý nás na kríži vykúpil svojou krvou a vstal z mŕtvych, a tak môžeme volať k Nemu: "Pane, daj mi Svoj pokoj!" Tak prenikne do nášho srdca pokoj, ktorý On dáva, ako mohutná rieka! To platí aj pre tie najťažšie hodiny nášho života, keď prichádza smrť. Aké bude raz vaše umieranie? Vtedy vám tiež nikto z ľudí nepomôže. Raz budete musieť pustiť aj tú najmilšiu ruku. Aké to bude? Pôjdete pred Božiu tvár. Chcete predstúpiť pred Božiu tvár so všetkými svojimi hriechmi? Ó, keď človek drží mocnú ruku Vykupiteľa a vie: "vykúpil si ma Svojou drahou krvou a odpustil si všetky moje hriechy!" - vtedy sa dá aj šťastne zomrieť!

Čo má človek zo života s Bohom? Môžem vám to vymenovať: Pokoj s Bohom, radosť v srdci, lásku k Bohu i k blíznym, tak že viem milovať i svojich nepriateľov a každého, kto mi ide na nervy; mám útechu v nešťastí, jasný svit slnka na každý deň, istotu nádeje večného života, mám Svätého Ducha, odpustenie hriechov, trpezlivosť - áno, mohol by som ešte dlho pokračovať. Chcem končiť jedným veršom, ktorý mám rád:

"Byť, Jezu, tvoj, to vtedy len je život,
byť, Jezu, tvoj, čo viacej môžem mať.
Veď ty si drahý život Svoj dal za mňa,
tak ja ti môj chcem celý venovať."

Je veľkou vecou, že môžem patriť svojmu Vykupiteľovi.
Prajem vám toto bohatstvo - prajem vám toto šťastie!

Wilhelm B U S C H

Narodil sa roku 1897 vo Wuppertali - Elberfelde, svoju mladosť prežil vo Frankfurte nad Mohanom, kde aj maturoval. Ako mladý poručík v 1.svetovej vojne prišiel k viere. Študoval v Tübingene teológiu, najprv bol farárom v Bielefelde a potom v jednom baníckom okrese. Nakoniec bol desaťročia mládežníckym farárom v Essene. Pritom všade po krajine aj po svete mal evanjelizačné prednášky. Počas Hitlerovej ríše ho jeho viera a boj vyznávačskej cirkvi často doviedla do väzenia. Po 2. sv.vojne bol znovu neúnavne na cestách s posolstvom o Ježišovi. Roku 1966 ho jeho Pán v Lübecku, na spiatočnej ceste z evanjelizačnej prednášky v Sasnitz na Rügene odvolal k sebe. Kniha, ktorú práve držíte v rukách vyšla v Nemecku od r.1968 vo vyše miliónovom náklade a bola vydaná v mnohých vydaniach na celom svete.

Wilhelm Busch

**Ježiš
náš osud**

